

မာတိကာ

- နိဒါန်း	၆
၁။ မစ္စတာ ရှားလော့(က)ဟုမ်း(စ်)	၇
၂။ ဘတ်စကာဗျိုလ်တို့၏ ကျိန်စာသင့်ခြင်း	၁၅
၃။ နက်နဲသော ပြဿနာ	၂၈
၄။ ဆာ ဟင်နရီ ဘတ်စကာဗျိုလ်	၄၀
၅။ ပြတ်နေသော ချည်မျှင် နှစ်မျှင်	၅၃
၆။ ဘတ်စကာဗျိုလ် အိမ်ကြီး	၆၅
၇။ မဲရီးပစ် အိမ်ကြီးမှ စတေပလ်တန်တို့ လူစု	၇၆
၈။ ဒေါက်တာဝက်ဆင်၏ ပထမ အစီရင်ခံချက်	၉၁
၉။ ဒေါက်တာဝက်ဆင်၏ ဒုတိယ အစီရင်ခံချက်	၉၈
- ကွင်းပြင်ပေါ်မှ အလင်းရောင်	၉၈
၁၀။ ဒေါက်တာဝက်ဆင်၏ ဒိုင်ယာရီမှ ကောက်နုတ်ချက်	၁၁၇
၁၁။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်က လူ	၁၂၆
၁၂။ ကွင်းပြင်ပေါ်၌ သေဆုံးခြင်း	၁၄၀
၁၃။ ကျော့ကွင်းထောင်ခြင်း	၁၅၇
၁၄။ ဘတ်စကာဗျိုလ် ရွေးကြီး	၁၇၀
၁၅။ ပြန်လှန် စစ်ဆေးခြင်း	၁၈၅

နိဒါန်း

ဘတ်စကာဗိုလ်ချုပ်ကြီးဝတ္ထုကို နှစ်ထောက်မောင်စံရှား အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ဖူးသော်လည်း အင်္ဂလန်မှ အဖြစ်အပျက်ကို မြန်မာပြည်သို့ ရွှေ့ပြောင်းသယ်ယူရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့်၊ သိမ်မွေ့သော အခြင်းအရာတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အပြည့်အစုံ မပါလာဘဲ အပြောင်းအလွဲအားဖြင့် အချို့အဝက်မှာ ကတ်သတ်ကျန်နေရစ်သည်ကို တွေ့ကြရပေသည်။ အိမ်တစ်ဆောင်ကို ရှုခင်းသာယာသော ကုန်းမြင့်မှ တစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ ဆောက်လုပ်သည့်အခါ၊ ကျင်လည်သော ဗိသုကာသည် မချို့မယှင်းအောင် ဖျက်ယူ ရွှေ့ပြောင်းနိုင်သည် ဆိုစေကာမူ၊ ကုန်းမြင့်ကလေးမှာ မပါလာတော့သည် ဖြစ်၍ အိမ်ပေါ်မှ တွေ့မြင်ရသော ရှုခင်းသည်လည်းကောင်း၊ ကုန်းမြင့်ပေါ်၌ စွင့်စွင့်မတ်မတ် သပ်ရပ်လှသော မြက်ခင်းသည်လည်းကောင်း နောက်တစ်နေရာတွင် မတွေ့မမြင်ရတော့ချေ။

မောင်စံရှား အဖြစ်နှင့် ဖတ်ရသူတို့ အဖို့မှာလည်း ဖတ်ပြီးပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဖတ်ရန်မလိုဟု မအောက်မေ့ထိုက်ပေ။ ကြက်သားကို ကြော်၍ စားဖူးသော်လည်း နီနီရဲရဲကလေးဖြင့် ကင်ထားသည့်အခါ တစ်မျိုး မွှေးကြိုင်၍ အရသာထူးပြန်သကဲ့သို့ ရှိတတ်ပေသည်။

အင်္ဂလိပ်စာကို လုံလောက်စွာ မတတ်သဖြင့် အလေ့အကျင့် ပြုလိုသူတို့ အဖို့မှာလည်း အချို့စကားလုံးများ၏ သိမ်မွေ့သော အနက်အဓိပ္ပာယ်များကို မည်ကဲ့သို့ ပြန်ဆိုထားသည်ဟူ၍ အရေးယူသင့်က ယူကြစေရန် သင်ခန်းစာ တစ်ရပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်စေနိုင်ပေလိမ့်မည်။

အခန်း ၁

မစ္စတာ ရှားလော့(က)ဟုမ်း(စ်)

မစ္စတာရှားလော့(က)ဟုမ်း(စ်)သည် နံနက်စာ စားရန် စားပွဲ၌ ထိုင်လျက် ရှိစဉ်၊ ကျွန်ုပ်သည် ဆောင်းမီးဖိုအနီးရှိ ကော်ဇောပေါ်တွင် ရပ်လျက် ယမန်ညဉ့်က ဧည့်သည်တစ်ယောက် မွေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သော လမ်းလျှောက်တုတ်ကို ကောက်ယူ ကြည့်ရှုလေ၏။ ၎င်းတုတ်မှာ ခပ်တုတ်တုတ် ရှိ၍၊ သစ်သားဖြင့် ချောမွေ့စွာ ပြုလုပ်ထားလေသည်။ တုတ်၏ လက်ကိုင်အောက်၌ ငွေကွပ်တစ်ခု ပါရှိလေရာ၊ ၎င်းအကွပ်ပေါ်တွင် “၁၈၈၄ ခုနှစ် စီ-စီ-အိတ်(ချ) (C.C.H) ဝင် မိတ်ဆွေများထံမှ ဂျိမ်း၊ မော်တီမာ၊ အမ်-အာရ်-စီ-အက်(စ်) (M.R.C.S) ထံသို့” ဟူသော စာလုံးများ ထွင်းထားလေသည်။

ဟုမ်း ။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲ ဝက်ဆင်၊ ဧည့်သည်ရဲ့ တုတ်မှ ဘယ်လို ကောက်နုတ်ချက်များ ရထားသလဲ။ သူ့ကိုလည်း မတွေ့လိုက်ရ၊ သူ့ကိစ္စကိုလည်း ကျုပ်တို့ မသိလိုက်ရလေတော့ ကံအားလျော်စွာ တွေ့ရတဲ့ ဒီပစ္စည်းဟာ အတော် အရေးကြီးနေတယ်။ ဒီတော့ တုတ်ကို ကြည့်ပြီး လူကို ဘယ်လို အကဲဖြတ်သလဲလို့ ကြားစမ်းပါ ရစေလားဗျာ’

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နုပ် ။ ။(ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေကြီး၏ စဉ်းစားနည်းကို တတ်နိုင်သမျှ အတုခိုးလျက်) 'သူ့ကို နှစ်သက်ကြတဲ့ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်နဲ့ ဒီလက်ဆောင် ပေးထားကြခြင်းကို တောက်ခြင်းအားဖြင့် ခေါက်တာမော်တီဗာဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လူကြိုက်များတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်။ အရွယ်အားဖြင့် လူကြီးပိုင်း ရောက်ပြီလို့ ဆိုချင်တယ်ဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ကောင်းတယ်ဗျို့'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဘာကြောင့်လဲဗျ'

နုပ် ။ ။ 'သူဟာ တောပိုင်းမှာနေပြီး အများအားဖြင့် မြေကျင်လျှောက်တဲ့ ဝါသနာရှိတယ်လို့ ဆိုချင်တယ်ဗျာ'

နုပ် ။ ။ 'ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီတုတ်ဟာ မူလက တော်တော်ကောင်းသော်လည်း ကိုင်ပါများလွန်းလို့ ဗရချာ ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် မြို့သားဆရာဝန်တစ်ယောက် ဆိုလျှင် ကိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး။ တုတ်အများက သံအစွပ်ကလေးဟာ အများကြီး စားသွားတဲ့အတွက် သူကိုင်ပြီး တော်တော်ကြီး လမ်းလျှောက်ထားတယ်လို့ ဆိုချင်တယ်ဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'နေရာကျပါဗျာ'

နုပ် ။ ။ 'နို့ပြီး၊ စိစိ အိတ်(ချုံ)ဝင် မိတ်ဆွေများထံမှ ဆိုတဲ့ စကားလုံးများ ရှိသေးတယ်။ ဒီဟာက အမဲလိုက်သင်း တစ်သင်းသင်း ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီအသင်းများအတွက် ခေါက်တာမော်တီဗာက ဆရာဝန်အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုခု ဆောင်ရွက်ပေးဖူးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ဒီတုတ်ကို လက်ဆောင်ပေးဟန် တူတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'တော်ပေတယ် ဝက်ဆင်း၊ တကယ် တော်ပါပေတယ်။ ကျုပ်ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ အမှုကိစ္စကလေးများ အကြောင်းကို ခင်ဗျား ရေးသားရာတွင် ခင်ဗျားက ကိုယ်အစွမ်းကို ကိုယ် နှိမ့်ချပြီး ဖော်ပြသေးတယ်လို့ ကျုပ်က ဝန်ခံရပေမယ်။ ခင်ဗျားက ကိုယ်တိုင် အလင်းရောင် ထွက်နိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိ မရှိသော်လည်း အလင်းရောင်ကို သွယ်ဆက်ပေးနိုင်တဲ့ သတ္တိ

ရှိတယ်လို့ ဆိုရပေမယ်။ တချို့ လူများဟာ ကိုယ်တိုင် မတော်လှပေမဲ့၊ လူတော်များကို နှိုးဆွပေးသလို ပြုတတ်ကြတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ကျေးဇူး ကျုပ်အပေါ်မှာ အပုံကြီးများတယ်လို့ ကျုပ်က ဝန်ခံပါတယ်ဗျာ'

မစ္စတာရှားလော့(က)ဟုမ်း(စ်)သည် ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို ယခင်က ဤမျှလောက် မပြောဖူးသည့်ဖြစ်၍၊ ယခု ပြောလိုက်သော စကားများအတွက် ကျွန်ုပ်မှာ များစွာ နှစ်သက်အားရခြင်း ဖြစ်မိသည်။ ယခင်ကမူ ကျွန်ုပ်၏ ချီးကျူးခြင်းများအတွက် သော်လည်းကောင်း၊ သူ၏ စဉ်းစားဆင်ခြင်နည်းများကို လူအများ သိအောင် ကျွန်ုပ် ကြိုးစားခြင်းများအတွက် သော်လည်းကောင်း မစ္စတာရှားလော့(က)ဟုမ်း(စ်)သည် မထီတရီ ရှိခဲ့သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထဲက နာခဲဖူးလေသည်။ ယခုမှာ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ နည်းနာများကို သူ့ကိုယ်တိုင်က ထုတ်ဖော် ချီးကျူးခြင်း ပြုရလောက်အောင် အသုံးပြုလိုက်သည်ဟု စဉ်းစားမိသဖြင့် စိတ်ကြီး ဝင်မိပေ၏။ ၎င်းနောက် သူသည် တုတ်ကို ကျွန်ုပ်၏ လက်မှယူ၍ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ကြာအောင် ကြည့်ရှုလေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ (နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ပြီးနောက်) 'သိပ်တော့ မနက်နဲလှဘူး။ နို့ပေမဲ့ စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းတယ်။ ဒီတုတ်မှာ အညွှန်းကလေး တစ်ခု နှစ်ခုလောက်ကော့ ပါတယ်။ ဒါကို အခြေပြုပြီးတော့ ကောက်နုတ်ချက် ထုတ်ယူကြရမှာပဲ'

နုပ် ။ ။ 'အရေးကြီးတာထဲက ကျွန်တော် လျှမ်းသွားတာများ ရှိသလားဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျားရဲ့ ကောက်နုတ်ချက်တွေဟာ အများအားဖြင့် ချော်တယ် ထင်တယ်ဗျို့။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို နှိုးဆွပေးသလို ရှိတယ်လို့ ကျုပ်ပြောလိုက်တဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်က၊ ဝှင်ပွင့်ပြောရလျှင် ခင်ဗျားရဲ့ လွဲခြင်းချော်ခြင်းများကို ကျုပ်တွေ့ ရခြင်းဖြင့် ကျုပ်အဖို့ အမှန်သို့ ရောက်အောင် လမ်းညွှန်ပေးသလို ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒီကိစ္စမှာတော့

ခင်ဗျား လုံးလုံးကြီး မှားတယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ဒီလူဟာ တောပိုင်းက ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကတော့ မှန်ပါတယ်။ အများကြီး လမ်းလျှောက်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ တစ်ချက်လည်း မှန်ပါတယ်’

နုပ် ။ ။ ‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော် မှန်တာပေါ့’

ဟုမ်း ။ ။ ‘အဲဒီလောက် အထိပဲ မှန်တယ်’

နုပ် ။ ။ ‘နို့ ခါပဲ မဟုတ်လား’

ဟုမ်း ။ ။ ‘မဟုတ်သေးဘူး၊ ဝက်ဆင်၊ ဒီဟာ အားလုံး မဟုတ်သေးဘူး။ ဥပမာ တစ်ခု ပြုရလျှင် ဆရာဝန် တစ်ဦးတစ်ယောက်သို့ လက်ဆောင်ပေးတယ် ဆိုခြင်းဟာ အမဲလိုက်သင်း တစ်သင်းထဲမှ မဟုတ်။ ဆေးရုံတစ်ရုံထဲမှ ဖြစ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ အိတ်(ချ်)ဆိုတဲ့ အက္ခရာ ရှေ့က စီစီဆိုတဲ့ အက္ခရာများ ပါရှိခြင်းအားဖြင့် ချယ်ရင်ကရော(စ်)ဆေးရုံ လို့ မတွေးထိုက်ပေဘူးလား’

နုပ် ။ ။ ‘ခင်ဗျား မှန်ကောင်း မှန်ပေလိမ့်မယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခင်ဗျား မှန်းပုံ တော်တယ်။ ဒီအချက်က လက်ခံလိုက်လျှင် ဒီလူအကြောင်းကို ကောက်နုတ်ချက် ထုတ်ဖို့ အခြေခံအသစ် တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာတယ်’

နုပ် ။ ။ ‘ကောင်းပါပြီ။ စီစီ အိတ်(ချ်)ဆိုတဲ့ အက္ခရာမျိုးဟာ ချယ်ရင်ကရော(စ်) ဆေးရုံလို့ ဆိုလိုတယ် ထားပါတော့၊ ဘယ်လိုများ ကောက်နုတ်ချက် ထွက်လာနိုင်ပါသေးသလဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကျုပ်နည်းတွေကို ခင်ဗျားသိပြီး မဟုတ်ဘူးလား၊ သုံးကြည့်လေဗျာ’

နုပ် ။ ။ ‘ထင်ရှားနေတဲ့ ကောက်နုတ်ချက်တစ်ခုမှာတော့ ဒီလူဟာ တောပိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့မသွားမီ မြို့ထဲမှာ ကုသဖူးတယ်လို့ စဉ်းစားမိတာပဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီထက် တစ်ဆိတ်လောက်ပိုပြီး စဉ်းစားနိုင်ပါသေး’

တယ်။ ဒီလက်ဆောင်မျိုးကို ဘယ်လို အချိန်အခါမျိုးမှာ ပေးတတ်သလဲတဲ့၊ ဒေါက်တာမော်တီမာသည် တောပိုင်းမှာ ဆရာဝန်လုပ်ရန်အတွက် ချယ်ရင်ကရော(စ်)ဆေးရုံမှ နုတ်ထွက်တဲ့အခါမှာ ဖြစ်ရမယ်။ လက်ဆောင်ပေးတာကို ကျုပ်တို့ သိတယ်။ မြို့ပိုင်းဆေးရုံမှ တောပိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း ရှိဖူးတယ် ဆိုတာကိုလည်း ကျုပ်တို့ သိတယ်။ ဒီတော့ကာ ဒီလက်ဆောင်ဟာ အဲဒီလို ပြောင်းရွှေ့တဲ့ အချိန်အခါမှာ ပေးတယ်လို့ တွေးယူလျှင် အတွေးခေါင်လွန်းတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး ဟုတ်လား’

နုပ် ။ ။ ‘ယုတ္တိတော့ ပါတယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ပြီးတော့လည်း လန်ဒန်မြို့ပေါ်မှာ ဆရာဝန်အဖြစ်နဲ့ အခြေတကျ ကုသဖူးတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်သာလျှင် မြို့ပိုင်းဆေးရုံကြီး တစ်ခုမှာ ဆရာဝန် ဖြစ်နိုင်ခြင်းကို ထောက်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ အဲဒီလို ဆရာဝန်တစ်ယောက်သည် တောပိုင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းဖို့ စိတ်ကူးထည့်မည် မဟုတ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း ဒီလူဟာ မြို့ပိုင်းဆေးရုံကြီးမှာ ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက် မဟုတ်ပေဘူးလို့ ကျုပ်တို့ ယူဆနိုင်တယ်။ ဒါဖြင့် သူဟာ ဘာလဲတဲ့၊ ဆေးရုံကြီးမှာလည်း နေခဲ့ဖူးတယ်။ ဆရာဝန်လည်း မဟုတ်ဘူး ဆိုလျှင် ဘယ်လိုလူ ဖြစ်မလဲ။ ဆေးကျောင်းထွက် လက်ထောက်ဆရာဝန်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်။ တုတ်မှာ ထွင်းထားတဲ့ သတ္တရာဇာကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က ဆေးရုံကြီးမှ ပြောင်းရွှေ့သွားတယ်လို့ ကျုပ်တို့ သိရတယ်။ ဒါကြောင့် လူကြီးပိုင်း ရောက်နေတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ကောက်နုတ်ချက်ဟာ ပျက်သွားပြီး၊ အသက် ၃၀ အောက် လူငယ်တစ်ယောက် ပေါ်ထွက်လာတယ်လို့ ဆိုရပေလိမ့်မယ်’

နုပ် ။ ။ ‘(ရယ်မောကာဖြင့်) ထားပါတော့လေ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်အရွယ်နဲ့ အလုပ်အကိုင်လောက်တော့ ကောက်နုတ်ချက် ထုတ်ယူဖို့ မခဲယဉ်းလှဘူး၊ ထားပါတော့’

ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်စင်မှ ဆေးဆရာဝန်များ၏ အမည်နေရပ်များ ဖော်ပြပါရှိသည့် “ဒါရက်တိုရီ” ခေါ် စာအုပ်ကို လှမ်းယူ၍၊ ၎င်းအမည် ပါရှိသော စာမျက်နှာကို လှန်ပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ပြလေသည်။

‘ဂျိမ်းမော်တီမာ၊ အမ် အာရ် စီ အက်(စ်) ၁၈၈၂ ခုနှစ်၊ ဂရင်ပင်၊ ပတ္တမိုး ဒီဗွန်နယ် ချယ်ရင်ကရော့(စ်)ဆေးရုံ၌ ၁၈၈၂ ခုနှစ်မှ ၁၈၈၄ ခုနှစ်ထိ လက်ထောက်ဆရာဝန် လုပ်ဖူးသည်။ ဂရင်ပင်၊ တော်စလီနှင့် ဟိုင်းဘားရီး အကွက်များအတွက် ဆရာဝန်အဖြစ်နှင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးသည်’

ဟုမ်း ။ ။ (ပြုံးစိစိ မျက်နှာထားနှင့်) ‘ဘယ်နှယ်လဲ ဝက်ဆင်၊ အမဲလိုက်သင်း မပါ ပါပဲတကား။ နို့ပေမဲ့ တောပိုင်းက ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ အချက်တော့ ထိုးထွင်းပါပေတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ကောက်နုတ်ချက်တွေက တော့ တော်တော်မှန်နေတယ်။ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ခေါင်းလောင်းသံ ကြားတယ်ဗျို့။ တုတ်ရှင် ရောက်လာပြီထင်တယ်။ နေရာ က မရွေ့ပါနဲ့ ဝက်ဆင်၊ ခင်ဗျားနဲ့ လုပ်တူကိုင်ဘက်ချင်းလည်း ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျား ရှိနေခြင်းဟာ ကျုပ်တို့ အသုံးဝင်ပါလိမ့်မယ်၊ အကောင်းလား အဆိုးလား မသိ။ ကိုယ့်ဆီကို တက်လာတဲ့ခြေသံ ကြားရတဲ့ ယခုလို အချိန် မျိုးဟာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ အဆစ်အပိုင်းမျိုးပဲ။ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ မော်တီမာက စုံထောက် ရှားလော့(က)ဟုမ်း(စ်)ဆီကို ဘယ်လို ကိစ္စမျိုးနဲ့ လာရောက်တယ် မပြောတတ်ဘူး၊ ဝင်ခဲ့ပါလေ’

တောပိုင်းမှ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်လျက်ရှိသော ကျွန်ုပ် မှာ၊ တံခါးမှ ဝင်လာသော ဧည့်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါတွင် အံ့ဩမိလေ၏။ ထိုသူမှာ အလွန်အရပ်မြင့်၍ ကြုံလိုသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ၊ ၎င်း၏ ရှည်လှသော နှာခေါင်းသည် ငှက်နှုတ်သီးသဖွယ် ချွန်းလျက် ထွက် နေလေ၏။

ထိုသူ၏ ပြာတာတာရှိသော မျက်လုံးများသည် တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး နိုးကပ်စွာ တည်ရှိလျက်၊ ရွှေကိုင်း တပ်ထားသော မျက်မှန်၏ နောက်မှ

တောက်ပကြည်လင်စွာ ရှိနေကြ၍၊ စူးရှသော ကြည့်ခြင်းဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်တတ်လေသည်။ အသက်ငယ်သော်ငြားလည်း ၎င်း၏ ရှည်လျားသော ကျောသည် ခပ်ကိုင်းကိုင်းရှိရာ၊ လမ်းလျှောက်သောအခါတွင် ဦးခေါင်းသည် ရှေ့သို့ ငိုက်စိုက်ထိုးလျက် အထက်စီး ကြည့်တတ်သည့် ဟန်အမူအရာမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသောအခါတွင် ထိုသူသည် ဟုမ်း(စ်)၏ လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသော တုတ်ကို မြင်သည်နှင့်၊ ဝမ်းမြောက်သံ ဖြင့် လွှတ်ခနဲ အော်ထည့်၍ ဟုမ်း(စ်)ဆီသို့ သုတ်သုတ်လှမ်းလေ၏။

သူ ။ ။ ‘သိပ်ပြီး ဝမ်းသာတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီမှာ မေ့ရစ်သလား၊ သင်္ဘောရုံးမှာ မေ့ရစ်သလားလို့ အမှန် မပြောနိုင်ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီတုတ် ကို ကျွန်တော် အပျောက်မခံနိုင်ဘူး ခင်ဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ချယ်ရင်ကရော့(စ်) ဆေးရုံကြီးမှ လက်ဆောင် မှတ်တယ်’

သူ ။ ။ ‘မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ မှန်တာပေါ့။ ကိုင်း ဒါထက် ဒေါက်တာမော်တီမာ...’

သူ ။ ။ ‘မစ္စတာပါ ခင်ဗျာ။ မစ္စတာပါ။ အမ် အာရ် စီ အက်စ် ဘွဲ့ တစ်ခုတည်းရတဲ့လူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဟာက မစ္စတာရှားလော့(က) ဟုမ်း(စ်) မှတ်ပါတယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာ ဝက်ဆင် ဖြစ်ပါတယ်’

သူ ။ ။ ‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေနဲ့ တွဲပြီး ခင်ဗျားနာမည်ကိုလည်း ကြားရဖူးပါတယ်။ ခင်ဗျား နည်းနာတွေကို ကျွန်တော် အင်မတန် စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါတယ် မစ္စတာဟုမ်း(စ်)’

ဟုမ်း ။ ။ (ဧည့်သည်အား ကုလားထိုင်၌ထိုင်ရန် လက်ပြပြီး နောက်) ‘ခင်ဗျားလက်ညှိုးကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ‘ကိုယ့်စီးကရက်ကို

ကိုယ် လိပ်သောက်တတ်တယ် ထင်တယ်။ စီးကရက် သောက်ချင်လျှင် အားမနာပါနဲ့၊ သောက်နိုင်ပါတယ်။’

ထိုသူသည် စီးကရက်စက္ကူနှင့် ဆေးကိုထုတ်၍ အံ့ဩလောက်သော ကျင်လည်ခြင်းဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို လိပ်လေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကျွန်တော်နဲ့ ဆွေးနွေးစရာ ပြဿနာတစ်ခု ရှိတယ် မှတ်တယ်’

သူ ။ ။ ‘အင်မတန် ထူးခြား နက်နဲတဲ့ ပြဿနာ တစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့နေရာမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လက်တွေ့ အလုပ်မလုပ်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိလေတော့ ခင်ဗျားဆီကို လာခဲ့တာပဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီလိုဆိုလျှင် ဘယ်လိုပြဿနာမျိုး ဆိုတာကို ရှင်းလင်းအောင် ပြောပြလျှင် အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ ဒေါက်တာမော်တီမာ’

အခန်း ၂

ဘတ်စကာဗျိုလ်တို့၏ ကျိန်စာသင့်ခြင်း

ဒေါက်တာမော်တီမာသည် ရင်ဘတ်တွင် ရှိသော အင်္ကျီအိတ်မှ စာတစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီးနောက် ပြောသည်မှာ...

မာ ။ ။ ‘ကျွန်တော့်ထံမှာ ၁၇၄၂ ခုနှစ်ခွဲနဲ့ စာတစ်ရွက် ရှိပါတယ်။ ဒီစာရွက်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်မှာ ရုတ်တရက် သေဆုံးပြီး၊ ဒီဗွန်ရှိုင်ယာ နယ်ဘက်မှာ တော်တော် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတဲ့ ဆာချာလ်(စ်) ဘတ်စကာဗျိုလ်က ကျွန်တော့်ထံ အပ်ထားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကုသတဲ့ ဆရာဝန်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလူကြီးဟာက ကြံ့ခိုင်တဲ့ စိတ်လည်းရှိတယ်။ ထက်မြက်တဲ့ ဉာဏ်လည်း ရှိတယ်။ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ လူမျိုးမဟုတ်။ လက်တွေ့ အလုပ်လုပ်တတ်တဲ့ လူစားမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ဒီစာရွက်ထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း တကယ် ယုံကြည်ပြီး သူ့သေခဲ့တဲ့ သေနည်းမျိုးနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေလိမ့်မယ်လို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ယုံကြည်လာခဲ့ပါတယ်’

ဟုမ်း(စ်)သည် စာရွက်ကိုလှမ်း၍ ခူးပေါ်တွင် ဖြန့်ကြည့်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဟုမ်း(စ်)၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ ဝါနေသော စက္ကူပေါ်တွင် ခပ်မှိန်မှိန် ရှိနေသော စာလုံးများကို ကြည့်မိလေရာ၊ ထိပ်၌ “ဘတ်စကာဗျိုလ် အိမ်ကြီး” ဟု ပါရှိ၍၊ အောက်တွင်မူကား “၁၇၄၂ ခုနှစ်” ဟူသော ဂဏန်းကြီးများကို သော့လျက် ရေးသားပါရှိလေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီဟာက အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုကို ဖော်ပြချက်နဲ့ တူတယ်’

မာ ။ ။ ‘မှန်ပါတယ်၊ ဘတ်စကာဗျိုလ် အိမ်ထောင်သားများနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖော်ပြထားတဲ့ အကြောင်းခြင်းရာ တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ အကြောင်းအရာများဟာက လိုလည်းလိုသည် တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော် တိုင်ပင်လိုတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေသည်လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ဆိတ်လောက် ဖတ်ပြပါရစေ’

ဟုမ်း(စ်)သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် နောက်သို့ နှိပ်ထိုင်လျက် လက် နှစ်ဖက်မှ လက်ချောင်းကလေးများကို ထိပ်ချင်းထိထား၍၊ “သဘော အတိုင်း ပြုပါတော့” ဟူသော အမူအရာမျိုးနှင့် မျက်စိများကို နှိတ်ထား လိုက်လေ၏။ ဒေါက်တာမော်တီမာသည် စာရွက်ပေါ်သို့ အလင်းရောင် ကျရောက်အောင် လှည့်ကိုင်ပြီးလျှင်၊ ထူးဆန်း၍ ရှေးကျသော အောက်ပါ အကြောင်းအရာကို ဖတ်ပြလေ၏။

“ဘတ်စကာဗျိုလ်ခွေးကြီး မူလ သဘာဝနှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုး ဖော်ပြထားကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ဟူဂိုဘတ်စကာဗျိုလ်မှ တိုက်ရိုက် ဆင်းသက်လာခဲ့သော အနွယ်အဆက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏အဘိုးမှ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သို့ လည်းကောင်း၊ ဖခင်မှ ကျွန်ုပ်သို့လည်းကောင်း တစ်ဆင့်မှ တစ်ဆင့် ကမ်းလှမ်း ပြောပြလာခဲ့သည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဖြစ်သည့်အလျောက်၊ ကျွန်ုပ်သည် ဤစာတွင် ဖော်ပြပါရှိသည့်အတိုင်း အကယ်ပင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖူး သည်ဟု စိတ်ထဲ၌ ကောင်းစွာ ယုံကြည်ခြင်းအားဖြင့် ဤအဖြစ်အပျက်ကို ရေးသား ဖော်ပြခဲ့ရပေသည်။

“သူပုန်ကြီးထသော နှစ်၌ ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးမှာ ဟူဂို ဘတ်စကာဗျိုလ် ဆိုသူ၏ လက်တွင် တည်ခဲ့ရာ၊ ဟူဂိုမှာ အလွန်တရာ လေလွင့်သောစိတ် ရှိ၍ ဘုရားတရား၌ သက်ဝင် ယုံကြည်ခြင်းရှိသူ တစ်ယောက် မဟုတ်သည့် အကြောင်းကို မငြင်းနိုင်ပေ။ ၎င်း ဟူဂိုသည် ဘတ်စကာဗျိုလ် မြေကွက်ကြီး အနီးရှိ မြေကို ပိုင်ဆိုင်သော လယ်သမား တစ်ယောက်၏ သမီးကို ချစ်ကြိုက်ခဲ့ဖူး၏။ သို့ရာတွင် ထိုမိန်းမပျိုသည်

နာမည်ကောင်း၍ အမြော်အမြင် ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ပြင်၊ ဟူဂို၏ ဆိုးသောသတင်းကို ကြောက်ရွံ့သည်ဖြစ်၍ ဟူဂိုအား အခါခပ်သိမ်း ရှောင်ကွင်းလေ့ ရှိလေ၏။ သို့ဖြစ်ရကား ဟူဂိုသည် မိန်းမပျို၏ ဖခင်နှင့် မောင်များ မရှိခိုက်တွင် ၎င်း၏ ဟောရမ်းသောသွမ်းသော သူငယ်ချင်း လေးငါး ခြောက်ယောက်တို့နှင့်အတူ နေအိမ်သို့ ဤမိန်းမပျိုအား အတင်း ခိုးယူ ထွက်ပြေးခဲ့လေ၏။ ဘတ်စကာဗျိုလ် အိမ်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ ဟူဂိုသည် မိန်းမပျိုအား အိမ်အပေါ်ထပ်၌ ထား၍၊ သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ထုံးစံအတိုင်း သောက်ပွဲ ကျင်းပကြလေ၏။ မိန်းမပျိုသည် အခန်းတွင်း၌ တစ်ယောက်တည်း ပိတ်လှောင်ခြင်း ခံနေရစဉ်၊ ဟူဂိုအား ကြောက်သည့် အတွက်ကြောင့် အရဲရင့်ဆုံးသော ယောက်ျားသားတို့ ပြုခဲ့လေသော အပြုအမူ ကို ပြုခဲ့လေသည်။ မိန်းမပျိုသည် နံရံအနီးတွင် ကပ်လျက်ပေါက်သော နွယ်ပင်ကို တွယ်လျက် တံစက်မြိတ်စွန်းမှ ဆင်းလာပြီးလျှင်၊ ကိုးမိုင်ခန့် ကွာလှမ်းသော မိမိ၏နေအိမ်သို့ တစ်ယောက်တည်း ကွင်းကြီးကို ဖြတ်ကျော် ၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

“များမကြာမီ ဟူဂိုသည် သူငယ်ချင်းများ၏ အခန်းမှ စားသောက် ဖွယ်တို့ကို ယူဆောင်လျက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ရာတွင် မိန်းမပျို မရှိတော့ သည့် အဖြစ်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုအခါ ဟူဂိုသည် စုန်းနတ် ဖမ်းစားသော လူတစ်ယောက်သဖွယ် ဧည့်ခန်းသို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့၍ စားပွဲကြီးပေါ်သို့ စုန်တက်ပြီးလျှင် စားသောက်ဖွယ်တို့ကို ကန်ကျောက်လျက်၊ မိန်းမပျိုကို ပြန်မိခဲ့လျှင် မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ဝိညာဉ်ကို မာရ်နတ်၏ လက်ဝယ်သို့ ထိုညဉ့်အတွင်း အပိနင်းမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဧည့်သည်များ ရှေ့တွင် အော်ဟစ် ကာ ကျိန်ဆိုလေ၏။ အရက်မူးသမားများသည် ဟူဂို၏ အမျက်ပြင်းထန် လှသော အမူအရာကို မြင်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်လျက် ငေးကြည့်နေကြစဉ်၊ အခြားသူတို့ထက် ပို၍မှိုက်သော သို့မဟုတ် ပို၍မူးယစ်သော ဧည့်သည် တစ်ယောက်က၊ မိန်းမပျိုနောက်သို့ အမဲလိုက်ခွေးကြီးကို လွှတ်၍ လိုက်သင့်

သည်ဟု အော်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဟူဂိုသည် အိမ်တွင်းမှ ပြေးထွက်လာ၍ မြင်းထိန်းများအား ၎င်း၏မြင်းမကို ကုန်းတင်၍၊ အမဲလိုက်ခွေးအုပ်ကို လှောင်အိမ်များမှ ထုတ်လွှတ်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။ ထိုနောက် ဟူဂိုသည် မိန်းမပျို ကျကျန်ရစ်သော လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ကို ခွေးများအားပြု၍ အနံ့ခံစေပြီးလျှင် ထိန်လင်းသော လရောင်ဖြင့် ကွင်းပြင်ကြီးတစ်လျှောက်၊ မိန်းမပျို၏ နောက်သို့ ညာသံပေး၍ လိုက်လေ၏။

“သောက်ပွဲ ကျင်းလျက်ရှိသော သူငယ်ချင်းတစ်စုမှာ အဖြစ် အပျက်တို့၏ လျင်မြန်မှုကြောင့် ကောင်းစွာ နားမလည်ကြသေး သကဲ့သို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ငေးလျက် ကြည့်နေကြသေး၏။ သို့ရာတွင် တစ်ဇာမျှ ကြာသောအခါတွင် ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်တွင် ပြုကျင့်မည့် အခြင်း အရာ၏ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသည့်အဖြစ်ကို သဘောပေါက်လာကြ သည် ဖြစ်၍၊ အချို့မှာ ပူးယစ်ခြင်း ပြေပျောက်၍ သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ မှ ၎င်းတို့သည် မြင်းများကို ပြင်စေ၍ ကွင်းပြင်ကြီးတစ်လျှောက် နောက် ယောင် ခံ၍ လိုက်ကြလေကုန်၏။

“တစ်မိုင်ကျော် နှစ်မိုင်ခန့် လိုက်မိကြသောအခါ ထိုလူစုသည် သိုး ကျောင်းသားတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ကြသဖြင့် အမဲလိုက်ခွေးအုပ်ကို တွေ့ လိုက်ပါသလောဟု မေးမြန်းကြရာ၊ ထိုသူမှာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်လျက် ရှိသောကြောင့် ကောင်းစွာပင် အဖြေ မပေးနိုင်ချေ။ နောက်ဆုံး၌ သိုး ကျောင်းသားက အမဲလိုက် ခွေးတစ်အုပ်သည် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏ နောက်သို့ အနံ့ခံလျက် လိုက်ပြေးကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုနောက် သိုးကျောင်းသားက ဆက်လက်၍ ‘ဒီလောက် မကဘူး၊ ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတယ်။ ဟူဂိုက မြင်းနက်မကြီးကို စီးပြီး ကျွန်တော့်အနားက ဖြတ်စိုင်းသွားတဲ့အခါမှာ သူ့နောက်က အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ခွေးကြီးတစ်ကောင်က တိတ်တိတ် ကပ်လိုက်ပြေး တာကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတယ်’

“ပူးယစ်နေသော သူငယ်ချင်းတစ်စုတို့သည် အလွန်တရာ ကြောက် လန့် လာကြသည်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နီးကပ်စွာ ပူးလျက် မြင်းစိုင်းသွားကြလေ၏။ ဤကဲ့သို့ ခပ်မှန်မှန် စီးသွားကြ၍ ခွေးကြီးများကို မိလာကြသောအခါ ခွေးကြီးများမှာ သတ္တိကောင်းသောမျိုး ဖြစ်ကြပါ လျက်၊ နက်နဲလှသော ချိုင့်ကြီးတစ်ခု၏ ထိပ်တွင် စုရုံးကာ ညည်းတွားလျက်၊ အချို့မှာ အမြီးကပ်၍ လျှိုးနေကြလေရာ အချို့မှာလည်း လည်ဆံမွေးထောင် ကာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် မိမိတို့ရှေ့၌ရှိသော လျှိုကို ငေးကြည့် နေကြလေ၏။

“ထိုအခါ လူစုသည် ရပ်တန့်ကြ၍ ၎င်းတို့အနက်မှ အရဲရင့်ဆုံး သို့မဟုတ် အမူးအယစ်ဆုံးသော လူသုံးယောက်တို့သည် လျှိုထဲသို့ ဆက်လက် လိုက်သွားကြလေရာ ကျယ်ပြန့်သော နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်ကြ လေ၏။ လမ်းသည် ထိန်ထိန်လင်းလင်းလျက်ရှိရာ၊ မြေပြန့်၏အလယ်၌ မိန်းမ ပျိုမှာ လဲလျက် နေရာ၌ပင် ကြောက်လန့်အားကြီးသဖြင့် လည်းကောင်း၊ မောဟိုက်လွန်းသဖြင့် လည်းကောင်း အသက်ကုန်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ကြ ရလေ၏။ မိန်းမပျို၏ အနီး၌ကား ဟူဂို၏အလောင်းကို တွေ့ရှိကြလေရာ၊ ထိုလူရမ်းသုံးယောက်တို့သည် ၎င်းအလောင်းနစ်လောင်းကို တွေ့ရခြင်းထက် ဟူဂို၏ အလောင်းပေါ်တွင် ခွလျက်ရပ်နေသော ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင် ကို တွေ့မြင်ကြရသည်အတွက်၊ ကြက်သီးမွေးညင်း ထသည်တိုင်အောင် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ကြလေ၏။ ၎င်းသတ္တဝါကြီးမှာ ခွေးပုံသဏ္ဍာန် ရှိသောကြောင့် ခွေးဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ရအောင်လည်း၊ လူတို့ မြင်တွေ့ကြဖူးသော မည်သည့်ခွေးမျိုးလောက်မျှ မကအောင် ထွားကျိုင်း ကြီးမားလှပေ၏။ ထို အခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရာတွင် လူသုံးယောက်တို့သည် ပြင်းထန်စွာ ကြောက်လန့်ကြသည်ဖြစ်၍၊ ငယ်သံများ ပါသည်တိုင်အောင် အော်ဟစ် ကာဖြင့် ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်လျက် ထွက်ပြေးကြလေ၏။

“ငါ့သားများ ခွေးကြီး ပေါ်ပေါက်လာပုံကား ဖော်ပြခဲ့သည့် နည်း

အတိုင်းပင် ဖြစ်ရာ၊ ထိုသတ္တဝါသည် ငါတို့၏ အိမ်သူအိမ်သားများကို ထိုအချိန်မှ စ၍ အမြဲ အနှောင့်အယှက် ပေးလာခဲ့လေတော့သည်။ ငါတို့၏ အိမ်သားများအနက် များစွာသော သူတို့သည် သွေးရိုးသားရိုးနည်းဖြင့် မဟုတ်ဘဲ၊ ရုတ်တရက် ရှောင်တခင်အားဖြင့် သေခြင်းဆိုး သေခဲ့ကြရ လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မကောင်းဆိုးဝါးတို့၏ ဩဇာ လွှမ်းမိုးတတ်သည် မှောင်မှိုက်ချိန်များတွင် ကွင်းပြင်ကြီးကို မကူးမဖြတ်ရစ်ကြစေရန် သင်တို့ အား ငါ မှာကြားခဲ့သည်။

(ဤစာမှာ ဟုဂိုဘတ်စကာဗျိုလ်က ရော့ဂျားနှင့် ဂျွန်အမည်ရှိ သား နှစ်ယောက်သို့ ရေးသားထားခဲ့သောစာ ဖြစ်လေရာ၊ ၎င်းတို့၏ နှမဖြစ်သူ အယ်လ်ဇဗက်အား ဤအကြောင်းကို မပြောရစ်ဖို့ကိုလည်း ညွှန်ကြားချက် များ ပါရှိလေသည်။)

ဒေါက်တာမော်တီမာသည် ဤထူးဆန်းသောစာကို ဖတ်ပြပြီးရာ တွင် မစ္စတာဟုမ်း(စ်)သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ ဟုမ်း(စ်)သည် သမ်းဝေပြီး နောက် စီးကရက်တို့ကို မီးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်လေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒါပဲလား'

မာ ။ ။ 'စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းတယ် မထင်ဘူးလား'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့၊ ဒဏ္ဍာရီ စုဆောင်းတဲ့လူများ အပို့တော့

ဟုတ်ပါတယ်'

ထိုအခါ ဒေါက်တာမော်တီမာသည် ခေါက်ထားသော သတင်းစာ တစ်စောင်ကို အိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။

မာ ။ ။ 'ကိုင်း မစ္စတာဟုမ်း(စ်)၊ ဟိုဟာလောက် ရှေးမကျတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြဋ္ဌိမှာပေါ့။ ဒီဟာက ဒီနှစ် ဇွန်လ ၁၄ ရက်နေ့ထုတ် ဒီဗွန်ကောင်တီကရောနီကလ်ဆိုတဲ့ သတင်းစာပါပဲ'

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဧည့်သည်သည် မျက်မှန်ကို တစ်ဖန် ပြန်တတ်၍ ဖတ်ပြပြန်လေ၏။

“မကြာမီက ဆာချာလ်စ်ဘတ်စကာဗျိုလ် သေဆုံးခြင်းအတွက် ဒီဗွန် နယ်သားများမှာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်ကြရကြောင်း။ ဆာချာလ်စ် သည် ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးသို့ လာရောက် နေထိုင်သည်မှာ မကြာလှသေး သော်လည်း၊ ၎င်း၏ လူပေါင်းဆုံခြင်းနှင့် အလွန်အမင်း ရက်ရှေ့ခြင်း တို့ကြောင့် ဆက်ဆံရာသူ အပေါင်းတို့၏ ချစ်ခင် ရိုသေခြင်းကို ခံယူရရှိခဲ့ ကြောင်း လူအများတို့ သိရှိကြသည့်အတိုင်း၊ ဆာချာလ်စ်သည် အာဖရိက တိုက် တောင်ပိုင်းတွင် အစုရှယ်ယာလုပ်ငန်းများအားဖြင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာ လာခဲ့သူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့်လောက်က ဆာချာလ်စ် သည် ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးသို့ လာရောက် နေထိုင်၍ ၎င်းအိမ်ကြီးကို ပြင်ဆင် ဆောက်လုပ်ရန်အတွက် ကြေးငွေမြောက်မြားစွာ အကုန်အကျခံရန် စီမံနေသည့် အကြောင်းများကို နယ်သူနယ်သားတို့ ပြောဆိုလျက် ရှိကြသည့် အတွင်း ထိုကဲ့သို့ သေဆုံးရှာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆာချာလ်စ်မှာ သားသမီး မရှိသည်ဖြစ်၍ ၎င်းအသက်ရှင်လျက် ရှိခိုက်တွင် ၎င်းပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို အမှီပြု၍၊ နယ်သူနယ်သား အားလုံး အကျိုးခံစားခွင့် ရှိစေရအောင် စီမံ ပေးမည် ဟူ၍ အတိအလင်း ထုတ်ဖော် ပြောဆိုဖူးသည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ ထိုကဲ့သို့ အချိန်မတိုင်မီ သေဆုံးခြင်းအတွက် နှမြောဝမ်းနည်းကြသူ အမြောက်အမြား ရှိကြမည် ဖြစ်ကြောင်း။

“ဆာချာလ်စ် သေဆုံးခြင်း အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စစ်ဆေး ဖွဲ့စည်းကြရာတွင် ကောင်းစွာ ရှင်းလင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အယူသီးသူတို့ ပြောဆိုကြသော ကောလာဟလ သတင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ မူကား ကျေနပ်လောက်အောင် ရှင်းလင်းပြီးပြီဟု ဆိုနိုင်ကြောင်း၊ ဤကိစ္စ ၌ သူတစ်ပါး၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးရသည်ဟု ဆိုလောက်အောင် အကြောင်းယူထွ် မရှိသည့်ပြင် သွေးရိုးသားရိုး အကြောင်းမျိုးမှတစ်ပါး အခြားသောနည်းဖြင့် သေဆုံးသည်ဟု ယူဆဖွယ် အကြောင်း ဘာမျှ မရှိ ကြောင်း၊ ဆာချာလ်စ်မှာ မှဆိုးဖိုတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ရိုးရိုးနေထိုင်တတ်သော

အလေ့ရှိလေရာ ၎င်း၏ အိမ်ကြီးတွင် ဘဲရီမိုးအမည်ရှိ အစေခံလင်မယား နှစ်ယောက်ရှိ၍ လင်ယောက်ျားသည် ဘတ္တလာ၊ မယားသည် အိမ်ရှင်မ အလုပ်ဝတ္တရားကို ဆောင်ရွက်ကြောင်း၊ ၎င်းလင်မယားနှစ်ယောက်နှင့် အခြား မိတ်ဆွေများ၏ ထွက်ဆိုချက်အရမှာ ဆာချာလ်စ်၌ နှလုံးရောဂါရှိ၍ မျက်နှာ အရောင်အသွေး ပြောင်းလဲခြင်း၊ မောဟိုက်ခြင်း၊ စိတ်ညှိုးခြင်း စသော အထိမ်းအမှတ်တို့ကို တွေ့ကြုံရကြောင်း၊ ဆာချာလ်စ်၏ မိတ်ဆွေ ဆရာဝန် ဒေါက်တာမော်တီမာကလည်း ၎င်းနည်းအတိုင်းပင် ထွက်ဆိုကြောင်း။

“ဤအမှု ဖြစ်ပျက်ပုံမှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆာချာလ်စ် သည် ညတိုင်း အိပ်ရာသို့ မဝင်မီ ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ဝင်း အတွင်းရှိ သစ်ပင် တန်း အကြားတွင် လမ်းလျှောက်လေ့ ရှိသည်ဟု ဘဲရီမိုး လင်မယား နှစ်ယောက်တို့က ထွက်ဆိုကြောင်း၊ ဇွန်လ လေးရက်နေ့ညက ဆာချာလ်စ် သည် နောက်တစ်နေ့တွင် လန်ဒန်မြို့သို့သွားရန် အကြံရှိကြောင်းကို ပြောပြ ၍ ဘတ္တလာ ဘဲရီမိုးအား စပွဲညများ ပြင်ဆင်ထားရန် အမိန့်ပေးထား ကြောင်း၊ ထိုညက သူသည် ထုံးစံအတိုင်း ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို သောက် လျက် လမ်းလျှောက် ထွက်သွားရာမှ ပြန်မလာဘဲ ရှိခဲ့ကြောင်း၊ ၁၂ နာရီ ထိုးလတ်သော် ဘဲရီမိုးသည် ခန်းမကြီး တံခါးပွင့်လျက် ရှိသေးသည်ကို တွေ့သဖြင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသည်နှင့် မီးအိမ်ကိုထွန်း၍ သူ၏ဆရာကို ရှာရန် ထွက်လာခဲ့ကြောင်း၊ ထိုနေ့မှာ မိုးရွာထားသည်ဖြစ်၍ ဆာချာလ်စ်၏ ခြေရာများမှာ သစ်ပင်တန်းကြား တစ်လျှောက်တွင် အလွယ်တကူနှင့် တွေ့မြင်နိုင်ကြောင်း၊ လမ်းတစ်ဝက်လောက်တွင် ကွင်းပြင်သို့ ထွက်သော တံခါးတစ်ခုရှိရာ ဆာချာလ်စ်သည် ၎င်းနေရာ၌ အတန်ကြာအောင် ရပ်နေ ခဲ့သည့် အထိမ်းအမှတ်များ တွေ့ရှိရကြောင်း၊ ၎င်းနေရာက ဆာချာလ်စ်သည် သစ်ပင်တန်းကြား တစ်လျှောက် ဆက်လက်လျှောက်သွား၍ ၎င်းလမ်း အဆုံးတွင် သူ၏ အလောင်းကို တွေ့ရကြောင်း၊ မရှင်းလင်းသော အချက် တစ်ခုမှာ ဆာချာလ်စ်၏ ခြေရာများသည် ကွင်းဘက်သို့ထွက်သော တံခါး

ကလေးကို ကျော်လွန်၍ သွားပြီးသောအခါမှ စ၍ ပြောင်းလဲခြင်း ရှိသည်ဟု ဘဲရီမိုးက ထွက်ဆိုထားခြင်းပင် ဖြစ်လေရာ ထိုနေ့ရာမှစ၍ ဆာချာလ်စ်သည် ခြေဖျားထောက်၍ လမ်းလျှောက်သည်ဟု ထွက်ဆိုထားကြောင်း၊ ဆာချာလ်စ် ၏ အလောင်းတွင် အတင်းအဓမ္မ ပြုကျင့်ထားသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မျိုး မတွေ့ရှိရပေရာ ဆရာဝန်က ဆာချာလ်စ်၏ မျက်နှာမှာ ထူးဆန်းစွာ ရှုံ့မဲ့ လျက် ရှိသည်ဟု ထွက်ဆိုပြားသော်လည်း နှလုံးရောဂါဖြင့် သေဆုံးသော သူတို့မှာ ထိုကဲ့သို့သော မျက်နှာထားမျိုး ရှိသည်ကို တွေ့ရတတ်သည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အလောင်းကို ခွဲစိတ်ကြည့်သော အခါတွင်လည်း အတွင်းရောဂါ ကြာရှည်စွာ ရှိနေသည့် အကြောင်းကို တွေ့ရ၍ ထိုအမှုကို စစ်ဆေးရာတွင် ပါဝင်ကြသော ဂျူရီ လူကြီးများကလည်း ရောဂါဖြင့် သေဆုံးသည်ဟုသော ဆရာဝန်၏ ထင်မြင်ချက်အတိုင်းပင် ထွက်ဆိုကြကြောင်း၊ ဆာချာလ်စ်၏ အမွေကို ဆက်ခံရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ၎င်းအိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်၍ ကွယ်လွန်သူ စီစဉ်ထားခဲ့သော အလုပ်များကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်သော ကြောင့် ၎င်းထွက်ဆိုချက်မှာ အလွန်တရာ အရေးကြီးကြောင်း၊ အကယ်၍ ဂျူရီလူကြီးများ၏ ထွက်ဆိုချက်သည် ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပေါ်ပေါက် လျက်ရှိသော ကောလာဟလ သတင်းများကို ထောက်ခံသကဲ့သို့ ဖြစ်နေခဲ့ပါ မူကား ဘတ်စကာဗျိုလ် နေအိမ်ကြီးတွင် ဆက်လက် နေထိုင်မည့်သူ ရနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းဖွယ်ရာ ရှိကြောင်း၊ အမွေဆက်ခံမည့်သူမှာ ဆာချာလ်စ်၏ ညီ၏ သားဖြစ်သော မစ္စတာဟင်နရီဘတ်စကာဗျိုလ် ဖြစ်သည်ဟု သိရှိရကြောင်း၊ နောက်ဆုံး ကြားသိရသော အချိန်၌ ထိုသူမှာ အမေရိကန်ပြည်၌ ရှိသည်ဆိုရာ ၎င်းထံသို့ အကြောင်းကြားရန်ကိုလည်း စိမ့်လျက်ရှိကြောင်း။

မာ ။ ။ ‘ဆာချာလ်စ်ဘတ်စကာဗျိုလ် သေဆုံးတဲ့ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး လူအများ သိရှိကြရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ မစ္စတာဟုမ်း(စ်)’

ဟုမ်း ။ ။ ‘စိတ်ဝင်စားစရာကလေးတွေ တော်တော်ပါရှိတဲ့

ဒီအမှုကို ကျုပ်ထံ ယူလာခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခုနင်က သတင်းစာမှာပါတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ လူအများ သိသလောက် အကုန် ဝဲလား'

မာ ။ ။ 'မှန်ပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ကိုင်း ဒါဖြင့် လူအများ မသိသေးတဲ့ အဖြစ်အပျက် ကို ဆိုစမ်းဗျာ'

မာ ။ ။ 'ပြောရမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ ကိုမှ မပြောမပြောပေးတဲ့ စကားတွေကို ပြောရတော့မှာပဲ။ ဒီအမှုကို စစ်ဆေးစဉ်အခါက ကျွန်တော် မပြောဘဲ ချန်ထားခဲ့ခြင်း အကြောင်းရင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ လောက ဓာတ် ပညာပိုင်းက လူမျိုးဟာ လူအများတွေ အယူသီးနေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို လူအများရှေ့မှာ ထောက်ခံသလို ထွက်ဆိုဖို့ ခဲယဉ်းတဲ့အတွက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပြင်တစ်ကြောင်းလည်း သတင်းစာထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ဘတ်စကာမျိုလ် အိမ်ကြီး နာမည်ပျက်သွားလျှင် နေပုံမညီသူ မရှိမှာကို နိုးရိမ်တဲ့အတွက် ဖြစ်ပါတယ်။ အလုံးစုံ ထုတ်ဖော်ပြောခြင်းအားဖြင့် ကောင်းကျိုး မဖြစ်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော် သိသလောက် အားလုံးမပြောဘဲ လျော့ပြောခြင်းဟာ နည်းလမ်း မှန်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆမိပါတယ်။ သို့သော် ခင်ဗျားကို တော့ ကျွန်တော် သိသလောက်ထက် လျော့ပြောနေစရာ အကြောင်းမရှိ ပါဘူး။

'ဒီကွင်းကြီးဟာက လူနေအိမ်ခြေ အလွန် နည်းပါးလေတော့၊ နီးနီး ကပ်တပ် နေရသမျှ လူများဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရင်းရင်းနီးနီး အကျွမ်းတဝင် နေကြရပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဆာချာလ်စ်ဘတ်စကာမျိုလ် ကို ကျွန်တော် ခဏခဏ တွေ့ရပါတယ်။ လက်ဖက်ယာလ်အိမ်ကြီးမှ မစွတာ မရန်ကလင်၊ သဘာဝဓမ္မ ဆရာကြီး၊ မဇ္ဈိမာ စတေပလ်တန်နဲ့ သူ့နမူတစ်ပါး၊ မိုင်များစွာ အတွင်းမှာ ပညာတတ်တစ်ယောက်မှ မရှိပါ။ ဆာချာလ်စ်က သူ့ဘာသာ အေးအေးနေတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်

ရာပြည့်စာပေစိုက်

ပါတယ်။ သို့သော်လည်း သူ ကျန်းမာတဲ့ အနိက်မှာ လောကဓာတ်ပညာ မိသနာပါတဲ့ လူအချင်းချင်းလည်း ဖြစ်တဲ့အတွက် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရင်းရင်းနီးနီး ပေါင်းသင်းမိကြပါတယ်။

'လွန်ခဲ့တဲ့ လအနည်းငယ် အတွင်းကတော့ ဆာချာလ်စ်ရဲ့ ရောဂါ ဟာ ဒီတောင်မှ တက်ဖို့မရှိတဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်တော် ရိပ်မိပါတယ်။ သူက ကျွန်တော် ခုနင်က ဖော်ပြတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို တကယ်ကြီး ယုံကြည် လို့ စိတ်ထဲမှာနွဲ့ပြီး နေပါတယ်။ ဘယ်လောက်တောင်များ စွဲသလဲဆိုတော့ သူ့မျှေကွက် အတွင်းမှာ သူ လမ်းလျှောက် ဝံ့သော်လည်း ညအချိန်မှာ ကွင်းပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ဖို့ ဆိုလျှင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူ မလုပ်ဝံ့ဘူး။ ခင်ဗျားကတော့ မယုံကြည်ဘူး ရှိလိမ့်မယ်။ သူ့ခမျာကတော့ သူ့အိမ်သူ အိမ်သားများကို ကျိန်စာသင့်ထားတယ်လို့ စွဲစွဲမြဲမြဲကြီး ယုံကြည်ထားပါ တယ်။ သူ့ရဲ့ တိုးတေးဘိဝင်များ အကြောင်းကို သူ ပြောပြသလောက်ဟာ ကာလည်း အမှန်ဆိုရလျှင် အားတက်စရာ ဒီလောက် မရှိလှဘူး။ မကောင်း ဆိုးဝါး တစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာက သူ့နောက်ကို အမြဲလိုက်နေသလိုလို သူထင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ညအချိန် ကျွန်တော် ခရီးသွားတဲ့ အခါများမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း သတ္တဝါများကို တွေ့ဖူးမြင်ဖူးပါသလားတဲ့။ အမဲလိုက် ခွေးကြီး ဒုသ်မျိုးကို ကြားမိပါသလားတဲ့။ ကျွန်တော့်ကို မကြာမကြာ မေးဖူး ပါတယ်။

'သူ့မသေမီ ရက်သတ္တသုံးပတ်လောက်က တစ်ညနေမှာ သူ့အိမ်ကို ကျွန်တော် ဒေါက်ကတ်နဲ့ မောင်းသွားဖူးတာကို မှတ်မိသေးတယ်။ သူက ခန်းမကြီး တံခါးဝမှာရှိတယ်။ ကျွန်တော်က ဒေါက်ကတ်ပေါ်က ဆင်းပြီး သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေတော့၊ သူက ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်က ကျော်ပြီး မျက်လုံးကြီး ကြောင့်တောင်နဲ့ အင်မတန်ကြီးကြောက်တဲ့ မျက်နှာထားမျိုးနဲ့ ကျွန်တော့် နောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့် လိုက်တော့၊ 'လမ်းထိပ်ဆီလောက်မှာ ခွားနက်ကလေး တစ်ကောင်လိုလို

ရာပြည့်စာပေစိုက်

ဖြတ်လျှောက်သွားတာကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ အင်မတန် ကြောက်ပြီး တုန်လှုပ်နေပုံရလေတော့၊ ခုနင်က သတ္တပါ မြင်လိုက် ရတဲ့ နေရာကို သွားပြီး တောင်မြောက်လေးပါးကို လှမ်းကြည့်ရသေးတယ်။ နို့ပေမဲ့ ဘာကောင်မှ မတွေ့ရတော့ဘူး။ ဒါနဲ့တောင် သူမှာ အင်မတန် တုန်လှုပ်နေသေးတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်။ အဲဒီ တစ်ခေါက်က သူနဲ့အတူ ကျွန်တော် တစ်ညလုံး နေလေတော့၊ ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့် သူ တုန်လှုပ်ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ရှင်းလင်း ပြောပြလိုတဲ့ သဘောနဲ့၊ ခုနင်က ကျွန်တော် ဖတ်ပြခဲ့တဲ့ စာရွက်ကို ကျွန်တော်လက်မှာ သူ အပ်ထား ပါတယ်။

‘ဒါနဲ့ လန်ဒန်မြို့ကို သွားဖို့ စီစဉ်တယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် ပေးတဲ့ အကြံပါပဲ။ သူ့နဲ့လုံးမှာ ထိခိုက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ သူ့ရဲ့ စိုးရိမ်မှုဟာက သူ့စိတ်မှာ ထင်မြဲသက်သက်ဖြစ်တယ် ဆိုပေမဲ့ ကျန်းမာရေးကို အမှန် ထိခိုက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် လအနည်းငယ်လောက် မြို့ထဲ ပြောင်းနေရလျှင် ဟိုဟာ ဒီဟာတွေမှာ စိတ်ဝင်စားပြီး လူသစ် တစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ မိတ်ဆွေ မစ္စတာစတေပလ်တန်ကလည်း သူ့အတွက် အများ ကြီး စိုးရိမ်ပြီး ကျွန်တော်လိုပဲ သဘောရတယ်။ နောက်ဆုံး အချိန်တွင်မှ ကပ်ပြီး ယခုလို ဖြစ်ရတော့တာပဲ။’

‘ဆာချာလ်စ် သေဆုံးတဲ့ညက အလောင်းတွေ့တဲ့ အစေခံ ဘဲရီမိုး က မြင်းထိန်း ပါကင်ကို ကျွန်တော့်ဆီ မြင်းနဲ့ လွှတ်လိုက်တယ်။ ဒီညက ကျွန်တော် မအိပ်သေးလေတော့ ချက်ချင်းလိုက်လာတာနဲ့ တစ်နာရီအတွင်း ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဆာချာလ်စ် သေဆုံးတဲ့ အမှုကို စစ်ဆေးတဲ့ နေ့မှာ သူတို့ရဲ့ ထွက်ဆိုချက်တွေကို မှန်မမှန် ကျွန်တော် စစ်ဆေးပြီး မှန်ကြောင်းကို သက်သေခံခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ရောက်သွားပြီး သစ်ပင် တန်းကြားမှာ ဆာချာလ်စ်ရဲ့ ခြေရာတွေကို ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်တယ်။’

ဗုဒ္ဓဘုရားစိန်

တံခါးနားမှာ သူ့စောင့်နေပုံရတဲ့ ခြေရာတွေကို ကျွန်တော် ကြည့်တယ်။ ဒီနေရာကစပြီး ခြေရာတွေ ပုံသဏ္ဍာန် ပြောင်းလဲသွားပုံကို ကျွန်တော် တွေ့ရတယ်။ ဘဲရီမိုး ခြေရာမှတစ်ပါး ဘယ်သူ့ခြေရာမှ မရှိတာကို ကျွန်တော် တွေ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော် မရောက်မချင်း ဘယ်သူမှ မထိရ သေးတဲ့ အလောင်းကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်ရှုရတယ်။ အလောင်း ဟာက မြေကြီးပေါ်မှာ မှောက်လျက်ကြီး လဲနေပြီး လက်တွေက ကားလို့၊ လက်ချောင်းတွေက မြေကြီးထဲ ကုတ်လို့။ မျက်နှာကတော့ ရှုံ့ထားလိုက် ပုံဟာ မပြောပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ရုတ်တရက် မမှတ်မိလို့ ဆာချာလ်စ် ရဲ့ အလောင်းတောင် ဟုတ်မှ ဟုတ်လေရဲ့လားလို့ အောက်မေ့မိတယ်။ အလောင်းမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတာကတော့ အမှန်ပဲ။ သို့သော်လည်း ဘဲရီမိုး ထွက်ချက် တစ်ခုဟာကတော့ မှားတယ်။ သူက အလောင်းပတ်ဝန်းကျင်က မြေကြီးပေါ်မှာ ဘာခြေရာမှ မတွေ့ရဘူးလို့ ထွက်ထားတယ်။ သူကတော့ သူ မမြင်လို့ ထွက်တာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော် ကတော့ မြင်တယ်။ အလောင်းနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ထင်ထင်ရှားရှားကြီးပဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခြေရာတွေလား’

မာ ။ ။ ‘ခြေရာတွေပဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ယောကျ်ားလား၊ မိန်းမလား’

ဒေါက်တာမော်တီမှာသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို တစ်ခဏမျှ ထူးဆန်းစွာ ကြည့်ပြီးလျှင် တီးတိုးဖြေဆိုလေ၏။

မာ ။ ။ ‘ယောကျ်ားလည်း မဟုတ်၊ မိန်းမလည်း မဟုတ်။’

အင်မတန်ကြီးတဲ့ ခွေးခြေရာကြီးတွေ ခင်ဗျား’

အခန်း ၃
နက်နဲသော ပြဿနာ

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းစကားကို ကြားသောအခါ၊ ကျောထဲ၌ စိမ့်၍ တုန်သွားသည့် အဖြစ်ကို ဝန်ခံရမည်။ ဟုမ်း(စ်)သည် တုန်လှုပ်သော အမူအရာနှင့် ရှေ့သို့ ကိုင်းညွှတ်လိုက်လေရာ၊ ၎င်း၏ မျက်လုံးများမှာ ထက်သန်စွာ စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိသောအခါများ၌ ဖြစ်တတ်သော ထုံးစံအတိုင်း ခက်ထန်သော ဝတ်စားပြောင်ခြင်း ရှိလေ၏။

- ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီဟာ ခင်ဗျား ဖြင်သလား'
- မာ ။ ။ 'ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ယခု မြင်တာလို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်ရတယ်'
- ဟုမ်း ။ ။ 'ဒါနဲ့တောင် ခင်ဗျား ဘာမှ မပြောဘူးလား'
- မာ ။ ။ 'ပြောလိုကော ဘာအကျိုးရှိသလဲ'
- ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီပြင်လူတွေတော့ ဘာကြောင့် မမြင်ရသလဲ'
- မာ ။ ။ 'ခြေရာတွေက အလောင်းနဲ့ ကိုက် ၂၀ လောက် လှမ်းလေတော့ ဘယ်သူမှ ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးမရဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ဒီစာကို မတွေ့ရဖူးလျှင် ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူး ရကောင်းမှ ရမယ်ထင်တယ်'
- ဟုမ်း ။ ။ 'ကွင်းပြင်မှာ သိုးထိန်းခွေးတွေ အများကြီး ရှိတယ် မဟုတ်လား'
- မာ ။ ။ 'ရှိပါတယ်၊ နို့ပေမဲ့ ဒီဟာက သိုးထိန်းခွေး မဟုတ်ဘူး'
- ဟုမ်း ။ ။ 'ကြီးတယ်ဆို'
- မာ ။ ။ 'သိပ်ကြီးတယ်'

ဗုဒ္ဓိဗျာဏ်စုံစုံ

- ဟုမ်း ။ ။ 'ဒါပေမဲ့ အလောင်းနားကို မကပ်ဘူး ဟုတ်လား'
- မာ ။ ။ 'မကပ်ဘူး'
- ဟုမ်း ။ ။ 'သစ်ပင်တန်းကြားက ဘယ်လိုနေသလဲ'
- မာ ။ ။ '၁၂ နှစ်ပေလောက် မြင့်ပြီး တိုးမပေါက်နိုင်တဲ့ သစ်ပင် နှစ်တန်း ရှိတယ်၊ အလယ်က လမ်းဟာက ရှစ်ပေလောက် ကျယ်တယ်၊ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ခြောက်ပေလောက် ကျယ်တဲ့ မြက်ခင်းတွေ ရှိတယ်'
- ဟုမ်း ။ ။ 'သစ်ပင်တန်း တစ်ဖက်မှာ တံခါးပေါက်ကို သွားတဲ့ လမ်း ရှိတယ်ဆို'
- မာ ။ ။ 'ဟုတ်တယ်၊ ကွင်းပြင်ဘက်ကို ထွက်တဲ့ တံခါးပါ'
- ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီပြင်ကော အပေါက်ရှိသေးသလား'
- မာ ။ ။ 'ဘာပေါက်မှ မရှိဘူး'
- ဟုမ်း ။ ။ 'ဒါဖြင့်လျှင် သစ်ပင်တန်းကို ရောက်ချင်လျှင် အိမ်ဘက်က သော်လည်း လာရတယ်၊ တံခါးကလေးဘက်က သော်လည်း လာရတယ်ပေါ့။ ဟုတ်ရဲ့လား'
- မာ ။ ။ 'လမ်းအဆုံးမှာ တဲကလေးတစ်လုံး ရှိတယ်၊ အဲဒီ တဲကလေးထဲက ဖြတ်ပြီး ကွင်းပြင်ကို ထွက်နိုင်တယ်'
- ဟုမ်း ။ ။ 'ဆာချာလစ်ဟာ အဲဒီတဲကလေးကို ရောက်သလား'
- မာ ။ ။ 'မရောက်ဘူး၊ တဲကလေးနဲ့ ကိုက် ၅၀ လောက် အကွာမှာ သေနေတယ်'
- ဟုမ်း ။ ။ 'ကိုင်း ဒါ အရေးကြီးတယ်၊ ဒေါက်တာမော်တီမာ ပြောစမ်း၊ တံခါးကလေးဟာ ပိတ်လျက်သား တွေ့သလား'
- မာ ။ ။ 'ပိတ်ပြီးတော့ သော့ခတ်ထားပါတယ်'
- ဟုမ်း ။ ။ 'ဘယ်လောက် မြင့်သလဲ'
- မာ ။ ။ 'လေးပေလောက် မြင့်ပါတယ်'

ဗုဒ္ဓိဗျာဏ်စုံစုံ

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒါဖြင့် ဘယ်သူမဆို ကျော်တက်နိုင်လောက်တာပေါ့'

မာ ။ ။ 'တက်နိုင်ပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'တံခါးနားမှာ ဘာခြေရာများ တွေ့သလဲ'

မာ ။ ။ 'ဘာမှ မတွေ့ပါ၊ အားလုံး ရှုပ်ထွေးနေပါတယ်။

ဆာချာလစ်ဟာ ဒီနေရာမှာ ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်လောက် ရပ်နေဟန် တူပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်သိသလဲ'

မာ ။ ။ 'သူ့ ဆေးပြင်းလိပ်မှ ပြာ နှစ်ခါတောင် ကြွေကျပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'တော်ပါပေဗျာ၊ ဒီလူမျိုးနဲ့ တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ချင်တာပဲ ဝက်ဆင်။ သို့သော် ခြေရာတွေအကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး'

မာ ။ ။ 'ဆာချာလစ်ရဲ့ ခြေရာတွေကို အဲဒီ ကျောက်စရစ်လမ်းပေါ်မှာ အနံ့အပြား တွေ့ရတယ်။ ဒီပြင် ခြေရာ မတွေ့ရဘူး'

ဟုမ်း(စ်)သည် စိတ်မရှည်နိုင်သော အမူအရာဖြင့် ဒူးကို လက်ဖြင့် ပုတ်လိုက်လေ၏ ။

ဟုမ်း ။ ။ 'ကျုပ် မရောက်ရတာ ခွကျတာပဲ၊ ဒီအမှုဟာ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အမှုပဲ၊ ဧစုစုစပ်စပ် ကြည့်တတ်တဲ့ လူအဖို့ ဆိုလျှင် တွေ့စရာ မြင်စရာတွေ အများကြီးရှိမှာပဲ။ ဟိုကျောက်စရစ်လမ်းကို ကျုပ် ကြည့်ရလျှင် ကောက်နုတ်ချက်တွေ အများကြီးထွက်ဖို့ ရှိတယ်။ ခုတော့ မိုးကလည်းရွာ၊ လူခြေရာတွေလည်း ရှုပ်နေလို့ အားလုံး ပျက်ကုန်လောက်ပါပြီ။ ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေ ဒေါက်တာမော်တီမာ၊ ကျုပ်ဆီကို လာဖို့ ဘာကြောင့် ဒီလောက် အချိန်ဆွဲထားခဲ့တာလဲဗျ'

မာ ။ ။ 'ဘယ်လောက် ထိုးထွင်းပြီး ဘယ်လောက် အတွေ့အကြုံများတဲ့ စုံထောက်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေ၊ မတတ်နိုင်တဲ့ နေရာမျိုး ရှိပါသေးတယ် ခင်ဗျ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျားက ဒီအမှုဟာ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုချင်သလား'

မာ ။ ။ 'ဆာချာလစ် သေပြီးတဲ့နောက် သွေးရိုးသားရိုးဆိုဖို့ ခဲယဉ်းတဲ့ အခြင်းအရာမျိုး တော်တော်များများ ကျွန်တော် ကြားသိရတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဥပမာဆိုလျှင်...'

မာ ။ ။ 'ဒီအမှု မဖြစ်ခင်က ဒီသတ္တဝါကြီးနဲ့ တူတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ကွင်းပြင်ကြီးမှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ လူတွေ တော်တော်များတယ်။ ဒီသတ္တဝါဟာက လူများ အသိအမှတ် ပြုထားကြတဲ့ တိရစ္ဆာန်မျိုးထဲက ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မြင်လိုက်ရတဲ့ လူများက ဒီသတ္တဝါကြီးဟာ အင်မတန် ကြီးမားကြောင်း၊ အရောင်တွေ တဝင်းဝင်း ထွက်နေကြောင်း၊ မကောင်းဆိုးဝါးနဲ့ တူကြောင်း တညီတညာတည်း ထွက်ဆိုကြတယ်။ ဒီလူတွေကို ကျွန်တော် အားလုံး စစ်ဆေးကြည့်ပြီးပြီ။ တစ်ယောက်က တော်တော် ခေါင်းမာတဲ့ တောသားတစ်ယောက်ပဲ၊ တစ်ယောက်က မြင်းခွာရိုက်တဲ့ ပန်းပဲသမား၊ တစ်ယောက်က လယ်သမား။ သူတို့အားလုံးက စာထဲပါတဲ့ သတ္တဝါကြီးအတိုင်း အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြတယ်။ ဟိုနယ်မှာဖြင့် လူတိုင်းကြောက်လန့်ပြီး နေကြလို့မို့ ညအချိန်မှာ တော်တော့သတ္တိနဲ့ လူဟာ ကွင်းပြင်ကြီးဖြတ်ပြီး မသွားဝံ့ဘူး'

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျားလည်း လောကဓာတ် ပညာပိုင်းက လူတစ်ယောက် ဖြစ်လျက်နဲ့ ဒီဟာ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်နေသလား'

မာ ။ ။ 'ကျွန်တော်တော့ ဘာကို ယုံကြည်ရမယ်လို့ကို မပြောတတ်ဘူး'

ဟုမ်း(စ်)သည် (အရေးမကြီးဟု သဘောရသောအခါ၌ ဥရောပတိုက် သားများ ပြုလုပ်တတ်သော ထုံးစံအတိုင်း) ပန်းနှစ်ဖက်ကို လှုပ်ပြလေ၏ ။

ဟုမ်း ။ ။ 'ကျုပ်မှာတော့ လူ့လောကကြီး အတွင်းက အမှုမျိုး

တွေကို စုံထောက်ပြီး လာခဲ့တာ တော်တော်တော့ အထမြောက်ခဲ့တာပဲ။ လူလောက ဟိုဘက်က မကောင်းဆိုးဝါးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အမှုမျိုးဆိုလျှင် တော့ တစ်ဆိတ် ခြေလှမ်းကျယ်လွန်းရာ ရောက်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ နို့ပေမဲ့ ခြေရာ တွေ ရပုံထောက်တော့ သွေးရိုးသားရိုး နယ်ထဲကလို့ ဆိုရလိမ့်မယ် ထင်တယ်'

မာ ။ ။ 'မူလ တွေ့တုန်းက လူတစ်ယောက် သတ်တဲ့ ခွေးကြီး ဟာကတော့ သွေးနဲ့သားနဲ့ကိုယ် ရှိတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မကောင်း ဆိုးဝါး မကင်းဘူးလို့လည်း ဆိုရလိမ့်မယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျားကတော့ မကောင်းဆိုးဝါးဘက်ကို ခပ်ပါပါ ဖြစ်နေပါပြီ။ သို့သော် တစ်ခု ပြောစမ်း ဒေါက်တာမော်တီမာ၊ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်က ဒီလို အယူရှိထားလျှင် ဘယ်နှယ်ကြောင့် ကျုပ်ခေါ်ကို လာရသေး သလဲ'

မာ ။ ။ 'လာတာကတော့ ဝါတာလူး ဘူတာရုံကို ရောက်လာ မည့် ဆာဟင်နရီဘတ်စကာချိလ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ဘယ်လို လုပ်ရ မယ် ဆိုတာကို အကြံဉာဏ် တောင်းချင်တဲ့အတွက် လာခဲ့ပါတယ်' ဟု ပြော၍ နာရီကို ထုတ်ကြည့်ပြီးလျှင် 'နောက်တစ်နာရီနဲ့ ဆယ့်ငါးမိနစ် တိတိမှာ သူ ရောက်ပါလိမ့်မယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'သူက အမွေခံ အမွေစားမို့လို့ ဆိုပါတော့'

မာ ။ ။ 'မှန်ပါတယ်။ ဆာချာလ်စ် သေပြီးတဲ့နောက် သူ့ အကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်တော့ ကနေဒါပြည်မှာ ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေကြောင်း တွေ့ရတယ်။ သတင်းကြားရသလောက်တော့ အဘက်ဘက်က တော်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်တော် ယခု ပြောနေခြင်း ဟာက ဆရာဝန်အဖြစ်နဲ့ မဟုတ်။ ဆာချာလ်စ်ရဲ့ သေတမ်းစာအရ အမွေ ထိန်း တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ပြောခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီပြင် အမွေဆိုင် မရှိဘူးပေါ့'

မာ ။ ။ 'မရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းသိရှိရသလောက် ဆိုလျှင် ညီအစ်ကိုသုံးယောက်အနက် ဆာချာလ်စ်ဟာ အကြီးဆုံးဖြစ်၍ ညီအငယ်ဆုံး ဖြစ်တဲ့ ရော့ဂျားဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ ရှိနေပါသေးတယ်။ ဒုတိယညီ ဟာက အခု ဆာဟင်နရီရဲ့ဖခင်ပေါ့။ ငယ်ငယ်က သေရှာတယ်။ တတိယလူ ရော့ဂျားကတော့ တေလေကြမ်းပြီး ဆိုပါတော့။ ဒီလူက ကျွန်တော်တို့ ခုနက်က ဖတ်ခဲ့တဲ့ ဟူဂိုနဲ့တူပြီး တော်တော် ခက်ထန်တယ် ပြောတယ်။ ရော့ဂျားက အင်္ဂလန်မှာ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ပြီး အမေရိကန်ပြည် အလယ်ပိုင်း ထွက်ပြေး၊ အဲဒီမှာ ၁၈၇၆ ခုနှစ်က သေရှာရောတဲ့။ ဒါကြောင့် ဆာဟင်နရီဟာ ဘတ် စကာချိလ်တွေထဲမှာ နောက်ဆုံး ကျန်ရစ်တဲ့ အဆက်ပဲ။ ကိုင်း မစ္စတာ ဟုမ်း(စ်)။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ အကြံပေးပါဦး'

ဟုမ်း ။ ။ 'သူ့ ဘိုးတေး အိမ်ကို ဘာကြောင့် သူ မသွားဘဲ နေရ မှာလဲ'

မာ ။ ။ 'ဓမ္မတာအတိုင်းတော့ သွားထိုက်တာပေါ့။ သို့သော် စဉ်းစားထိုက်တဲ့ အချက်က ဒီအိမ် သွားနေတဲ့ ဘတ်စကာချိလ်တိုင်း သေခြင်း ဆိုးနဲ့ သေရတာချည်းပဲ။ အကယ်၍ ဆာချာလ်စ်ဟာ မသေမီက ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောဖို့ အချိန်ရခဲ့လို့ ရှိလျှင် သူတို့အမျိုးရဲ့ နောက်ဆုံး အဆက်ဖြစ်ပြီး အမွေတွေ အများကြီး ဆက်ခံဖို့ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒီအိမ်ကြီး သွားနေဖို့ မသင့်လျော်တဲ့ အကြောင်းကို သတိပေးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည် တယ်။ နို့ပေမဲ့ ဟိုအရပ်မှာ ရှိကြတဲ့ သူဆင်းရဲတွေ အားလုံးဟာ စီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့အပေါ်မှာ မှီခိုကြရမည့် အကြောင်းကိုလည်း မငြင်းနိုင်ပါ ပေဘူး။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဆက်ခံပြီး နေမည့်လူ မရှိဘူးဆိုလျှင် ဆာချာလ်စ် စီစဉ်ထားခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းကောင်းတွေဟာ အားလုံး ပျက်စီးကုန်ရတော့မှာပဲ။ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော် စိတ်ပင်စား နေမိလို့ ကိုယ့်အကြိုက် လိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ် မိမှာ စိုးရိမ်လေတော့၊ ခင်ဗျားကို အလုံးစုံ ပြောပြပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

ဟုမ်း(စ်)သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးမှ-

ဟုမ်း ။ ။ ‘ရှင်းရှင်းပြောလျှင် ဒီလို မဟုတ်လားဗျ၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘတ်စကာဗျိုလ်တစ်ယောက် နေထိုင်ဖို့ဟာ မကောင်းဆိုးဝါးကို စိုးရိမ်ရတဲ့ အတွက် ဘေးအန္တရာယ် ရှိလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်တယ် ဆိုပါတော့’

မာ ။ ။ ‘ယုတ်စွအဆိုးအားဖြင့် ဒီလို ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ စိုးရိမ်လောက်စရာ အကြောင်း လုံလောက်စွာ ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောတော့မယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘အစစ်ပဲ၊ သို့သော် ခင်ဗျားရဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး အယူဟာ မှန်ကန်ခဲ့လို့ ရှိလျှင် ဒီလူငယ်ဟာ လန်ဒန်မြို့မှာပဲ နေနေ၊ ဒီဗွန်ရှင်ယာနယ်မှာပဲ နေနေ၊ အနှောင့်အယှက် ပေးနိုင်မယ် မဟုတ်လား။ သူ့နယ်ရောက်မှ ဖမ်းစားနိုင်တဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးရယ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်’

မာ ။ ။ ‘ဒီဟာတွေကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံရလို့ ရှိလျှင် ခင်ဗျား ယခုလို ပျက်ပြယ်ပြယ် ပြောလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ဒီလိုဆိုလျှင် ခင်ဗျား သဘောအရတော့ ဒီလူဟာ လန်ဒန်မှာ နေနေ၊ ဒီဗွန်ရှင်ယာမှာ နေနေ၊ ဘေးအန္တရာယ် မရှိဘူးလို့ ဆိုလိုတာပေါ့။ ဘယ်လို ခင်ဗျား အကြံပေးမလဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကျုပ် အကြံပေးတာကတော့ မြင်းရထားတစ်စီး ငှားပြီး ဆာဟင်နရီကို ဝါတာလူးဘူတာရုံ သွားကြည့်ဆိုဖို့ပါပဲ’

မာ ။ ။ ‘ဒီနောက်ကော...’

ဟုမ်း ။ ။ ‘နောက်အဖို့တော့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ မဆုံးဖြတ်ရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး၊ ဒီအကြောင်းတွေကို တစ်ခွန်းမျှ သူ့အား မပြောဘဲ ထားစေချင်တယ်’

မာ ။ ။ ‘ခင်ဗျားစိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ဖို့ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘၂၄ နာရီ ထားလိုက်တာပေါ့။ နက်ဖြန်မနက် ၁၀ နာရီမှာ ကျုပ်ဆီကို ခင်ဗျား လာခဲ့ပေတော့။ ဒီအခါမှာ ဆာဟင်နရီကို ခေါ်လာခဲ့

လို့ ရှိလျှင် နောင်အတွက် အစီအစဉ်လုပ်ဖို့ အထောက်အပံ့ ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

မာ ။ ။ ‘ခေါ်ခဲ့ပါမယ် မစွတာဟုမ်း(စ်)’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဝှဒ်မောနင်း’

ဤသို့ ပြောပြီးနောက် ဟုမ်း(စ်)သည် ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်လေရာ၊ ၎င်း၏ မျက်နှာထားမှာ စိတ်ကြိုက် အလုပ်မျိုးနှင့် တွေ့ရသဖြင့် ကျေနပ်ခြင်း ရှိနေသော လက္ခဏာ ရှိပေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘အပြင်ထွက်မလို့လား၊ ဝက်ဆင်’

နပ် ။ ။ ‘ကျွန်တော် ကူညီနိုင်လျှင် မထွက်ပါဘူး’

ဟုမ်း ။ ။ ‘မလိုသေးပါဘူး၊ အလုပ်လုပ်တဲ့ အချိန်မှာမှ ခင်ဗျား အကူအညီကို ကျုပ် လိုပါတယ်။ တတ်နိုင်ခဲ့လို့ရှိလျှင် ညနေမတိုင်မီ ပြန်မလာခဲ့နဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျား ပြန်လာတော့ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလှတဲ့ ဒီအမှုကလေး အကြောင်းကို ထင်မြင်ချက်ချင်း ကိုက်ကြည့်ကြရအောင်’

ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေမှာ အလွန်အမင်း စိတ်အာရုံ စူးစိုက်၍ စဉ်းစားစိတ်ကူးရသော အချိန်မျိုးတွင် တစ်ကိုယ်တည်း တသီးတခြား နေလိုသည် အကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သိရှိရပေသည်။ ထိုအခါမျိုး၌ သူသည် သိရှိထားသမျှ သော အကြောင်းအခြင်းရာတို့ကို တစ်ခုမကျန် အပြန်အလှန် ဆင်ခြင်စဉ်းစား၍ ဖြစ်နိုင်လောက်သမျှသော တွေးဆချက်တို့ကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု နှိုင်းဆ ယှဉ်ပြိုင်ပြီးလျှင်၊ အရေးကြီးသော အချက်များနှင့် အရေးမကြီးသော အချက်များကို တသီးတခြားစီ သီးသန့် ပိုင်းခြားဆုံးဖြတ်လေ့ ရှိလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့တစ်ချိန်လုံး ကလပ်တွင် အချိန်ကုန်၍ ညကိုးနာရီ ထိုးသောအခါမှ ဘောကာလမ်းရှိ နေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ညှော်ခန်းသို့ ဝင်မီသောအခါ ဟုမ်း(စ်)သည် ဆေးတံကို ခဲလျက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အင်္ကျီရှည်ကြီးနှင့် ကွေးကွေးကလေး ထိုင်နေသည်ကို ဆေးတံမီးခိုးများ အထဲမှ ရေးရေးမျှသာ မြင်ရပေတော့၏။

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျား တစ်နေ့လုံး ကလပ်မှာ နေခဲ့တယ်။ ကျုပ် ပြောတာ မှန်ပါရဲ့လား'

နပ် ။ ။ 'မှန်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်...'

ဟုမ်း(စ်)သည် ကျွန်ုပ်၏ အံ့သြသော မျက်နှာကို မြင်သဖြင့် ရယ်မော လေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျား မကျွမ်းကျင်ပုံကလေးတွေက ကျုပ်အဖို့ တယ်ပြီး အရသာရှိတယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျုပ် တတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့ ကလေးနဲ့ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ အစွမ်းပြရတာ ကျုပ်အဖို့ သိပ်မြန်တာပဲ။ မိုး တဖွဲဖွဲနဲ့ ရွံ့တွေ ထူနေတဲ့နေ့မှာ လူတစ်ယောက် အပြင်ထွက်သွားတယ်။ အိမ်ပြန်လာတော့ သူ့ဦးထုပ်ရော ဖိနပ်ရော တစ်စက်မှ ပေကျံမလာခဲ့ဘူး ဆိုလျှင် တစ်နေရာမှာ တစ်နေ့လုံး ကုပ်နေလို့ပေါ့ဗျ။ ဒီလူမှာ မိတ်ဆွေ ရင်းရင်းချာချာလည်း မရှိဘူးဆိုလျှင် ဒီလူဟာ ဘယ်မှာ နေမလဲဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ် မဟုတ်ဘူးလားဗျ'

နပ် ။ ။ 'ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီလိုတော့ ထင်ရှားပါရဲ့'

ဟုမ်း ။ ။ 'ကျုပ်ကော ဘယ်ရောက်ခဲ့တယ်လို့ ခင်ဗျား ထင် သလဲ'

နပ် ။ ။ 'တစ်နေရာမှာ ကုပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဘာဟုတ်လိမ့်မလဲ၊ ဒီဗွန်ရှင်ယာကို ကျုပ် ရောက်ခဲ့ တယ်'

နပ် ။ ။ 'စိတ်ရောက်တာလား'

ဟုမ်း ။ ။ 'အစစ်ပဲ၊ ကိုယ်ကတော့ တစ်နေ့လုံး ဟောဒီ ကုလား ထိုင်ပေါ်မှာ နေပြီး ကော်ဖီနှစ်အိုးနဲ့ ဆေးတွေ အများကြီး သောက်ပစ်လိုက် တယ်။ ခင်ဗျား ထွက်သွားတော့ အဲဒီနယ်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ မြေပုံကြီးတစ်ပုံကို ထုတ်ယူပြီး တစ်နေ့လုံး အဲဒီနယ်ကို စိတ်အားဖြင့် ရောက်နေခဲ့တာပဲ။ မြေပုံကြည့်ပြီး ညက်ညက်ကြေထားလို့ အဲဒီနယ်မှာ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ် ဟိုဟိုဒီဒီ သွားနိုင်လောက်ပြီလို့ ထင်နေတယ်'

ရင်းနှောက် ဟုမ်း(စ်)သည် မြေပုံလိပ်ကို ဖြေရှင်း- ဟုမ်း ။ ။ 'ဟောဒါက ကျုပ်တို့နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ဒီစကြိုက်ပဲ။

ဟောဒီ အလယ်ကဟာက ဘတ်စကားချီလ်အိမ်ကြီးပဲ'

နပ် ။ ။ 'ပတ်ပတ်လည်မှာ တောကြီးလား'

ဟုမ်း ။ ။ 'အစစ်ပဲ၊ ထင်းရှူးပင်တန်း ဆိုတာက မြေပုံထဲမှာ နာမည် မပါသော်လည်း ဟောဒီနေရာမှာ ရှိရမယ်။ လက်ယာဘက်က ကွင်းပြင်ပဲ။ ဟောဒါ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာမော်တီမာနေတဲ့ ဂရင်ပင် ရွာပဲ။ ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်း ငါးမိုင်ပတ်လည် အတွင်းမှာ လူနေအိမ်ခြေ ဆိုလို့ ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ နည်းနည်းပါးပါးလောက်သာ ရှိတယ်။ ဟောဒါက လက်ဖောဟောလ်ဆိုတဲ့ အိမ်ကြီးပဲ။ ဟောဒီက အိမ်ဟာက စတေပလ်တန် ဆိုတဲ့ သဘာဝဓမ္မဆရာကြီးနေတဲ့ အိမ်နဲ့တူတယ်။ ဟောဒါက ဟိုင်းကော်နဲ့ ဖောင်းလ်တိုက်ယာဆိုတဲ့ လယ်သမား အိမ်နဲ့လုံးပဲ။ ဒီနေရာက ၁၄ မိုင်လောက် မှာ ပရင်းစ်တောင်းဆိုတဲ့ အကျဉ်းထောင်ရှိတယ်။ ဒီစပ်ကြားနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်လျှောက်မှာ ဘာပင်မှ မရှိတဲ့ လွင်တီးခေါင်ကြီးပဲ။ ဒီတော့ကာ ဆာချာလ်စ်တို့လူစု ဇာတ်ခင်းသွားကြတဲ့ ဇာတ်ခုံကြီးဟာ ဒီနေရာ ဆိုပါတော့၊ ဒီဇာတ်ခုံမှာ ကျုပ်တို့က ဆက်လက်ပြီး ဇာတ်ခင်းကြရဦးမယ် ထင်တယ်'

နပ် ။ ။ 'ဒေသကတော့ တော်တော်ဆန်းတဲ့ ဒေသနဲ့ တူတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီလို နက်နဲတဲ့ ပြဿနာမျိုးအတွက်

သိပ်နေရာကျတဲ့ ဒေသပေါ့။ ဒီပြဿနာကို ကိုင်လျှင်ကိုင်ချင်း ပုစ္ဆာနှစ်ခုကို ဖြေရှင်းဖို့ လိုတယ်။ ပထမပုစ္ဆာက ဒီကိစ္စမှာ အပြစ်ကျူးလွန်ထားခြင်း ရှိသလားတဲ့၊ ဒုတိယပုစ္ဆာက ဘယ်အပြစ်မျိုးကို ဘယ်လိုကျူးလွန်ထားသလဲ တဲ့။ ဒေါက်တာမော်တီမာရဲ့ တွေးဆချက် မှန်ကန်လို့ သွေးရိုးသားရိုး အမှု မျိုး မဟုတ်ဘူး ဆိုခဲ့လို့ရှိလျှင် ကျုပ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့အတွက် ဆက်လက်ပြီး ဆောင်ရွက်စရာ မရှိဘူးပေါ့။ သို့သော် သူတွေ့ဆရာကို လက်မခံမိ တခြား ဖြစ်နိုင်လောက်တဲ့ နည်းလမ်းရှိသမျှကို ကျုပ်တို့ ကုန်စင်အောင် လိုက်ကြ ရလိမ့်မယ်။ ဒီအမှုအကြောင်းကို ခင်ဗျား ဆင်ခြင်ပြီးပြီလား'

နပ် ။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်နေ့အတွင်းမှာ တော်တော်ပဲ ကျွန်တော် ဆင်ခြင်မိပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'နို့ ဘယ်နှယ်သဘောရသလဲ'

နပ် ။ ။ 'ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်စရာတွေ သိပ်များတဲ့ အမှုပဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ထူးခြားတဲ့ အချက်ကလေးတွေ တော်တော်များ တယ်၊ ဒီအမှုမျိုး ဒီတစ်ခုပဲ ရှိတယ်လို့ ဆိုထိုက်ပေတယ်။ ဥပမာ ခြေရာတွေ ပြောင်းလဲပုံ ဆိုပါတော့၊ ဒီဟာ ခင်ဗျား ဘယ်လို ယူဆသလဲ'

နပ် ။ ။ 'ဒေါက်တာမော်တီမာက အဲဒီအပိုင်းက လမ်းပေါ်မှာ ခြေဖျားထောက်ပြီး လျှောက်သွားတယ် ဆိုတာပဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'အမှုစစ်ဆေးတဲ့နေ့က လူခပ်ပေါ့ပေါ့ တစ်ယောက် ပြောတဲ့စကားကို သူ လိုက်ပြီး ပြောတာပါ။ လမ်းကြားတစ်လျှောက်မှာ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာကြောင့် ခြေဖျားထောက်ပြီး လမ်းလျှောက်ရမှာလဲဗျ'

နပ် ။ ။ 'ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ်ဆိုချင်သလဲဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'အသက်ဘေးကို စိုးရိမ်တဲ့အတွက် အရမ်း သိပ်ပြေး ရာမှ နှလုံးအိမ်ကွဲပြီး မျက်နှာနဲ့ ကျသေတာပေါ့ဗျ'

နပ် ။ ။ 'ဘာကို လွတ်အောင် ပြေးတာလဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'အဲဒါက ကျုပ်တို့ ရှင်းကြံရမည့် ပြဿနာပဲ၊ ဒီလူဟာ စပြီး မပြေးခင်ကတည်းက ရူးသွားလောက်မတတ် ကြောက်လန့်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုစရာ အချက်တွေ ရှိတယ်'

နပ် ။ ။ 'ခင်ဗျား ဘယ်နှယ် ပြောနိုင်သလဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'သူကြောက်တဲ့အရာဟာ ကွင်းပြင်က ဖြတ်ပြီး သူဆီ လာတယ်လို့ ကျုပ်ယူဆထားတယ်။ ကျုပ်ယူဆတဲ့အတိုင်း မှန်လျှင် အိမ်ဘက်ကို မပြေးဘဲ အိမ်ကို ကျောခိုင်းပြီး တခြားဘက်သို့ ပြေးခြင်းဟာ ဘာလုပ်ရမန်း၊ မသိအောင် ရူးသွားသလောက် ကြောက်လန့်သည့်အတွက် ဖြစ်ရမယ်။ ဒီပြင်လည်း ဟိုညက ဘယ်သူ့ကို သူစောင့်နေသလဲတဲ့။ နို့ပြီး

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အိပ်လဲက မစောင့်ဘဲ အဘယ်ကြောင့် ထင်းရှူးပင်တန်းအကြားမှ စောင့်နေ သလဲ တဲ့'

နပ် ။ ။ 'တစ်ယောက်ယောက်ကို သူမျှော်နေတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား'

ဟုမ်း ။ ။ 'လူကြီးဟာက အသက်လည်းကြီးပြီး ကောင်းကောင်း လည်း မမာဘူး၊ ညနေခင်း၊ လမ်းလျှောက်တာမျိုးတော့ ကျုပ်တို့ နားလည် ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ဟိုညက မြေကြီးကလည်း စိုလို့ ဥတုရာသီကလည်း မကောင်းဘူးဗျ။ ဆေးပြင်းလိပ် ပြာကြွေကျခြင်းကို အကြောင်းပြုပြီး ဒေါက်တာမော်တီမာ ကောက်နှုတ်ချက် ထုတ်ထားတဲ့အတိုင်း၊ ဒီလိုလူဟာ ဒီလိုညမျိုးမှာ ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာအောင် ရပ်စောင့်တယ် ဆိုတာ အလကား ဟုတ်ပါ့မလားဗျ'

နပ် ။ ။ 'နို့ပေမဲ့ ညနေတိုင်း လမ်းလျှောက်နေကျ ဆိုပါ ကလား'

ဟုမ်း ။ ။ 'ညနေတိုင်း လမ်းလျှောက်တာတော့ ဟုတ်တယ်။ ညနေတိုင်း တံခါးကလေးနားမှာ ရပ်စောင့်တယ်တော့ မဟုတ်ပေဘူး။ ပြီးတော့လည်း ကွင်းပြင်ကို အခါခပ်သိမ်း ရှောင်ကွင်းတတ်တဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်။ လန့်ဒန်သို့ ထွက်သွားခါနီး ညမှာမှ တံခါးကလေးနားမှာ သူ စောင့်နေတယ်။ နည်းနည်းချင်း ပုံသဏ္ဍာန် ပေါ်လာပြီ ဝက်ဆင်၊ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ကွင်းဆက်တွေ ပေါ်လာပြီ။ တစ်ဆိတ်လောက် ကျုပ်တယော လှမ်း လိုက်စမ်းပါဗျ။ မနက်ဖြန် ဒေါက်တာမော်တီမာနဲ့ ဆာဟင်နရီ ဘတ်စကော ဖျိုလ်တို့နဲ့ တွေ့ပြီးမှပဲ ဒီအကြောင်းအရာကို ဆက်လက်ပြီး စဉ်းစား ဆင်ခြင်ကြဦးစို့ရဲ့'

လို့ ကျွန်တော် ကြားရဖူးပါတယ်။ ဒီမနက် ကျွန်တော် ကြိုတွေ့ ရတဲ့ အခက် အခဲကလေး ဟာကလည်း ကျွန်တော့်အဖို့ ဥာဏ်မမီနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ထိုင်ပါဦး၊ ဧတဟင်နုရို၊ လန်ဒန်ရောက်ပြီးတဲ့နောက် ခင်ဗျာကိုယ်တိုင် ထူးထူးဆန်းဆန်း အခြင်းအရာမျိုး ကြိုတွေ့နေရပြီလို့ ဆိုချင်ပါသလား’

ရို ။ ။ ‘သိပ်အရေးကြီးလှတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး မစ္စတာ ဟုမ်း(စ်)၊ ပြောင်တာ နောက်တာမျိုး ထင်ပါရဲ့။ ဒီမနက် ကျွန်တော့်ဆီကို စာတစ်စောင် ရောက်တယ်’

ဧတဟင်နုရိုသည် စာအိတ်တစ်လုံးကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် ပုံ၍ ကြည့်ကြလေ၏။ စာအိတ်မှာ ပြာတာတာ အရောင်ရှိသည့် သာမန် အမျိုးအစား ဖြစ်လေရာ “ဧတဟင်နုရို ဘတ်စကာ ဖျိုလ်၊ နေ့သံဘာလင်ဟိုတယ်” ဟူသော လိပ်စာမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း စာလုံး များဖြင့် ပုံနှိပ်ထားလေသည်။ စာတိုက် အမှတ်တံဆိပ်မှာ “ချယ်ရင်ကရော့စ်” ဟု ပါရှိလေရာ၊ စာထည့်သော ရက်စွဲမှာ ယမန်နေ့ညနေပင် ဖြစ်လေသည်။

ဟုမ်း ။ ။ ‘နေ့သံဘာလင် ဟိုတယ်သို့ ခင်ဗျား သွားမည့် အကြောင်းကို ဘယ်သူများ သိသလဲ’

ရို ။ ။ ‘ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါ။ ဒေါက်တာမော်တီမာနဲ့ တွေ့ပြီးတဲ့ နောက်မှာမှ ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်ကြပါတယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘သို့သော် ဒေါက်တာမော်တီမာကတော့ အဲဒီမှာ တည်းခိုနေတယ်ပေါ့’

မာ ။ ။ ‘မဟုတ်ပါ၊ ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံမှာ တည်းခိုနေပါတယ်။ ဒီဟိုတယ်သို့ ကျွန်တော်တို့ သွားဖို့ အကြံအစည် ရှိကြောင်း ရိပ်မိနိုင်စရာ အကြောင်းတစ်ခုတစ်ရာမျှ မရှိပါ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘အဟမ်း၊ ခင်ဗျာ အသွားအလာ အနေအထိုင်နဲ့

အခန်း ၄

ဧတဟင်နုရို ဘတ်စကာဖျိုလ်

နာရီကြီးမှ ၁၀ နာရီထိုးသံ ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါက်တာမော်တီမာ နှင့် ဧတဟင်နုရိုဘတ်စကာဖျိုလ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အခန်းသို့ တက်လာ ကြလေ၏။ ဧတဟင်နုရိုမှာ အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ၍ သေးငယ်သော ကိုယ်လုံး၊ ဖျတ်လတ်သော အမူအရာနှင့် နက်မှောင်သော မျက်နှုံးမျက်လုံးများ ရှိလေ ရာ၊ မာကျောသော ဂင်တိုကလေး ဖြစ်၍၊ သတ်ချင် ပုတ်ချင်သော မျက်နှာ မျိုးလည်း ရှိလေ၏။ ထိုသူသည် နီတီတီရှိသော “တို့” သက္ကလတ်အဝတ်စုံ ကို ဝတ်ဆင်ထားလျက် နေပူနှင့် လေသလပ်ခြင်းတို့ ခံထားသော လူ တစ်ယောက်၏ ရုပ်လက္ခဏာမျိုး ရှိလေ၏။

မာ ။ ။ ‘ဒီဟာ ဧတဟင်နုရိုဘတ်စကာဖျိုလ်ပါပဲ’

ရို ။ ။ ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ထူးဆန်းလိုက်ပုံ ကတော့ မစ္စတာဟုမ်း(စ်)ရယ်၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက ခင်ဗျားဆီကို ဒီကနေ့ မနက် ကျွန်တော့်ကို မပို့လျှင် ကျွန်တော့်ဘာသာ လာမယ်လို့ စိတ်ကူးလာ တာ ပါပဲ။ ခင်ဗျားက အခက်အခဲကလေးတွေကို ရှင်းလင်းပေးတတ်တယ်

ပတ်သက်ပြီး အင်မတန် စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက် ရှိနေဟန် တူတယ်’

၎င်းနောက် ဟုမ်း(စ်)သည် စာအိတ်အတွင်းမှ လေးခေါက်ချိုး ခေါက်ထားသည့် ဖူးစကတ် စာရွက်တစ်ပိုင်းကို ထုတ်ယူ၍ ဖြန့်ပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်လေ၏။ စာရွက်၏ အလယ်တွင် ပုံနှိပ်စာလုံးများဖြင့် ကပ်ထားသည့် စာတစ်ပိုဒ် ပါရှိလေရာ ၎င်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ “အသက်ကို နှမြောလျှင် သို့မဟုတ် မရူးချင်လျှင် ကွင်းပြင်ကြီးကို ရှောင်” ။ ၎င်းစာပိုဒ်တွင် “ကွင်းပြင်” ဟူသော စာလုံးတစ်လုံးတည်းသာလျှင် ကပ်မထားဘဲ ရေးထားလေ၏။

ရီ ။ ။ ‘ကိုင်း မစွတာဟုမ်း(စ်)၊ ဒီဟာ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်၊ ကျွန်တော့် အကြောင်းကို ဘယ်သူဘယ်ဝါတို့က စောင့်ပြီး အရေးယူနေတယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါ ခင်ဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီဟာ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်သဘောရသလဲ ဒေါက်တာမော်တီမာ၊ ဒီစာကိုတော့ဖြင့် သွေးနဲ့သားနဲ့ ကိုယ်ထဲက ရေးတာပဲလို့ ဝန်ခံရလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

မာ ။ ။ ‘နို့ပေမဲ့ ဒီကိစ္စဟာ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘူးလို့ မှတ်ယူထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ဆိုမှ လာတဲ့စာ ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်’

ရီ ။ ။ ‘(ခပ်ဆတ်ဆတ် အသံဖြင့်) ‘ဘာကိစ္စ ပြောကြတာလဲဗျ၊ ကျွန်တော့် အကြောင်းအရာကို ကျွန်တော် သိတာထက် ခင်ဗျားတို့ လူစုက ပိုပြီး သိကြတဲ့ လက္ခဏာရှိတယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီအိမ်ပေါ်က မဆင်းမီ ကျုပ်တို့ သိထားသလောက် ခင်ဗျား သိရပါစေမယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ဒီစာအကြောင်းကို ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးကြဖို့ ခွင့်ပြုပါဦး။ ဒီစာဟာက မနေ့ညနေက ကပ်ထည့်ပြီး စာတိုက်မှ ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါထက် မနေ့က တိုင်းသတင်းစာ ရှိသလား ဝက်ဆင်’

နပ် ။ ။ ‘ဒီထောင့်ထဲမှာ ရှိပါတယ်’
ဟုမ်း ။ ။ ‘တစ်ဆိတ်လောက် ယူပေးစမ်းဗျာ၊ ခေါင်းကြီးပိုင်းပါတဲ့ စာမျက်နှာကို လှန်စမ်းပါ’

၎င်းနောက် ဟုမ်း(စ်)သည် ကော်လံများကို လျင်မြန်စွာ လျှောက်ကြည့်ပြီးလျှင်—

ဟုမ်း ။ ။ ‘နားထောင်ကြဗျို့၊ သင်္ကြန်ရေအကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာတစ်ပိုဒ်ကို ကျုပ်ဖတ်ပြမယ်၊ နားထောင်။ “သင်္ကြန်ရေစားခြင်း၊ အသက်ကို မနှမြောသော သို့မဟုတ် သေချင်လျှင်သေဟု သဘောထားတတ်သော အရွယ်ရောက်ပြီး လူကြီးများအား ကျွန်ုပ်တို့ သတိပေးဖို့ အလိုမရှိသော်လည်း ဗိုက်ရူးရဲအရွယ် လူငယ်များအား နေပူရောင်၍ ရေကစားကြဖို့ မိဘများက ဆုံးမသင့်ပေသည်” တဲ့။ ကိုင်း ဘယ်နှယ် ထင်သလဲ ဝက်ဆင်’
ဟု မေးပြီးလျှင် ဟုမ်း(စ်)သည် အလွန်ရွှင်ပျသော၊ ကျေနပ်သော အမူအရာနှင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်တို့ကို ပွတ်လျက် ရှိလေ၏။

(မှတ်ချက်။ ။ ဤနေရာ၌ ထိုသတင်းစာတွင် ပါရှိသော ခေါင်းကြီးပိုင်း အတိုင်း ဘာသာပြန်ဆို ထည့်သွင်းခဲ့သော် အလိုရှိသော စာလုံးများ ပါဝင်ရန် မဖြစ်နိုင်သည့်အတွက်ကြောင့် အခြားနည်းအားဖြင့် အကွက်လည်အောင် တစ်မျိုးတစ်မည် စီစဉ် ထည့်သွင်းလိုက်ရပေသည်။)

ဒေါက်တာမော်တီမာနှင့် ဆာဟင်နရီတို့သည် သဘောမပေါက်ဓသာ အမူအရာနှင့် ကျွန်ုပ်အား လှမ်းကြည့်ကြလေ၏။

ရီ ။ ။ ‘ခုနင်က စာနဲ့ ဒီစာနဲ့ ဘာသက်ဆိုင်လို့လဲဗျ’
ဟုမ်း ။ ။ ‘ဆိုင်လိုက်ပုံမှ တန်းနေရောဗျ၊ ဟောဒီက ဝက်ဆင်က ကျုပ်နည်းတွေကို တော်တော်ရိပ်မိထားတယ်။ နို့ပေမဲ့ သူတောင့်မှ ဒီစာပိုဒ် အရေးကြီးပုံကို ကောင်းကောင်း မရိပ်မိဘူး ထင်တယ်’

နပ် ။ ။ ‘ဘယ်လို ပတ်သက်တယ်ဆိုတာ လုံးလုံး မရိပ်မိပေဘူး ခင်ဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ 'ပတ်သက်ရုံမကဘူးဗျ၊ ဒီသတင်းစာထဲက စာလုံးတွေကို ကိုက်ညှပ်ပြီး ဟိုစာထဲမှာ ကပ်ထည့်ထားတာပဲ။ "အသက်" ရယ်၊ "နှမြော" ရယ်၊ "ရူး" ရယ်၊ "ရှောင်" ရယ် ဆိုတာတွေ တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီစာလုံးတွေကို ဘယ်က ရတယ်ဆိုတာ မရိပ်မိကြသေးဘူးလား'

ရီ ။ ။ 'ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ သိပ်ဟုတ်တယ်။ တော်ပါလှဗျာ၊ သိပ်တော်တာပဲ'

မာ ။ ။ '(အံ့ဩသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေအား ငေးကြည့်လျက်) 'တကယ်ပါပဲ မစ္စတာဟုမ်း(စ်)။ ကျွန်တော် ထင်သလောက်ထက် သာပါပေတယ်။ သတင်းစာ တစ်စောင်စောင်မှ ဖြတ်ယူထားတယ်လို့ ပြောနိုင်တာကို ထားလိုက်ပါဦးတော့၊ ဘယ်သတင်းစာကလို့ ပြောနိုင်ရုံမျှမက ခေါင်းကြီးပိုင်းထဲကလို့ တပ်တပ်အပ်အပ် ပြောလိုက်ပုံကဖြင့် ကျွန်တော် ကြုံဖူးတဲ့ အထဲမှာ အထူးဆန်းဆုံးပါပဲ။ ဒီဟာ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သိသလဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီဟာကတော့ ကျုပ် အထူးလေ့လာထားတဲ့ အလုပ်ကိုဗျ၊ ကျုပ်မျက်စိမှာတော့ တိုင်းမိသတင်းစာမှာ သုံးတဲ့ ပုံနှိပ်စာလုံးနဲ့ နှစ်ပြားတန် ညနေခင်းထုတ် သတင်းစာမျိုးမှာ သုံးတဲ့ ပုံနှိပ်စာလုံးနဲ့ အပိုကြီးခြားနားတယ်။ ရာဇဝတ်မှုစုံထောက်တစ်ယောက်အဖို့မှာ ပုံနှိပ်စာလုံးများကို ခွဲခြားပြီး သိတတ်ခြင်း အလုပ်ဟာ ကကြီးခရီး ပညာလောက် ရှိပါသေးတယ်။ တိုင်းမိသတင်းစာ ခေါင်းကြီးပိုင်းက ပုံနှိပ်စာလုံးများဟာ ဒီပြင်က ပုံနှိပ်စာလုံးများနဲ့ လုံးလုံးမတူဘူးဗျ။ ဒီပြင်ဆီက ဒီပုံနှိပ်စာလုံးမျိုး မရနိုင်ဘူး။ ဒီစာကို မနေ့က ထည့်လိုက်ခြင်းကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် မနေ့ကထုတ်တဲ့ သတင်းစာထဲကပဲလို့ တွေးစရာ အပိုကြီး လမ်းများနေတယ်'

ရီ ။ ။ 'ကျွန်တော် နားလည်သလောက်ဆိုလျှင် လူတစ်ယောက်က ဒီစာလုံးများကို ကတ်ကြေးနဲ့ ညှပ်ပြီး စာရွက်ပေါ်မှာ ကပ်

စာရွက်ပေါ်မှာ

ထား ဆိုပါတော့။ ဒါဖြင့် "ကွင်းပြင်" ဆိုတဲ့ စာတစ်လုံးတည်းကိုမှ တာကြောင့် လက်နဲ့ ရေးထည့်ပါသလဲ ခင်ဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီစာလုံးကို ပုံနှိပ်တဲ့ အထဲမှာ မတွေ့လို့ပေါ့။ ဒီပြင် စာလုံးတွေမှာ ရိုးရိုးဖြစ်လေတော့ ဘယ်စာစောင်မှာမဆို တွေ့နိုင်တယ်။ သို့သော် ဒီစာလုံးကတော့ တစ်ဆိတ် အသုံးနည်းတယ်'

ရီ ။ ။ 'ဪ ဒါကြောင့်ကို ခင်ဗျ။ ဒါထက် ဒီစာထဲမှာ ဒီပြင် ဘာအဓိပ္ပာယ်များ တွေ့ပါသေးသလဲ မစ္စတာဟုမ်း(စ်)'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီပြင် တစ်ချက်နစ်ချက်လောက် အဓိပ္ပာယ်ကောက်ရာလေးတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခြေရာ မကောက်နိုင်အောင်လို့ သိပ်ပြီး ကြိုးစားထားတယ်။ ခင်ဗျားတို့ တွေ့ရတဲ့အတိုင်း စာလုံး ခပ်ကြမ်းကြမ်းနဲ့ ပုံနှိပ်ထားတယ် ဟုတ်လား။ သို့သော်လည်း တိုင်းမိသတင်းစာဆိုတာက ပညာဘက်မှာ တော်တော် အထက်တန်းကျတဲ့ လူစားမျိုးရဲ့ လက်ထဲမှာသာ တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီစာကို ကောင်းကောင်းစာတတ်တဲ့ သူတစ်ယောက်က စာကောင်းကောင်း မတတ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး စီကုံးလိုတဲ့ သဘောပဲ။ ထိုပြင် ဒီလူက သူ့လက်ရေးကို ခင်ဗျား မမြင်စေလိုတဲ့ သဘောကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့်၊ လက်ရေးကို ခင်ဗျား သိပြီးလျှင်ထင်သော်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ သို့မဟုတ် နောင် သူ့လက်ရေးကို ခင်ဗျားတွေ့မည့် လူထဲကသော်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ ထိုပြင် စာလုံးတွေဟာ တစ်ဖြောင့်တည်း မျဉ်းပစ်ထားသလို ကပ်ထားဘဲ တစ်လုံးနိမ့် တစ်လုံးမြင့် ရှိနေတာကို တွေ့ရတယ် ဟုတ်လား။ ဒီဟာက တော်စွာ လျော်စွာ ကပ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်စေ၊ သူစိတ်ထဲမှာ တုန်လှုပ်ပြီး အလျင်စလို လုပ်ထားလို့ဖြစ်စေ ဖြစ်ရမယ်။ အားလုံး ခြုံကြည့်လိုက်လျှင် တော်စွာ လျော်စွာ လုပ်လိုက်လို့ မထင်ဘူး။ ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ကာရော်ကမည် အလုပ်လုပ်မယ် မဟုတ်ပေဘူး။ ကောင်းပြီ၊ အလျင်စလို ကတိုက်ကရိုက် လုပ်လိုက်တယ် ဆိုပြန်လျှင် ဘာကြောင့် ကတိုက်ကရိုက်လုပ်ဖို့ လိုသလဲလို့ မေးစရာ ရှိပြန်တယ်။ နံနက်စောစောမှ

စာရွက်ပေါ်မှာ

ထည့်လိုက်ဦးတော့၊ ဟိုတယ်မှ ဓာဟင်နရီ တွက်မသွားခင် ရောက်ဖို့ အချိန်မီသေးသောကြောင့် ဘာများ အလျင်လိုစရာ အကြောင်းရှိသလဲတဲ့။ ဒီဟာကို ထောက်တော့ သူ့အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ တစ်ယောက် ယောက်က ဖြတ်ပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးမှာကို စိုးရိမ်ရဟန် တူတယ်။ ဘယ်သူက နှောင့်ယှက်မှာလဲတဲ့'

မာ ။ ။ 'ဒါကတော့ သေချာပေါက် မဟုတ်၊ အထွေးအဆ နယ်ထဲ ရောက်လာပြီ ထင်တယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဖြစ်နိုင်လောက်တာတွေကို တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု နှိုင်းယှဉ် ကြည့်ပြီး ဖြစ်နိုင်လောက်တဲ့သော လမ်းကို ရွေးချယ်ရတဲ့ နယ်လို့ ဆိုပါတော့။ ဒါကတော့ စိတ်ကူးဉာဏ်ကို စနစ်တကျ အသုံးပြုရတဲ့ အလုပ်မျိုးပါပဲ။ သို့သော် စိတ်ကူး ဆိုပေမဲ့ အရမ်းချည်းသက်သက် လျှောက်ပြီး စိတ်ကူးရတာ မဟုတ်ပေဘူး။ ခိုင်လုံတဲ့ အချက်တစ်ခုခုကို အခြေခံပြုပြီး စိတ်ကူးရခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒါထက် ဆာဟင်နရီ လန်ဒန် ရောက်လာပြီးနောက် စိတ်ဝင် စားစရာ ဒီပြင် ဘာများ တွေ့ကြုံခဲ့ရပါသေးသလဲ'

ရီ ။ ။ 'ဒီပြင်တော့ တွေ့ရတယ် မထင်မိပါဘူး'

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျားကို တစ်ယောက်ယောက်က လိုက်ပြီး စောင့် ကြည့်နေတာမျိုး မကြုံရဘူးလား'

ရီ ။ ။ 'ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့်လိုက်ပြီး စောင့်ကြည့်ရမှာ တုံး ခင်ဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီဆီ ကျုပ်တို့ ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီအကြောင်းကို ကျုပ် မစုံစမ်းမီ ကျုပ်တို့ကို ပြောပြစရာ ဘာမျှ မရှိတော့ဘူးလား'

ရီ ။ ။ 'ဘယ်လိုဟာမျိုး ပြောလိုက်တယ်လို့ ခင်ဗျား ဆိုလို မှန်းမှ မသိဘဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ထွေထွေထူးထူး အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာမျိုး သဲက ဆိုပါတော့ဗျာ'

ရီ ။ ။ '(ပြီးရယ်လျက်) 'ကျွန်တော် အမေရိကန်ပြည်နဲ့ တစ်နေ့ပြည်များမှာသာ နေလာခဲ့လို့မို့ ဗြိတိသျှတို့ အနေအထိုင် အကြောင်း ကို ကောင်းကောင်း မသိဘူးဗျ။ သို့သော်လည်း ဘွတ်ဖိနပ်တစ်ဖက် ပျောက် ခဲ့ပယ် ဆိုတာမျိုးဟာ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ဖြစ်နေကျ ကိစ္စမျိုး ဟုတ်မထင်ပါဘူး'

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျာ ဘွတ်ဖိနပ်တစ်ဖက် ပျောက်သွားလို့လား'

ရီ ။ ။ 'ရှာမတွေ့တာ အမှန်ပဲ၊ မနေ့ညတုန်းက ကျွန်တော့် အခန်းအပြင်မှာ တစ်ရံလုံး ထားခဲ့တာ၊ မနက်ကျတော့ တစ်ဖက်တည်း တွေ့တော့တယ်။ ဖိနပ်တိုက်တဲ့လူကို မေးကြည့်တော့ ဘာမှ မပြောတတ်ဘူး။ ဒီဖိနပ်ကို မနေ့ကမှ ဝယ်ထားလို့ တစ်ခါမှ မစွပ်ရသေးပါဘူးဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒါဖြင့် မနေ့က လန်ဒန် ရောက်ရောက်ချင်း အပြင် ထွက်ပြီး တစ်ရံနဲ့ ဝယ်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့'

ရီ ။ ။ 'မနေ့က တော်တော်ကလေး ဝယ်လိုက်ခြမ်းလိုက် တယ်။ ဒေါက်တာမော်တီမာလည်း ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်တယ်။ အခြား ပစ္စည်းများနဲ့ အတူ ဖိနပ်အညိုတစ်ရံနဲ့ (ခြောက်ဒေါ်လာနဲ့) ဝယ်ပြီး ခြေထောက်မှာမှ စွပ်မကြည့်ရသေးဘူး။ ပျောက်သွားပြီ ခင်ဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဖိနပ်တစ်ဖက်တည်း ခိုးတယ်လို့ ဆန်းလှချေကလား ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် ပြန်တွေ့လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ'

ရီ ။ ။ 'ကိုင်း မိတ်ဆွေတို့၊ ကျွန်တော် သိသလောက်ကလေး တွေ့တော့ ပြောပြပြီးပါပြီဗျာ။ ကတိအတိုင်း ဘယ်လို အမိဗွယ်နဲ့ ဘာကို လုပ်ကြမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြကြဖို့အချိန် တော်ကြလောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျား ပြောတာကလည်း လမ်းအတိုင်းပါပေပဲ။ ကိုင်း ဒေါက်တာမော်တီမာ၊ ကျုပ်တို့ကို ပြောပြတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျာအတိတ်လမ်း ကလေးကို တစ်ဆိတ် ပြန်ပြောပြလိုက်ပါဦး'

ထိုကဲ့သို့ တိုက်တွန်းရာတွင် ဒေါက်တာမော်တီမာသည် အိတ်ထဲမှ

စာရွက်များကို ထုတ်၍ ယမန်နေ့က ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောပြခဲ့သည့်အတိုင်း ထပ်လောင်း ပြောပြလေ၏။ ဆာဟင်နရီမှာ အာရုံစူးစိုက်စွာနှင့် နားထောင် လျက် ရှိရာ ရံဖန်ရံခါ အံ့ဩသောသဘောနှင့် အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ပြီးဆုံးသွားသော အခါ၌...

ရီ ။ ။ 'ကျွန်တော့်မှာ ကျိန်စာသင့်ထားတဲ့ ပစ္စည်းအမွေကို ဆက်ခံထားရဟန် တူနေပြီ။ ခွေးကြီးအကြောင်းဟာကတော့ ငယ်ကတည်းက ကြားခဲ့ဖူးပါရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်သူအိမ်သားများ အနက်မှာ ဒီအကြောင်းကို ခဏခဏ ပြောပြပေမဲ့၊ ဟိုတုန်းကတော့ တကယ့်ဟာရယ်လို့ ကျွန်တော် မစဉ်းစားမိခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဘကြီး သေဆုံးတဲ့ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့တော့ ပုလိပ် ခေါ်ရမည့် ကိစ္စပဲလား။ ဘုန်းကြီး ပင့်ရမည့် ကိစ္စပဲလားလို့ ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ပြီးသေးဟန် မတူဘူး ထင်တယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ပြီးတော့ အခု ဆုံးဖြတ်ဖို့ဆိုတာ ကတော့ ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးကို ခင်ဗျား သွားနေဖို့ တော် မတော် ဆိုတဲ့ ကိစ္စပါပဲ'

ရီ ။ ။ 'ဘာကြောင့် ကျွန်တော် မသွားဘဲ နေရမှာလဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဘေးအန္တရာယ်များ ရှိကောင်း ရှိနေမလားလို့ပေါ့'

ရီ ။ ။ 'ဘေးအန္တရာယ်က ဘယ်က လာမှာလဲ၊ ခုပြောတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးခံကလား၊ သို့မဟုတ် လူသားများဆီကလား'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီအချက်က ကျုပ်တို့ စုံစမ်းရဦးမှာပေါ့'

ရီ ။ ။ 'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ ကျွန်တော့် ဘိုးဘေးဘီဘင်များ နေထိုင်လာခဲ့တဲ့ အိမ်ကို ကျွန်တော် သွားနေဖို့ ကိစ္စမှာ ငရဲပြည်မှ မကောင်းဆိုးဝါးပဲ တားတား၊ လူ့ပြည်က လူသားကပဲ တားတား မရတော့ဘူး။ ကျွန်တော် သွားမှာပဲ။ ဒီဟာ ကျွန်တော့် နောက်ဆုံး စကားလို့ မှတ်လိုက်ပါတော့'

ဆာဟင်နရီသည် မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ၎င်းမျက်နှာမှာ သွေးဖြန်း လျက် ရှိရကား။ ဘတ်စကာဗျိုလ်မျိုး၏ နောက်ဆုံးအဆက်ဖြစ်သော ဤလူ တွင် စိတ်ဓာန်ကြီးသော ဘတ်စကာဗျိုလ်သွေးသည် တည်ရှိနေသေးကြောင်း ထင်ရှားပေ၏။ ထို့နောက်မှ ဆက်လက်၍-

ရီ ။ ။ 'ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့စကားတွေကို ကျွန်တော် စဉ်းစားဖို့ အချိန်မရသေးဘူး။ ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားဖို့ တစ်နာရီလောက် အချိန်ရနိုင်သေးတယ်။ ဒီမှာ မစ္စတာဟုမ်း(စ်)၊ အခု သဘာရီရုံနေလို့ ကျွန်တော် ဟိုတယ်ကို ပြန်သွားလိုက်ဦးမယ်။ နာရီပြန် နှစ်ချက်လောက်မှာ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ဒေါက်တာဂက်ဆင်နဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ လာပြီး နေ့စာမစားနိုင်ကြပေဘူးလား။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော့် စိတ်မှာ ဘယ်လို ယူဆတယ်ဆိုတာကို ရှင်းလင်းအောင် ကျွန်တော် ပြောနိုင် ပါလိမ့်မယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျားဖို့ အဆင်သင့်ရဲ့လား ဝက်ဆင်'

နပ် ။ ။ 'သင့်ပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ကိုင်း... ဒါဖြင့် နှစ်ချက်မှ တစ်ခါ တွေ့ကြဦးစို့၊ ပျဉ်မောနင်း'

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဧည့်သည်များ ဆင်းသွားသော ခြေသံနှင့် အိမ်ရှေ့ တံခါး ပိတ်လိုက်သော အသံကို ကြားကြရလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဟုမ်း(စ်)သည် လေးကန်သော စိတ်ကူးသမားတစ်ယောက် အဖြစ်မှ ဖျတ် လတ်သော လူတစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ဟုမ်း ။ ။ 'မြန်မြန်မျိုး ဝက်ဆင်၊ ဖိနပ်စီး ဦးထုပ်ဆောင်းစမ်းဗျာ။ အချိန်ဖြုန်း မခံနိုင်ဘူးမျိုး'

ဟု ပြော၍ သူ၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် အပေါ်ဝတ် အင်္ကျီကို ပတ်လျက် ပြန်ထွက် လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လေကားမှ ခပ်သုတ် သူက ဆင်း၍ လမ်းသို့ ထွက်ကြလေရာ ဆာဟင်နရီနှင့် ဒေါက်တာမော်တီဗာ

တို့မှာ အောက်ဖို့ဒ်လမ်းဘက်သို့ လျှောက်သွားနေကြသည်ကို ကိုက် ၂၀၀ ခန့် အကွာတွင် တွေ့မြင်ကြရသေး၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုက် ၁၀၀ ခန့် အတွင်းသို့ မိလာသည့်တိုင်အောင် လျင်မြန်စွာ လျှောက်လိုက်ကြလေရာ ၎င်းထက်နီးအောင် မချဉ်းကပ်ဘဲ၊ အောက်ဖို့ဒ်လမ်းနှင့် ရီဂျင့်လမ်းများသို့ ရောက်အောင် လိုက်သွားကြလေ၏။ တစ်ခါက ထိုသူတို့သည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်၍ ဆိုင်ပြတင်းပေါက်ကို ဝေးကြည့်ကြလေရာ ဟမ်း(စ်)သည်လည်း ထိုနည်းအတူ ပြုလုပ်လေ၏။ နောက်ခဏ၌ ဟမ်း(စ်)သည် စိတ်ကျေနပ်သော အမူအရာနှင့် အသံထွက်စေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဟမ်း(စ်) ကြည့်နေသော နေရာသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ၊ အတွင်း၌ လူတစ်ယောက်ပါလာသော မြင်းရထားတစ်စီးသည် လမ်း၏ အခြားဘက်တွင် ရပ်နေရာမှ ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆက်လက် မောင်းနှင်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ဟမ်း ။ ။ 'လာဖျို၊ ဝက်ဆင်၊ ပော့ဟိုဟာ ကျုပ်တို့ လူပဲ။ ကြည့်ရဲဖြင့် မကြည့်၊ ဝေဝေချာချာ ကြည့်လိုက်ရအောင် ...လာဖျို'

ထိုခဏ၌ မုတ်ဆိတ်နက် စုတ်ဖွာဖွာနှင့် လူတစ်ယောက်သည် မြင်းရထား၏ နံဘေး ပြတင်းပေါက်မှ ကျွန်ုပ်တို့အား စူးစိုက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ မြင်းရထားခေါင်မိုး၌ ရှိသော အပေါက်ကလေးမှ တံခါးသည် ရုတ်တရက် ပွင့်သွား၍၊ ရထားမောင်းသမားအား တစ်စုံတစ်ရာကို ဟစ်အော်၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ၊ မြင်းရထားသည် ရီဂျင့်လမ်းတစ်လျှောက် ကဆုန်ချ၍ မောင်းသွားလေ၏။ ဟမ်း(စ်)သည် အခြားရထားတစ်စီး ရှိမည်လောဟု စိတ်အားကြီးစွာနှင့် လှမ်းကြည့်ရာ၊ ရထားလွတ်ကို မတွေ့သည်နှင့် အသွားအလာ ထူထပ်လှသော ၎င်းလမ်းတစ်လျှောက် အပြေးအလွှား လိုက်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် မြင်း ရထားမှ ခရီးကွာလွန်းနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မကြာမီ မျက်ခြည်ပြတ်သွား လေတော့၏။

ဟမ်း(စ်)သည် မြင်းရထားများ အကြားမှ မောဟိုက်စွာ ပြန်လာခဲ့၍ စိတ်ပျက်သော အသံဖြင့် ...

- ဟမ်း ။ ။ 'ကိုင်းမျာ လွတ်သွားပြီ၊ ဒီလောက် ညှပ်ပြီး ဒီလောက် ကံဆိုးတာ ကြုံဖူးသေးရဲ့လားဗျာ'
- နပ် ။ ။ 'ဟိုလူက ဘယ်သူလဲဗျ'
- ဟမ်း ။ ။ 'ကျုပ် မပြောတာတံဘူး'
- နပ် ။ ။ 'သူလျှိုတစ်ယောက်လား'
- ဟမ်း ။ ။ 'ဒီလိုလေ၊ ကျုပ်တို့ ကြားရတဲ့ စကားအရ ဇေတက်

ချင် ကြည့်လိုက်လျှင် ဆာဟင်နရီဟာ လန်ဒန် ဧရာဝတီလားကတည်းက တစ်ယောက်ယောက်က ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပြီးနေကြောင်း ထင်ရှားတယ်။ နို့မဟုတ်လျှင် နေရာသံဘာလင်ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုမည့် အကြောင်းကို ဒီလောက် ဖြန့်ဖြန့်ကြီး သိနိုင်ပါမလား ဗျ။ ဒီတော့ကတည်းက ပထမနေ့က တကောက်ကောက် လိုက်ပြီး စောင့်ကြည့်နေတယ်ဆိုလျှင် ဒုတိယနေ့မှာလည်း လိုက်ကြည့်ရမယ်လို့ ကျုပ်တို့ကိန်းရတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ ပြန်သွားတဲ့အခါမှာ သူတို့နောက်မှ လိုက်ချောင်းနေတဲ့သူကို တွေ့ရမလားလို့ ကျုပ်တို့ လိုက်ခဲ့တာပဲ။ လိုက်ချောင်းတဲ့ လူဟာက ဘယ်လောက်ပါးသလဲ ဆိုတော့ ခြေကျင်မလိုက်ဘဲ မြင်းရထားနဲ့ လိုက်ချောင်းတယ်ဗျ။ ဒါမှ နောက်ချန်ပြီး နေချင်လည်းနေ၊ အနီးမှကပ်ပြီး ရှေ့ကို ဖြတ်တက်ချင်လည်း တက်၊ သူ့ကို သူတို့က မရိပ်မိနိုင်ဘူး။ တကယ်လို့ သူတို့က မြင်းရထားနဲ့ မီးသွားကြလျှင်လည်း သူ့မှာ အဆင်သင့် ပြင်ပြီးသား ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်လောက် နေရာကျသလဲ။ သို့သော် သူ့စီမံချက်မှာ အပြစ်ကလေးတစ်ခု ရှိတာက သူ့မြင်းရထားနဲ့ပတ်သက် ကျုပ် မှတ်မိလိုက်တယ်။ ၂၇၀၄ တဲ့။ မြင်းရထားထဲက လူရဲ့ မျက်နှာကို ကျမ်းကျိန်လောက်အောင် ခင်ဗျား မှတ်မိ လိုက်ရဲ့လား'

နပ် ။ ။ 'မှတ်ဆိတ်မွေးကြီးကိုတော့ဖြင့် ကျမ်းကျိန်လောက် အောင် မှတ်မိတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ကျုပ်လည်း မှတ်မိတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့မှတ်ဆိတ်ဟာ အစစ်မဟုတ်၊ ဒေဒုးတပ်ထားတဲ့ မှတ်ဆိတ်လို့ ကျုပ် ဆိုချင်တယ်။ ဒီလောက် သိမ်မွေ့တဲ့ အလုပ်တစ်ခုမှာ လုပ်နေတဲ့ လူပါးတစ်ယောက်က မှတ်ဆိတ်မွေး အသုံးပြုခြင်းဟာ သူ့မျက်နှာကို လှေမြင်စေလိုတဲ့ အတွက်သာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဝင်ခဲ့ဦးဖို့ ဝက်ဆင်' ဟု ပြောလျက် ဟုမ်း(စ်)သည် ကြေးနန်းရုံးမှ လှေကားကို တက်ကြစဉ် 'ကိုင်း ကျုပ်တို့ အလုပ်ကတော့ မြင်းရထားနံပါတ် ၂၇၀၄ ကို မောင်းတဲ့လူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါလဲဆိုတာ ကြေးနန်းရိုက်ပြီး ဓေးကြဲဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒီနောက်တော့ ဘုန်းစကြိုလမ်းထဲက အရုပ်ကား ရုံတစ်ရုံ ဝင်ကြည့်ပြီး၊ သူတို့ ချိန်းသွားတဲ့ ဟိုတယ်သွားဖို့ အချိန်အထိ နေကြဲရုံ ရှိတော့တာပဲ'

အခန်း ၅

ပြတ်နေသော ချည်မျှင် နှစ်မျှင်

မစ္စတာဟုမ်း(စ်)မှာ သူ၏စိတ်ကို အာရုံ ပြောင်းလဲခြင်း အရာဌာန၌ ထူးထူး ခြားခြား အစွမ်းကောင်းလှပေ၏။ အရုပ်ကားရုံထဲသို့ ရောက်ကြပြီးသည့် နောက် ဟုမ်း(စ်)သည် အလွန် စိတ်ပါလက်ပါနှင့် ဆောင်ရွက်လာခဲ့ကြသည့် ထိုအမှုကိစ္စကို နှစ်နာရီမျှတိုင်တိုင် လုံးလုံး မေ့ဖျောက်ထားပြီးလျှင်၊ ခေတ်ကာလ ဗြိတိသျှ ပန်းချီဆရာကျော်ကြီးများ ရေးမြင်ထားသည့် အရုပ်ကားများကို အာရုံစူးစိုက်စွာ ရှုစားလျက် ရှိလေ၏။ သူသည် အရုပ်ကားရုံကြီးမှ ထွက်လာကြ၍ နေ့သံဘာလင်ဟိုတယ်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင်၊ ပန်းချီပညာ အကြောင်းမှတစ်ပါး မည်သည့် စကားမျိုးကိုမျှ ပြောဆိုသည် မရှိချေ။

ဟိုတယ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ဗားရေးက 'ဆာဟင်နရိုဘတ်စကာ ဖျိုလ်က ခင်ဗျားတို့ကို အပေါ်ထပ်မှ စောင့်နေပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ လာလာချင်း သူ့ဆီ ခေါ်ခဲဖို့ မှာထားပါတယ်' ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် စာရေးနောက်မှ လိုက်သွားကြ၍၊ လှေကားထိပ်သို့ ရောက်ကြသောအခါတွင် ဆာဟင်နရိုကိုယ်တိုင်နှင့် ရင်ဆိုင် တိုးဝင်မိကြလေ၏။ သူ၏ မျက်နှာမှာ စိတ်ဆိုးဟန်ဖြင့် နီမြန်းလျက်ရှိရာ၊ လက်တစ်ဖက်၌ကား မြူမှုန်များ ရှိနေသည့် ဘွတ်ဖိနပ်ဟောင်း တစ်ဖက်ကို ကိုင်လျက်ရှိ၏။

ရီ ။ ။ 'ဒီဟိုတယ်က ကျွန်တော့်ကို လူပြိန်းလူအတစ်ယောက်လို့ မှတ်နေကြတယ် ထင်တယ်၊ ဒီလိုဆိုလျှင် သူတို့ အမှားကို သူတို့ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ တကယ်ကို ပြောတာ၊ ကျွန်တော့် ဖိနပ်တစ်ဖက် ပျောက်တာကို တွေ့အောင် မရှာပေးနိုင်လျှင် ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်စေရမယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ပျောက်တဲ့ ဖိနပ်ကို ရှာရတုန်းပဲလား'

ရီ ။ ။ 'ဟုတ်တယ်ခင်ဗျာ၊ မတွေ့လျှင် ကျွန်တော် မနေနိုင်ဘူး'

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျားပြောတော့ ဖိနပ်အညို အသစ်ဆို'

ရီ ။ ။ 'မှန်ပါတယ်၊ အခုတော့တစ်ခါ အနက်အဟောင်း တစ်ဖက် ပျောက်နေပြန်ပြီ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဘယ်နှယ်ဟာလဲဗျာ၊ တစ်ဖက်ပြီး တစ်ဖက်'

ရီ ။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ မနေ့က အညိုတစ်ဖက် ပျောက်ပြီး ဒီကနေ့ အနက်တစ်ဖက် ပျောက်ရပြန်ပြီ။ ဟေ့လူ တွေ့ပြီလား၊ ပြောစမ်းပါကွ။ မျက်လုံးကြီး အကြောင်သားနဲ့ ငေးပြီး မနေစမ်းပါနဲ့'

နောက်ဆုံးစကားမှာ ထိုအခိုက်တွင် ပျာယိးပျာယာ ဆိုက်ရောက်လာသော ကျားမန်လူမျိုး အစေခံတစ်ယောက်အား လှမ်း၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခဲ ။ ။ 'မတွေ့ဘူး ခင်ဗျ၊ ဟိုတယ် တစ်ခုလုံး နဲ့နေအောင် ကျွန်တော် မေးတာပဲ၊ ဘာသတင်းမှ မရခဲ့ဘူး'

ရီ ။ ။ 'အေး ကောင်းပြီ၊ ဒီကနေ့ နေမဝင်မီ ဖိနပ်ကို ပြန်ရလျှင် ရစေ၊ မရလျှင် ဒီဟိုတယ်မှာ ငါ မနေဘူးလို့ မန်နေဂျာကို ပြောရမယ်'

ခဲ ။ ။ 'တွေ့ပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ၊ တစ်ဆိတ်လောက် သည်းခံပြီး စောင့်နေလျှင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်'

ရီ ။ ။ 'အေး တွေ့လျှင်တွေ့စေ၊ သူ့ခိုးတွေ ပေါ့လှတဲ့ ဒီဟိုတယ်မှာ နောက်ထပ်ပြီး ငါ့ပစ္စည်းတစ်ခု အပျောက်မခံနိုင်ဘူး။ ယခုလို သေးသေးနပ်နပ် ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ခင်ဗျာကို ဒုက္ခပေးရတာ အားနာပါတယ်၊ မစ္စတာဟုမ်း(စ်)'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒုက္ခခံလောက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုလို့ ကျုပ်ထင်ပါတယ်'

ရီ ။ ။ 'အဆန်းဆုံး၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိဆုံး ကိစ္စတစ်ခုပါပဲ ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကော ဘယ်လို ထင်ပါသလဲ၊ မစ္စတာဟုမ်း(စ်)'

ဟုမ်း ။ ။ 'ကျုပ်တော့ဖြင့် နားမလည်သေးအောင် ဖြစ်နေတယ်။ မင်ဗျာ အမှုက တော်တော်ရှုပ်တယ် ဆာဟင်နရီ။ သို့သော်လည်း သဲလွန်စကလေး နည်းနည်းရထားလို့ အမှန်ရောက်အောင် ခြေရာခံပြီး လိုက်နိုင်ကောင်းပါရဲ့လို့ အောက်မေ့တယ်'

ကျွန်ုပ်တို့သည် နေ့စာစားပွဲတွင် လာရောက်သည့် ကိစ္စအကြောင်းကို စကား မစပ်ကြဘဲ ယျှုပ်ရှင်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။ စားသောက်ပြီး ကြံ၍ ဆာဟင်နရီအတွက် သီးသန့်ထားသော ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်ကြသော အခါမှာ ဟုမ်း(စ်)သည် ဆာဟင်နရီ၏ အကြံအစည်များကို ဖွင့်ဟ မေးမြန်းလေ၏။

ရီ ။ ။ 'ကျွန်တော်ကတော့၊ ရက်သတ္တပတ် အကုန်လောက်မှာ ဘတ်စကော့ချီလ်အိမ်ကြီးသို့ သွားမှာပဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'အားလုံး ခြုံကြည့်လိုက်လျှင် ခင်ဗျာ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ လမ်းမှန်တယ် လို့ ကျုပ် ထင်တယ်။ လန်ဒန်မြို့မှာ ခင်ဗျားကို တစ်ယောက်ယောက်က ခြေရာခံ လိုက်နေကြောင်း ကျုပ် သိရတယ်။ သန်းပေါင်းများစွာ လူဦးရေရှိတဲ့ ဒီမြို့ကြီးမှာ ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုကိစ္စနဲ့ ဘယ်သူတွေက လိုက်နေတယ်ဆိုတာကို သိနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။ သူတို့က မကောင်းတဲ့ ကြံရွယ်ချက်ရှိလို့ ခင်ဗျာကို ဒုက္ခပေးမယ်ဆိုလျှင် ကျုပ်တို့က ကာကွယ်ဖို့ ရှိတယ်။ ဒါထက် ဒေါက်တာမော်တီမှာ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဒီမနက် ကျုပ်တို့အိမ်မှ ဆင်းသွားကြတော့ နောက်ယောင်ခံ လိုက်တဲ့လူရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိရဲ့လား'

မာ ။ ။ '(ပြင်းစွာ ထိတ်လန့်လျက်) 'နောက်က လိုက်တာ ဘယ်သူများလဲ ခင်ဗျာ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒါတော့ ကျုပ် မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ခင်ဗျားတို့နေတဲ့ အရပ်မှာ အသိအကျွမ်းထဲက မုတ်ဆိတ်နက်ကြီးနဲ့လူ ရှိသလား'

မာ ။ ။ 'မရှိပါဘူး၊ ဪ နေဦး ... ရှိတယ် ခင်ဗျာ၊ ဆာချာလ်စ်ရဲ့ ဘတ္တလာ ဘဲရီမိုးဟာ မုတ်ဆိတ်နက်ကြီးနဲ့ပဲ ခင်ဗျ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဪ ဘဲရီမိုး ဘယ်မှာလဲ'
 မာ ။ ။ 'အိမ်ကြီးကို သူ့စောင့်နေရစ်ပါတယ်'
 ဟုမ်း ။ ။ 'ဟိုမှာ တကယ်ရှိရဲ့လား၊ လန်ဒန်များ ရောက်နေသလား စုံစမ်းကြည့်ရမယ်ဗျို့'
 မာ ။ ။ 'ဘယ်နယ်လုပ်ပြီး စုံစမ်းပါမလဲ ခင်ဗျာ'
 ဟုမ်း ။ ။ 'ကြေးနန်းပုံစံ တစ်ရွက် ပေးစမ်း' ဟု တောင်း၍ 'ဆာဟင်နရီအတွက် အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပြီလား' ဟု ရေးပြီးလျှင် 'ဘတ်စကာဗျိုလ် အိမ်ကြီးနေ မစ္စတာဘဲရီမိုး' ဟု လိပ်တပ်ပြီးမှ 'အနီးဆုံး ကြေးနန်းရုံ ဘယ်ဒင်းလဲ' ဟု မေး၍ 'ဂရင်ပင်' ဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ စာတိုက်ဖိုလ်ထံသို့လည်း ဒုတိယ ကြေးနန်းတစ်စောင်ကို အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားလေ၏။

"မစ္စတာဘဲရီမိုးထံ ရိုက်သော ကြေးနန်းကို သူ့လက်ထဲ ရောက်အောင် ပို့ပါ။ သူ မရှိလျှင် ကြေးနန်းကို နေ့ဘယ်ဘာလင်ဟိုတယ်ရှိ ဆာဟင်နရီ ဘတ်စကာဗျိုလ်ထံ ပြန်ပို့ပါ။"

ဟုမ်း ။ ။ 'ကိုင်း ဒီလိုဆိုလျှင် ဒီဗွန်ရှင်ယာမှာ ဘဲရီမိုး ရှိမရှိ အကြောင်းကို ဒီကနေညနေ သိကြရမှာပဲ'
 ရီ ။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါထက် ဒေါက်တာမော်တီမာ၊ ဒီဘဲရီမိုး ဆိုတာက ဘယ်သူလဲဗျ'
 မာ ။ ။ 'ကွယ်လွန်သူ အိမ်စောင့်ကြီးရဲ့သားတဲ့၊ ဒီအိမ်ကြီးကို စောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ ဘဲရီမိုး လေးဆက် ရှိပြီ။ ကျွန်တော် သိသလောက်မှာတော့ သူတို့ လင်မယားဟာ ဟိုနယ်မှာ လူကြီးလူကောင်းထဲကပါပဲ'
 ရီ ။ ။ 'နို့ပေမဲ့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ သခင်မရှိဘူးဆိုတော့ သူတို့ လူစုဟာ ဘာမှ အလုပ်မရှိဘဲ ထင်သလို နေနိုင်တဲ့အခွင့် ရကြတာပေါ့'
 မာ ။ ။ 'ဒါတော့ မှန်ပါတယ်'
 ဟုမ်း ။ ။ 'ဆာချာလ်စ် သေဆုံးတဲ့နောက် သူ့သေတမ်းစာအရ အားဖြင့် ဘဲရီမိုးမှာ အကျိုးခံစားခွင့် ဘာများ ရှိသလဲ'

ဗုဒ္ဓိဗျာဓိတိုက်

မာ ။ ။ 'သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ ပေါင် ၅၀၀စီ ရကြပါတယ်'
 ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီအချက်ဟာ စိတ်ဝင်စားစရာပဲဗျို့'
 မာ ။ ။ 'ဆာချာလ်စ်ရဲ့ သေတမ်းစာအရ အကျိုးခံစားခွင့် ရှိသူတိုင်းကို ခင်ဗျားတို့က မသင်္ကာ ဖြစ်ကြတန် ကောင်းပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ပေါင်တစ်ထောင်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ'
 ဟုမ်း ။ ။ 'ဪ ...ဪ၊ ဒီပြင်ကောဗျာ ဘယ်သူများ ရှိသေးသလဲ'
 မာ ။ ။ 'လူအသီးသီးအတွက် တစ်ယောက်စီ ပေးခြင်းများ အပြင် အသင်းအဖွဲ့များကိုလည်း အမြောက်အမြား လှူခဲ့ပါတယ်။ ကျန်သမျှ အားလုံးကို ဆာဟင်နရီအဖို့ ပေးခဲ့ပါတယ်'
 ဟုမ်း ။ ။ 'ကျန်သမျှ အားလုံးဆိုတာက ဘယ်လောက်လဲ'
 မာ ။ ။ 'ပေါင်ပေါင်း ခုနစ်သိန်းလေးသောင်းပါပဲ'
 ဟုမ်း(စ်)သည် အံ့သြသော အမူအရာနှင့် မျက်ခုံးချိုလျက် ရှိနေပြီးနောက်-
 ဟုမ်း ။ ။ 'အလိုလေးဗျာ၊ အရမ်းပစ်ပြီး ကြိမယ်ဆိုလျှင် ကြံလောက်တဲ့ ငွေပါတကား။ ဒါထက် တစ်ခု မေးစမ်းပါရစေဦး၊ တကယ်လို့ ဒီပိတ်ဆွေမှာ တစ်စုံတစ်ခု မတော်တဆ ဖြစ်သွားမယ်ဆိုလျှင် ဒီငွေကို တယ်သူ ရမတဲ့လဲ'
 မာ ။ ။ 'ဆာချာလ်စ်ရဲ့ညီ ရောဂျားဘတ်စကာဗျိုလ်မှာ လူပျိုကြီး တဝန်း သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်တဲ့အတွက် ဝမ်းကွဲညီအစ်ကို တော်တဲ့ ဖိုမူနီတို့ လူစုက ဆက်ခံရဖို့ ရှိတယ်။ ဂျိမ်းဒုံးမွန်ဆိုတဲ့ လူက ပဲ့စံမှုလင်းဆိုတဲ့ အရပ်မှာ သာသနာရေးဘက်က အမှုထမ်းတယ်၊ အသက် တော်တော် ကြီးပါပြီ'
 ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျားက ဒီလူကို တွေ့ဖူးသလား'

ဗုဒ္ဓိဗျာဓိတိုက်

မာ ။ ။ 'တွေ့ဖူးပါတယ်၊ ကပ်ခါတုန်းက ဆာချာလ်စ်ကို တွေ့ရအောင် လာဖူးတယ်။ ဒီလူကြီးက ကြည့်ညှိစရာ ရုပ်လက္ခဏာရှိပြီး အနေအထိုင်မှာလည်း အလွန်စင်ကြယ်ပါတယ်။ ဆာချာလ်စ်က သူ့ကို ထောက်ပံ့ပါရစေလို့ ပြောသော်လည်း သူက ငြင်းပယ်တာကို ကျွန်တော် ကြိုရဖူးတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒီလို ရိုးရိုးကြီး နေထိုင်တဲ့ လူကြီးဟာကပ် ဒီအမေ့ကို ဆက်ခံရမယ်လား'

မာ ။ ။ 'မရွှေ့ပြောင်းနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းများကို သူက ဆက်ခံရမယ်၊ ရွှေ့ပြောင်းနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းများကိုတော့ ဒီက ဆာဟင်နရီ သဘောအတိုင်း စီမံနိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဒါဖြင့် ခင်ဗျား သေတမ်းစာ ရေးပြီးပြီလား ဆာဟင်နရီ'

ရီ ။ ။ 'မရေးရသေးဘူး မစ္စတာဟုမ်း(စ်)၊ မနေ့တုန်းကမှ ဒီအကြောင်းအရာတွေကို သိရလေတော့ ရေးဖို့ အချိန်မရှိသေးပါဘူး။ သို့သော် ကျွန်တော့် သဘောကတော့ မရွှေ့ပြောင်းနိုင်တဲ့ မြေပစ္စည်း ဆက်ခံရမည့် လူကို ရွှေ့ပြောင်းနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းများရော တည့်ပေးလိုက်ဖို့ပါပဲ။ ကျွန်တော့် ဦးလေးက ဒီအတိုင်း ဆန္ဒရှိပါတယ်။ မြေကိုရပြီး ငွေကိုမရလျှင် ဘတ်စကားဗျိုလ် အိမ်ကြီးမှာ ထိုက်တန်သလောက် သားသားနားနား ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး နေလို့ ဖြစ်မလဲ၊ အိမ်ရော မြေရော ငွေရော အားလုံးတွဲပြီး လွှဲပေးခဲ့ ရမှာပေါ့'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီဗွန်ရှင်ယာနယ်သို့ မဆိုင်းမလင့်သွားဖို့ အကြံအစည်ကို ကျုပ်လည်း သဘောတူပါတယ်။ သို့သော်လည်း စည်းကမ်းချက် တစ်ခုတော့ ထားစေချင်တယ်။ သွားလျှင် ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလျော်ဘူး ထင်တယ်'

ရီ ။ ။ 'ဒေါက်တာမော်တီမာက ကျွန်တော့်နဲ့အတူ ပြန်မှာပဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'သို့သော်လည်း ဒေါက်တာမော်တီမာက သူ့အလုပ် တစ်ဖက် ရှိနေသေးတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့အိမ်က မိုင်ပေါင်းများစွာ လှမ်းနေတယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဆော့နာကောင်း ရှိပါတယ် ဆိုစေကာမူ ခင်ဗျားကို ကူညီဖို့ သူ့မတတ်နိုင်ပေဘူး၊ မဖြစ်ဘူး ဆာဟင်နရီ။ ခင်ဗျားအနီးမှာ အမြဲနေတဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချလောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက် ရှိရမယ်'

ရီ ။ ။ 'ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လိုက်ဖို့ မတတ်နိုင်ပေဘူးလား မစ္စတာဟုမ်း(စ်)'

ဟုမ်း ။ ။ 'တကယ်တော့ တကယ် အရေးကြီးတဲ့ အစိတ်အပိုင်း ရောက်တော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရောက်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့။ တိုင်ပင်လို့ သူတွေကလည်း အင်မတန်များ၊ အရပ်ရပ်မှ အကူအညီ တောင်းကြတာ တွေကလည်း မကြာခဏဆိုသလို ဖြစ်နေလေတော့ အချိန် အကန့်အသတ် မရှိဘဲ လန်ဒန်မြို့က ထွက်နေဖို့ဆိုလျှင် ကျုပ်အဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ပေဘူးဗျ'

ရီ ။ ။ 'ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကို ခင်ဗျား ထောက်ခံချင်သလဲ'

ဟုမ်း ။ ။ '(ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းပေါ်တွင် လက်တင်လျက်) 'ကျုပ်မိတ်ဆွေက လိုက်မယ်ဆိုလျှင်တော့ အခက်အခဲမှာ သူ့ထက် အားကိုးလောက်တဲ့ လူတော့ မရှိဘူးဗျ'

ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းစီမံချက်ကို ကြားရသဖြင့် အံ့အားသင့်လျက်ရှိစဉ်၊ ဆာဟင်နရီသည် ကျွန်ုပ်က တစ်ခွန်းမျှပြောရန် အချိန်မရှိမီ ကျွန်ုပ်၏လက်ကို အားရပါးရ ကိုင်ညှစ်လေ၏။

ရီ ။ ။ 'သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အကျိုးအကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော် သိသလောက် ခင်ဗျား သိပြီပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်ပြီး ကူညီမယ်ဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူး ခင်ဗျား'

ကျွန်ုပ်မှာ စွန့်စားခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော အလုပ်မျိုးတွင် စိတ်ဝင်စားတတ်သော ဝါသနာရှိသည့်ပြင် ဟုမ်း(စ်)၏ စကားကိုလည်းကောင်း၊

ဆာဟင်နရီ၏ စိတ်အားထက်သန်စွာ လက်ခံခြင်းကိုလည်းကောင်း နှစ်သိမ့်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် 'ဝမ်းမြောက်စွာ လိုက်ခဲ့ပါမည်' ဟု ပြောလိုက်ရလေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ 'နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်ဆီကိုလည်း အဖြစ်အပျက်ကို သေသေချာချာ ရေးပို့ဗျနော်၊ အဆစ်အပိုင်း ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ကျုပ်က ညွှန်ကြားလိုက်မယ်။ စနေနေ့လောက် သွားကြဖို့ အားလုံး အဆင်သင့်ကြ ကောင်းပါရဲ့'

ရီ ။ ။ 'ဘယ်နှယ်လဲ ဒေါက်တာ ဝက်ဆင်'

နပ် ။ ။ 'ကောင်းလှပါပြီ'

ရီ ။ ။ 'ကိုင်း ဒါဖြင့် ဒီအတောအတွင်း တစ်မျိုးတစ်မည် မစိမ့်ကြလို့ ရှိလျှင်၊ စနေနေ့ နံနက် ၁၀ နာရီခွဲရထားမှာ ပက်ဒင်တာ ဘူတာရုံမှာ ဆုံကြမယ်နော်'

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြန်တော့မည် ဟု ထိုင်ရာမှ ထကြသည်တွင် ဆာဟင်နရီသည် 'ဟုတ်သားကပဲ' ဟု ပြောလျက်၊ အခန်းတစ်ထောင့်သို့သွား၍ ဗီရိုတစ်ခုအောက်မှ ဖိနပ်အညိုတစ်ဖက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။

ရီ ။ ။ 'ကျွန်တော် ပျောက်နေတဲ့ ဖိနပ်ပဲ'

မာ ။ ။ 'ဆန်းလှချေကလားဗျာ၊ နေ့စာမစားမီက ဒီအခန်းထဲမှာ သေသေချာချာ ကျွန်တော် ရှာကြည့်သေးတယ်'

ရီ ။ ။ 'ကျွန်တော်လည်း ရှာတာပဲ၊ ဒီတုန်းက ဒီနေရာမှာ ဖိနပ်မရှိတာ အမှန်ပဲ'

မာ ။ ။ 'ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နေ့စာစားနေခိုက်မှာ စားပွဲထိုးက ဝင်ထားပြီ ထင်တယ်'

ထိုနောက် ဂျာမန်စားပွဲထိုးကို ခေါ်၍ မေးရာ ဘာမျှ မသိကြောင်း ပြောသည့်ပြင် ထပ်လောင်း စုံစမ်းသော်လည်း အကြောင်းမထူးချေ။ ဤကိစ္စမှာ သေးငယ်သော ရှုပ်ထွေးမှုကလေးများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်လက် ဖြစ်ပွားနေရာတွင် ယခု ဆင့်၍ တိုးလာခြင်း ဖြစ်နေပေ၏။ အိမ်သို့ ပြန်ကြ

ရာတွင် ဟုမ်း(စ်)သည် မြင်းရထားပေါ်၌ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်လျက်ရှိရာ ရင်၏ မျက်ခုံးချိုခြင်းနှင့် စူးစိုက်သော မျက်နှာထားကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့်၊ သူ၏ စိတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကဲ့သို့ပင် ထူးဆန်း၍ ဆက်သွယ်ခြင်း မရှိသော အဖြစ်အပျက်ကလေးတို့၏ လျှို့ဝှက်သော ဆက်သွယ်ပုံကို ဆင်ခြင်စကားတောလျှောက်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိရှိရလေ၏။

ညစာမစားမီ ကြေးနန်းစာတစ်စောင် ရောက်လာ၍ ဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

“အိမ်ကြီး၌ ဘဲရီရို ရှိသည်ဟု ယခုပင် ကြားသိရသည်။ ဘတ်စကာ ဗျိုလ်”

ဟုမ်း ။ ။ 'သဲလွန်စ တစ်ခုတော့ သွားလေပြီကော ဝက်ဆင်။

အမှဆိုတာမျိုးဟာ ကိုယ့်ထင်မြင်ချက်နဲ့ မကိုက်လေလေ စိတ်တက်ကြစရာ ကောင်းလေလေပဲ၊ ဒီတစ်စ လွတ်သွားလျှင် ဒီပြင်တစ်စ ရအောင် ရှာဖို့ ရှိတာပဲ'

နပ် ။ ။ 'သူလျှို့ကို တင်ပြီး မောင်းသွားရတဲ့ ရထားသမား ရှိသေးသားကပဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်၊ မြင်းရထား နံပါတ်စာရင်းတွေ မှတ်တဲ့ရုံးက သူ့နာမည်နဲ့ နေရပ်ကိုရအောင် ကြေးနန်း ရိုက်ထားပါပြီ။ မဟာ ပြောရင်း ဆိုရင်း ပြန်ရောက်လာပြီလား မဆိုနိုင်ဘူးဗျို့'

အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ကြားရသော ခေါင်းသောင်းသံမှာ ပြန်စာထက်ပင် မကျနပ်ဖွယ်ရှိသော အခြင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်နေလေ၏။ အကြောင်းမူကား တံခါး ဖွင့်လာပြီးသည့်နောက် ရုပ်ရည် ခပ်ကြမ်းကြမ်းရှိသော လူတစ်ယောက် ဝင်လာခဲ့ရာ ထိုလူမှာ မြင်းရထားမောင်းသမားပင် ဖြစ်ဟန်တူသောကြောင့် ဖေတည်း။

သူ ။ ။ 'ကျွန်တော့်နာမည် ကလေးတင်ပါ တဲ့၊ မြင်းရထား နံပါတ် ၂၇၀၄ အကြောင်းကို ဒီအိမ်မှ လူတစ်ယောက်က လာမေးတယ်လို့

ရုံက သတင်းပို့လိုက်လို့ပါ။ ကျွန်တော့် မြင်းရထားကို ကျွန်တော် မောင်းလာခဲ့တာ ခုနစ်နှစ် ရှိပါပြီ။ ဘယ်သူမှ တိုင်ခြင်းတော့ခြင်း မခံခဲ့ရဖူးပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို စွပ်စွဲစရာ ဘာမျှရှိသလဲလို့ မျက်နှာစုံညီ မေးရအောင်လို့ စုံထောက်ရုံးမှ တိုက်ရိုက် လိုက်လာခဲ့ပါတယ်။

ဟုမ်း ။ ။ ‘ခင်ဗျာကို စွပ်စွဲစရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိပေဘူး။ စွပ်စွဲစရာ မရှိတဲ့အပြင် ကျုပ်မေးခွန်းကို ရှင်းရှင်း ဖြေလို့ရှိလျှင် ရွှေဒဂါးထစ်ဝက်တောင် ပေးချင်ပါသေးတယ်’

တင် ။ ။ (သွားကိုဖြိုလျက်) ‘ကျွန်တော်တော့ ကော်ပေါက်တွေ ပြန်တာပေါ့လေ။ ဘာများ မေးစရာရှိလို့ပါလဲ ခင်ဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကောင်းပြီ ကလေးတင်၊ ဒီမနက် ၁၀ နာရီလောက်မှာ ဒီအိမ်မှ လာစောင့်ပြီး လူနှစ်ယောက်နောက်မှ ခိုကျင့်လမ်းတစ်လျှောက် လိုက်မောင်းပို့ရတဲ့ ခရီးသည်အကြောင်းကို ကျုပ် ပြောပြစမ်း’

ထိုအခါ မြင်းရထားသမားသည် အံ့ဩလျက် အဖြေရခက်သော အမူအရာမျိုးနှင့် ကြည့်နေသေး၏။ ထို့နောက်မှ-

တင် ။ ။ ‘ကျွန်တော် သိသလောက် ခင်ဗျားသိနှင့်ပြီး ဖြစ်နေလေတော့ ဖြန်းသန်း ပြောနေလို့ အပိုပါပဲ။ မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောရလျှင်တော့ ဒီလူက သူဟာ စုံထောက်တစ်ယောက်ပါတဲ့။ သူ့အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မပြောပါနဲ့တဲ့။ ပြောထားပါတယ်’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကိုင်း ကိုယ်လူ၊ ဒီကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဖြစ်လေတော့ အကုန် မပြောဘဲ ကွယ်ဝှက်ထားခဲ့လို့ ရှိလျှင် ဒုက္ခရောက်စရာ ရှိတယ်။ ဘယ်နေရာက စစ်ပြီး ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကို အားလုံး ပြောပြစမ်း’

တင် ။ ။ ‘မနက်ကိုးနာရီခွဲလောက်မှာ ကြာဖော်လ်ဂါးလမ်းခွမ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး သူဟာ စုံထောက်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်တဲ့။ မေးလား မြန်းလား မလုပ်ဘဲ တစ်နေ့လုံး သူခိုင်းသလို လုပ်ခဲ့လို့ရှိလျှင် ရွှေဒဂါးနှစ်ပြား

ပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ သဘောတူလိုက်ပါတယ်။ ရှေးဦးစွာ နေ့သံဘာလင်ဟိုတယ်ကို မောင်းသွားပြီး ဆောင့်နေကြရာမှာ လူနှစ်ယောက် ထွက်လာပြီး မြင်းရထားတစ်စီး ခေါ်ယူကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က သူတို့နောက်မှ လိုက်ပြီး ဒီအနားဆီလောက်မှာ ရပ်ပါတယ်။

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီအိမ်တံခါးပဲ မဟုတ်လား’

တင် ။ ။ ‘ကျွန်တော်ကတော့ အမှန် မပြောနိုင်ပါ။ သူတော့ အားလုံး သိထားနှင့်ပြီနဲ့ တူပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က လမ်းတစ်ဝက်လောက်မှာ ရပ်ပြီး တစ်နာရီခွဲလောက် ဆောင့်နေကြရပါတယ်။ ဒီတစ်ခါမှာ လူနှစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ အနီးမှဖြတ်ပြီး လွန်လျှောက်သွားရာမှာ ကျွန်တော်တို့က သောကာလမ်းတစ်လျှောက် နောက်က လိုက်ကြပြီး...’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒါ ကျုပ်သိပါပြီ’

တင် ။ ။ ‘ရိက္ခင်လမ်း လေးပုံသုံးပုံလောက် ရောက်ကြတော့ သူက အမိုးမှ အပေါက်ကလေးကို ဖွင့်ပြီး ဝါတာလူး ဘူတာရုံရောက်အောင် တတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်မောင်းဖို့ အော်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က မြင်းကိုရိုက်ပြီး၊ ဆယ်မိနစ်အတွင်း ရောက်အောင် မောင်းပို့လိုက်လို့ သူက ဘူတာရုံထဲ ဝင်သွားပါတယ်။ သွားခါနီးမှာ သူက ကျွန်တော်ဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားနေဖို့ ပြောခဲ့ရဦးမယ်။ မစ္စတာ ရှားလော့(က) ဟုမ်း(စ်)ဆိုတာ ကျုပ်ပဲတဲ့။ ပြောသွားသေးတယ်’

ဟုမ်း(စ်)သည် ခဏတာမျှ အံ့ဩစွာနှင့် ငေးကြည့်နေပြီးနောက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။ ထို့နောက်-

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဆရာကြီး သမားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ရာဆိုတာ ထင်ရှားတယ် ဝက်ဆင်၊ ကျုပ်နဲ့ ဉာဏ်ရည်တူတစ်ယောက် တွေ့နေရပြီ ထင်တယ်။ ဒါထက် မစ္စတာရှားလော့(က)ဟုမ်း(စ်)ဆိုတာ ဘယ်လို ပုံပန်းလဲ ကလေးတင်၊ ပြောပြစမ်းပါ’

တင် ။ ။ (ဦးခေါင်းကို ကုတ်ပြီးနောက်) ‘ဘယ်လိုလူမျိုးဆိုတာ

ပြောဖို့ သိပ်လွယ်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ။ အသက် ၄၀ လောက် လုံးတော် ရုပ်တော်ထဲကပဲ။ ခင်ဗျာထက် နှစ်လက်မ သုံးလက်မ လောက် နိမ့်လိမ့်မယ်။ မုတ်ဆိတ်နက်ကြီးကို အဖျားက ဝတ်ထားတယ်။ မျက်နှာက ဖျော့တော့တော့ပဲ။ ဒီထက်ပိုပြီး ကျွန်တော် မပြောနိုင်ဘူး’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီထက်ပိုပြီး မမှတ်မိတော့ဘူးလား’

တင် ။ ။ ‘မမှတ်မိဘူး ခင်ဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ရော ဒါဖြင့် ရွှေခေါင်းပြားဝက်၊ နောက်ထပ် သတင်းပို့ နိုင်သေးလျှင် ဒီလောက်ထပ်ပြီး ပေးဦးမယ်။ ငွဒ်နိုက်’

တင် ။ ။ ‘ငွဒ်နိုက် ဆာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ရွှေနီကလေးတင်သည် ရယ်မောလျက် ထွက်သွားလေရာ ဟုမ်း(စ်) သည် ပန်းကိုလှုပ်၍ မရွှင်ပျလှသော ပြုံးနည်းမျိုးဖြင့် ပြုံးလျက်-

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကိုင်း ဒုတိယ သဲလွန်စလည်း ဘယ်ကိုမှ မရောက် တတ်ဘဲ ခုံရင်းပြန်ဆိုက် နေကြပြန်ပြီတော့။ တယ်ပါးတဲ့ ငနဲပဲဗျ။ ကျုပ်တို့ အိမ်နံပါတ်ကို သူ သိတယ်။ ဆာဟင်နရီက ကျုပ်ထံလာပြီး တိုင်ပင်တယ် ဆိုတာကိုလည်း သူ သိတယ်။ ရီကျင့်လမ်းမှာ ကျုပ်ကို မြင်လိုက်တော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါလဲ ဆိုတာကိုလည်း သူ သိတယ်။ သူ စီးတဲ့ မြင်းရထား နံပါတ်ကို ကျုပ် သိမှန်းကို သူ ရိပ်မိလေတော့ ရထားမောင်းသမားကို ကျုပ် ရှာကြည့်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သူ တွေးမိပြီး ဒီသတင်းကို ကျုပ်ဆီ အပို့ခိုင်းလိုက် တာပဲ။ ဒီတစ်ခါဖြင့် ကျုပ်တို့နဲ့ ဉာဏ်ချင်းပြိုင်မယ့် လူဟာ လူညံ့မဟုတ်၊ ဉာဏ်ရည်တူထဲကလို့ ကျုပ် ပြောဝံ့တယ်ဗျို့။ လန်ဒန်မှာဖြင့် ကျုပ်ကို လွမ်းသွားပြီး ဒီဗွန်ရှင်ယာမှာ ခင်ဗျာ ဟန်ကျပါစေလို့ ဆုတောင်းရတော့ တာပဲ’

အခန်း ၆

ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီး

‘ဗွန်ရှင်ယာသို့ ထွက်ခွာရန် ချိန်းဆိုထားသောနေ့၌ ဟုမ်း(စ်)သည် ဘူတာရုံ လို့ ကျွန်ုပ်အား လိုက်ပို့၍၊ နောက်ဆုံး အမှာစကားများဖြင့် ဩဝါဒများကို မပြောကြားလိုက်လေ၏။

ဟုမ်း ။ ။ ‘ကျုပ် မသင်္ကာဘဲတွေနဲ့ ထင်ချက်တွေကို ပြောပြလျှင် မင်ဗျားမှာ ဦးခေါင်းရှုပ်နေရုံ ရှိတော့မှာပဲ။ ဒီတော့ကတော့ ခင်ဗျားက မြင်ရ ကြားရတဲ့ အခြင်းအရာတွေကို ခုံစုံဆုံစုံ သတင်းပို့ပြီး၊ တွေးဆရတဲ့ အလုပ် ကို ကျုပ်အဖို့ လုံးလုံးထားလိုက်ပေးတော့ဗျာ’

နပ် ။ ။ ‘ဘယ်လို အခြင်းအရာမျိုးတွေလဲဗျာ’

ဟုမ်း ။ ။ ‘ဒီအမှုနဲ့ သွယ်ဝိုက်သော နည်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ပတ်သက်တယ်လို့ ထင်တဲ့ အကြောင်းခြင်းရာ ဟူသမျှပေါ့ဗျာ။ အထူးသဖြင့် စတဟင်နရီနဲ့ သူ့ရဲ့ အိမ်နီးချင်းများ ဆက်ဆံပုံတို့ သို့မဟုတ် ဆာချာလ်စ် မလဆုံးခြင်းနဲ့ ပတ်သက်၍ နောက်ထပ် သိရှိရတဲ့ အကြောင်းရာတို့ ဘာတို့ ပေါ့လေဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ကျုပ် ခုံစမ်းထောက်လှမ်း

သေးတယ်၊ နို့ပေမဲ့ ဘာမှ မရေရာလှဘူး။ သေချာတဲ့ အချက်တစ်ခု တွေ့ရတာကတော့ နောက်တစ်ဆက် အမွေခံစံမည့် မစ္စတာကျမ်းဒဲဒွန်းဆိုတဲ့ လူဟာ တော်တော် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ စိတ်သဘောမျိုးရှိတဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်ပဲ။ ကျုပ်တို့ တွက်ကိန်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်တော့ လုံးလုံးကြီး ဖယ်ထားနိုင်တယ် ထင်တယ်။ ဒီတော့ကာ ဆာဟင်နရီကို မြဲရနေတဲ့ လူတွေလောက် ကျန်းတော့တာပဲ'

နုပ် ။ ။ 'ဘဲရီမိုးလင်မယားကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လျှင် မကောင်းဘူးလားဗျ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ဟာ မလုပ်နဲ့ဗျ၊ ဒီလိုဆိုလျှင် ခင်ဗျား မှားတော့မပေါ့။ တကယ်လို့ အပြစ်မရှိတဲ့ လူတွေ ဖြစ်နေလျှင် မတရား ရာ ကျနေမှာပေါ့။ အပြစ်ရှိတယ် ဆိုပြန်လျှင်လည်း ထင်ရှားအောင် ဖော်ပြဖို့ သာပြီး ခဲယဉ်းသွားလိမ့်မယ်၊ မလုပ်နဲ့ဗျာ။ သူတို့ကို မသင်္ကာတဲ့လူတွေ စာရင်းမှာ ထည့်ထားပေတော့။ ပြီးတော့ အိမ်ကြီးမှာ မြင်းထိန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတယ်။ ဒီပြင်လည်း ကွင်းကြီးက လယ်သမားနှစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာမော်တီမာကတော့ လူရိုးတစ်ယောက်ပါပဲ။ သူမိန်းမအကြောင်းတော့ ကျုပ်တို့ မသိရသေးဘူး။ သဘာဝဓမ္မဆရာ စတေပလ်တန်ဆိုတဲ့ လူရယ်၊ သူ့နှမရယ် ရှိသေးတယ်။ နှမဟာက မိန်းမချောကလေး တစ်ယောက် ဆိုကပဲ။ ဒီပြင် လက်ဖတောဟောလ်က မစ္စတာဖရန်ကလင်ရယ်၊ အိမ်နီးချင်း တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ရယ်၊ ဒီလူတွေဟာ ခင်ဗျား အထူးစုံစမ်းရမယ့် လူတွေပဲ'

- နုပ် ။ ။ 'ကျွန်တော်တော့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပါမယ်'
- ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျားမှာ သေနှုတ်ပါရဲ့ ထင်ပါရဲ့'
- နုပ် ။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့၊ ယူမှ တော်မယ် ထင်လို့ ပါခဲ့ပါတယ်'
- ဟုမ်း ။ ။ 'ပါစေမှပဗျာ၊ ခင်ဗျာ ခြောက်လုံးပြူးကို နေ့နေညပါ ဆောင်ထားဗျနော်။ ဘယ်အခါမှ သတိမလစ်စေနဲ့ဗျို့'

ကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေများသည် ပထမတန်းတွဲတစ်တွဲကို ယူထားကြပြီးနောက် စကြိုပေါ်မှ ကျွန်ုပ်တို့အား စောင့်မျှော်လျက် ရှိကြလေ၏။ ဟုမ်း(စ်)က မေးမြန်းရာတွင်-

မာ ။ ။ 'ဘာသတင်းမှ မကြားရသေးပါဘူး ခင်ဗျာ၊ အသေအချာ ကျမ်းကိုင်ပြီး ပြောနိုင်တဲ့ အချက်တစ်ခုကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့နောက်ကို ဘယ်သူမှ မလိုက်တော့ဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့က အမြဲသတိနဲ့ စောင့်ကြည့်ခဲ့တယ်၊ လိုက်လျှင် ကျွန်တော်တို့ သိရမှာပဲ'

ဟုမ်း ။ ။ 'ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် အမြဲ တွဲပြီးနေကြတယ် ဟုတ်လား၊ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှ မထွက်လေနဲ့ ဆာဟင်နရီ၊ ထွက်လျှင်တော့ တစ်ခုခု ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဘွတ်ဖိနပ်တစ်ဖက် ပြန်တွေ့သေးသလား'

ရီ ။ ။ 'မတွေ့တော့ဘူး ခင်ဗျ။ ဆုံးဖြေ'

ဟုမ်း ။ ။ 'အင်း ဒီဟာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်၊ ကိုင်းသွားကြပေတော့ဗျာ' ဟု ပြော၍ မီးရထားလည်း ထွက်ခွာစ ပြုရာတွင် 'ဒေါက်တာ မော်တီမာ ဖတ်ပြတဲ့ အကြောင်းအရာထဲက အချက်တစ်ချက်ကို သတိပြုချို့နော်၊ မကောင်းဆိုးဝါးများ တန်ခိုးလျှံတဲ့ မှောင်မိုက်ချိန်မှာ ကွင်းပြင်ကြီးကို ရှောင်ပါတဲ့'

ကျွန်ုပ်တို့၏ ခရီးမှာ လျင်မြန်၍ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းပေရာ နာရီအနည်းငယ်အတွင်း၌ အညိုရောင်ရှိသော မြေကြီးသည် အနီရောင်သို့ ပြောင်းလဲ၍ အုတ်များကို မြင်ကြရာမှ ကျောက်များကို မြင်ကြရပြီးလျှင်၊ မိုးကောင်းခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သည့် သန့်စွမ်းသော မြက်ပင်နှင့် အခြားအပင်များ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော ကွင်းပြင်များတွင် နွားများသည် ကျက်စားလျက် ရှိကြလေ၏။ ဒီဗွန်နယ်၏ မြင်တွေ့နေကျဖြစ်သော ရှုခင်းဟို့ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ၊ ဆာဟင်နရီသည် စိတ်အားထက်သန်သော

မျက်နှာထားနှင့် ပြတင်းပေါက် အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်လျက် ဝမ်းမြောက်ကြည်ရွှင်သော အသံမျိုး ထွက်ဆိုလေ၏။

ရီ ။ ။ 'တစ်ကမ္ဘာလုံး တော်တော်နဲ့အောင် ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့ပါပြီ၊ ဒီဟာနဲ့ နှိုင်းလောက်တဲ့ နေရာကို ကျွန်တော် မတွေ့ခဲ့ဖူးပါဘူး'

နုပ် ။ ။ 'ဒီဗွန်ရှင်ယာ နယ်သားတိုင်းဟာ ကျိန်စရာရှိလျှင် သူနယ်ကို တိုင်တည်ပြီး ကျိန်တာချည်း တွေ့ရတာပဲ။ ဒါထက် ဘတ်စကာ ဗျိုလ် အိမ်ကြီးကို ခင်ဗျား နောက်ဆုံးရောက်ဖူးတော့ သိပ်ငယ်သေးတယ် မှတ်တယ်'

ရီ ။ ။ 'ကျွန်တော့်အဖေ သေတော့ ကျွန်တော် အသက် ၂၀ အောက် ရှိသေးတယ်။ အဖေက တောင်တက်ကမ်းခြေမှာ နေလေတော့ ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီးကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါဘူး။ ဟိုကနေပြီး အမေရိကန်ပြည်မှာ ရှိတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထံ တန်းပြီး သွားတော့တာပဲ။ ဒီအရပ်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားလို လူသစ်တစ်ယောက်ပါပဲ။ ကွင်းပြင်ကြီး ဆိုတာကိုလည်း သိပ်ကြည့်ချင်တာပဲ'

မာ ။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့လား၊ ဒါဖြင့် လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ ခင်ဗျား ဆန္ဒ ပြည့်စုံပါတော့မယ်။ ဟောဟိုဟာ ကွင်းပြင်ကြီးပါပဲ' ဟု ပြော၍ ပြတင်းပေါက်မှ လက်ညှိုးညွှန်ပြလေ၏။

စိမ်းလန်း၍ လေးထောင့်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော လယ်ကွက်များနှင့် ချိုင့်ဝှမ်းသော တောတစ်တော၏ အထက်မှ အဝေးအရပ်တွင် ညိုမှိုင်းသော တောင်ပုစာတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာလေရာ၊ တောင်ပုစာ၏ မညီညာသော တောင်ထိပ်မှာ အိပ်မက်တွင် မြင်ရသော ရှုခင်းကဲ့သို့ အဝေးအရပ်တွင် မှေးမှေးမှိန်မှိန်မျှ မြင်ရပေ၏။ ဆာဟင်နရီသည် တောင်ထိပ်ကို စိုက်ဝေးလျက် ကြာရှည်စွာ ထိုင်ကြည့်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ စိတ်အား ထက်သန်သော မျက်နှာကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့်၊ ၎င်း၏ ဘေးဘိုး အစဉ်

အဆက်တို့ ကြာရှည်စွာ သြဇာလွှမ်းမိုးလာခဲ့သည့် ဒေသဖြစ်ကြောင်းကို စဉ်းစားမိသဖြင့် စိတ်ထဲ၌ ထိခိုက်လွှမ်းဆွတ်ခြင်း ဖြစ်နေသည့် အကြောင်းကို ရိပ်မိပေ၏။

မီးရထားသည် ဘူတာရုံကလေးတစ်ခု၌ ရပ်တန့်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရထားပေါ်မှ ဆင်းသက်ကြလေရာ၊ နိမ့်သော ဝင်းထရုံကလေး အပြင်ဘက်၌ မြင်းကလေးနှစ်ကောင် တပ်ထားသည့် ရထားကလေး တစ်စီး ဆိုက်ရပ်လျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဆိုက်ရောက်လာခြင်းကို ကြုံခဲလှသော အဖြစ်အပျက်ကြီးတစ်ခု အနေဖြင့် သဘောထားကြသည်ဖြစ်၍၊ ရုပ်ိုင်နှင့် ကူလီများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝန်စည် အထုပ်အပိုးများ သယ်ဆောင်ရန် စုရုံး လာရောက်ကြလေ၏။ ၎င်းဒေသသည်ကား ရိုးရိုးနှင့်အေးအေး နေထိုင်ကြသော တောအရပ်ကလေး ဖြစ်ပါလျက်၊ တံခါးတွင် ယူနီဖောင်း အဝတ်နက်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့် စစ်သားဟန်ရှိသော လူနှစ်ယောက်တို့သည်၊ ရိုင်ဗယ် သေနတ်တိုက်ကလေးကို ထောက်မှိုကာရပ်လျက် ကျွန်ုပ်တို့အား ဖိုက်ကြည့်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့သြမိပေ၏။ ရထားသမားမှာ စက်ထန်သော မျက်နှာနှင့် ပုကွသော အရပ်အမောင်းရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍၊ ဆာဟင်နရီအား ဆလံပေးပြီးလျှင် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျယ်ဝန်း ဖြူဖွေးသော လမ်းကြီးတစ်လျှောက် လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင် သွားကြလေ၏။ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ မြက်ခင်းစားကျက်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်သွားကြလေရာ၊ ၎င်း၏ နောက်ဆုံး၌ကား မြင်ရသူတို့၏ စိတ်ကို ညစ်ညူး ညှိုးငယ်ခြင်း ဖြစ်စေနိုင်သည့် ကွင်းပြင်ကြီးကို ညနေခင်းဖြစ်သော ထိုအချိန်တွင် မိုးကောင်းကင်အောက်၌ ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း တွေ့မြင်ရပေ၏။

မြင်းရထားသည် ရာပေါင်းများစွာသော နှစ်များအတွင်း ရထားဘီးများ၊ လိမ့်ထားသည့်အတွက် ချိုင့်ဝှမ်းလျက်ရှိသော လမ်းကြားကလေးများ တစ်လျှောက် မောင်းနှင်သွားကြလေရာ၊ ဆာဟင်နရီမှာ လမ်းကွေ့တစ်ခုကို

အကျပ်လွန်သည့် အခါတိုင်း ရွှင်မြူးသောအသံကို ဖြစ်စေလျက်၊ ထိုမှ ဤမှ သူညီလည်၍ ကြည့်ကာ မေးခွန်းများ မေးမြန်းလျက် ရှိလေ၏။ ထိုသူ၏ နှုတ်စာကို ခပ်သိမ်းသော အရာဝတ္ထုတို့သည် နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိဟန် ဘူပေရာ၊ ကျွန်ုပ်အဖို့မှာမူ နှစ်ကုန်ဆုံးလုခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ်များကို ဆွေမြင်ရသဖြင့်၊ တောအရပ်တစ်ခုလုံး စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်သော အဆင်း ရှိသည်ဟု မှတ်ထင်မိပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့၌ မတ်စောက်သော ကုန်းကလေးတစ်ခု၏ ထိပ်တွင် မြင်းတပ် စစ်သားတစ်ယောက်သည် သေနတ်ကို လက်မောင်းပေါ်၌ အဆင် သင့် တင်၍ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်လျက်ရှိသဖြင့်၊ မြင်းစီးသူရဲတစ်ယောက်၏ အကျောက်ရုပ်နှင့် တူလှပေ၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့ မောင်းနှင်လာသော လမ်းတစ်လျှောက်ကို စောင့်၍ ကြည့်နေလေ၏။

ဒေါက်တာမော်တီမာက 'ဘာလဲဟေ့ ပါကင်' ဟု မေးလိုက်ရာတွင် ရထားမောင်းသမားသည် နောက်သို့ လှည့်လျက် 'ပရင်းစီတောင်းထောင်က ထောင်သားတစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွားတာ သုံးရက်ရှိပြီ။ ထောင်မှူးတွေက လမ်းတိုင်း ဘူတာရုံတိုင်းမှာ စောင့်ပြီး ရှာကြည့်သော်လည်း ခုတောင် သတင်း မရသေးဘူး။ ဒီတစ်ဝိုက်က လယ်သမားတွေက ဒီဟာကို သိပ်မကြိုက်ကြဘူး၊ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ လွတ်ထွက်သွားတဲ့ အကျဉ်းသမားဟာက ရိုးရိုးအကျဉ်း သမားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒီလူက ဘာမဆို ပြုဝံ့တဲ့ လူတဲ့ ခင်ဗျ'

မာ ။ ။ 'သူက ဘယ်သူလဲ'

ကင် ။ ။ 'နော်တင်ဟီးလ်က လူသတ်သမား ဆဲလ်ဒင်ဆိုတဲ့ လူပဲ'

ထိုအမှု၌ တရားခံသည် ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာ ကြမ်းကြုတ် ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက်၊ ဟုမ်း(စ်)သည် ကိုယ်တိုင် စိတ်ပါဝင်စားခြင်း ရှိခဲ့ဖူးသည့်အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ် သတိရမိပေသည်။ တရားခံ ၏ ရက်စက်ပုံမှာ လွန်စွာ ထူးဆန်းလှသဖြင့် စိတ်မနှံ့သော သူတစ်ယောက်

ဖြစ်ချေမည်လောဟု ယုံမှားခြင်း ရှိသည့်အတွက် သေဒဏ် အပြစ်မပေးဘဲ လျှော့ချခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မြင်းရထားသည် ကုန်းမြင့်တစ်ခု၏ ထိပ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကျယ်ပြန့်သော ကွင်းပြင်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့တွင် ဤနေရာ ထိုနေရာတို့၌ ကျောက်ဆောင် အပဲ့အရွဲ့တို့ဖြင့် ပြောက်ကျား ဖြူးကြဲထားဘိသကဲ့သို့ ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရပေ၏။ ချမ်းစိန်သော လေ ကလေးသည်လည်း တသုတ်သုတ် တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လျက် ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကျောထဲမှ စိမ့်၍ တုန်တက်လာကြလေ၏။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြေဩဇာထက်သန်သော အစိတ်အပိုင်း တို့ ကျော်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်၍၊ ရှေ့၌ရှိသော လမ်းသည် ခေါင်သည်ထက် ခေါင်၍ ခေတလောဟော ရှိနေလေ၏။ ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခွက်ကဲ့သို့ ချိုင့်ဝှမ်း သော မြေနိမ့်တစ်ခုကို တွေ့မြင်ကြလေရာ၊ ထိုအထဲတွင် ထင်းရှူးပင်နှင့် သစ်ချပင်ကြီးများသည် ပြင်းထန်စွာသော မုန်တိုင်း၏ ဒဏ်ကို နှစ်ပေါင်း များစွာ ခံခဲ့ရသည်ဖြစ်၍၊ အကိုင်းအခက်နှင့်တကွ ပင်စည်တို့မှာ ကွေးကောက် ကိုင်းညွတ်လျက် ရှိကြလေ၏။ သစ်ပင်များ အထက်၌ကား မြင့်မား၍ ကျဉ်းမြောင်းသော မျှော်စင်ကြီးနှစ်ခုသည် ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်လျက် ရှိရာ၊ ရထားမောင်းသမားသည် ကြာပွတ်နှင့် ညွှန်ပြလျက် 'ဘတ်စကားဗိုလ် အိမ်ကြီးပဲ' ဟု ပြောလေ၏။

အိမ်ကြီးရှင်ဖြစ်သော ဆာဟင်နရီသည် တိုင်ရာမှထ၍ နိမ့်နိမ့်သော ပါးပြင်၊ တောက်ပသော မျက်လုံးများရှိလျက် စိုက်ငေးကာ ကြည့်လျက် ရှိရာ၊ မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝင်းတံခါးမှဝင်၍ သစ်ပင်တန်းကြားတစ်လျှောက် မောင်းနှင်လာကြလေ၏။ ဆာဟင်နရီသည် သစ်ပင်တန်းကြားမှ ဖျော်ကြည့်၍ အဆုံး၌ တစ္ဆေကဲ့သို့ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ရှိနေသော အိမ်ကြီးကို မြင်ရသဖြင့် ကျောစိမ့်၍ တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

ရီ ။ ။ 'ကျွန်တော်တကြီးက ဒီနေရာမျိုးမှာ နေရလို့ တစ်နေ့ မနေ့ ၇ ကွတွေ့ လိမ့်မယ် ထင်မှတ်နေခြင်းဟာ အံ့ဩဖို့ မရှိပေဘူး၊ ဘယ်သူ

မဆို ကြောက်လောက်တဲ့ နေရာမျိုးပေပဲ။ ခြောက်လလောက်အတွင်း ဒီလမ်း
တစ်လျှောက်မှာ ဓာတ်မီးတွေ ထိန်နေအောင် တစ်တန်းကြီး ထွန်းထားမယ်။
အိမ်အဝမှာ ဖယောင်းတိုင် တစ်ထောင်အားရှိတဲ့ ဓာတ်မီးပွင့်ကြီးနဲ့ ထိန်ထိန်
လင်းနေလျှင် ခင်ဗျားတို့တောင် မှတ်မိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

သစ်ပင်နှစ်တန်း အကြား၌ရှိသော လမ်းဆုံးသည့်နောက် ကျယ်ဝန်း
သော မြက်ခင်းသို့ ရောက်ကြ၍၊ အိမ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ရှေ့တွင် ရှိနေ
လေ၏။ အိမ်ကြီး၏အလယ်မှာ ဒုတိယမြင့် ဆောက်လုပ်ထား၍ ၎င်းမှာ
ရှေ့သို့ စုလျက်ထွက်နေသော ဆင်ဝင်ဆောင်ကို ဝင်နေသည့် မှေးမှိန်သော
အလင်းရောင်တွင် တွေ့မြင်ရနေ၏။ ပြတင်းမှန်ကွက်များ အတွင်းမှ မှန်ပွား
သော အလင်းရောင်သည် ထိုးထွက်လျက်ရှိရာ၊ မတ်စောက်သော ခေါင်ပိုးမှ
ဖောက်ထွက်သည့် ခေါင်းတိုင်တို့မှလည်း မီးခိုးတန်းကြီး တစ်တန်းသည်
အထက်သို့ ထိုးတက်လျက် ရှိလေ၏။

‘ကြွပါ။ ဆာဟင်နရီ ကြွပါ’ ဟု ပြောလျက် ဆင်ဝင်ရိပ်မှ လူ
တစ်ယောက် ထွက်လာ၍ မြင်းရထား တံခါးကို ဖွင့်ပေးလေရာ၊ မိန်းမ
တစ်ယောက်သည်လည်း အိမ်ကြီးမှ ထွက်လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝန်စည်စလယ်
များကို သယ်ယူရန် ကူညီလေ၏။

မာ ။ ။ ‘ကျွန်တော်တော့ အိမ်ကို တန်းပြန်ခွင့်ပြုပါတော့
ဆာဟင်နရီ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမတွေ မျှော်နေတော့မယ်’

ရီ ။ ။ ‘ညစာ စားသွားပါဦးတော့လား ခင်ဗျာ’

မာ ။ ။ ‘မစားပါရစေနဲ့၊ ကျွန်တော် သွားမှဖြစ်မယ်။ အလုပ်
က ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ အိမ်ကြီးကို လျှောက်ပြန်
အလုပ်ဟာတော့ ဘဲရီမိုးက ကျွန်တော့်ထက် ထော်ပါလိမ့်မယ်။ အရေး
ရှိလျှင် နေ့ညမရွာင် ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါ။ အားမနာပါနဲ့၊ ကိုင်း ပြန်ပါဦးမယ်’

ရထားဘီးသံများ ကွယ်ပျောက်စပြုရာတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဆာဟင်နရီ
တို့သည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ကြ၍၊ ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ တံခါးကြီးပိတ်သံကို

ကြားကြရလေ၏။ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ကျယ်ဝန်းမြင့်မား၍ မျက်နှာကြက်
သစ်သားများမှာ နှစ်ပရိစ္ဆာဒ ရှည်ကြာလှသဖြင့် နက်မှောင်လျက် ရှိလေ၏။

ရီ ။ ။ ‘(ထိုမှ ဤမှ လှည့်ကြည့်လျက်) ‘ကျွန်တော် တွေးခဲ့တဲ့
အတိုင်း ကိုက်နေတာပါပဲ။ ရှေးအိမ်ကြီးနဲ့ မတူဘူးလားဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်ပေါင်း ၅၀၀ လောက် အတွင်းမှာ ကျွန်တော့် ဘိုးဘေးဘီဘင်များ နေထိုင်
လာခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို တွေးလိုက်လျှင် စိတ်ထဲမှာ သိပ်ခန့်သွားတာပဲ’

ဆာဟင်နရီသည် အခန်းပတ်ဝန်းကျင်တို့ကို ကြည့်ရှုစဉ် ၎င်း၏
မျက်နှာမှာ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်၏ ထက်သန်ခြင်းဖြင့် ရွှင်ဖျလျက်
ရှိလေ၏။ အလင်းရောင်သည် ၎င်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ထွန်းလင်းလျက်
ရှိရာ၊ သူ၏ နောက်၌ရှိသော နံရံများနှင့် အထက်၌ရှိသော မျက်နှာကြက်
ပေါ်သို့မှ ရှည်လျားသော အရိပ်ကြီးများ ကျရောက်လျက် ရှိလေ၏။ ဘဲရီမိုး
သည် ပစ္စည်းများကို ကျွန်ုပ်တို့၏ အခန်းများတွင် ထားခဲ့၍ ပြန်လာပြီးလျှင်၊
ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော အစေခံတို့၏ ဒီမိုကရေသော အမူအရာနှင့်
ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင် ရပ်နေလေ၏။ ထိုသူမှာ အရပ်မြင့်၍ ရုပ်ရည်ချောသဖြင့်
ထူးခြားသော အင်္ဂါရုပ်ရှိပေရာ၊ စတုရန်းကျဉ်း နက်မှောင်သော မုတ်ဆိတ်မွေး
ကြီးနှင့် ဖျော့တော့ ခွံညားသောမျက်နှာ ရှိလေ၏။

မိုး ။ ။ ‘ညစာ ချက်ချင်း ပြင်ခိုင်းလိုက်ရမလား ခင်ဗျာ’

ရီ ။ ။ ‘အဆင်သင့်ပဲလား’

မိုး ။ ။ ‘မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ပြင်နိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်

အခန်း ကိုယ် သိကြရအောင် ကျွန်တော် လိုက်ပြရတော့မလား ခင်ဗျာ’

ခန်းမကြီး၏ အထက် လေးမျက်နှာ ပတ်ပတ်လည်၌ ပွတ်လုံး
လက်ရန်းများ တပ်ထားသည့် စကြိုကြီး ရှိလေရာ၊ ၎င်းသို့ လှေကားနှစ်ထပ်
ဖြင့် တက်ရလေသည်။ စကြို၏ ဗဟိုချက်မှ ဆောင်ကူးလမ်း နှစ်လမ်း
တို့သည် အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုလုံး တောက်လျှောက် ထိုးဖောက်
လျှာလေရာ၊ အိပ်ခန်းများသည် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တည်ရှိကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အခန်းမှာ ဆာဟင်နရီအခန်းနှင့် တစ်ဖက်တည်း ရှိနေ၍ ယှဉ်ကပ် လျက် ရှိ၏။ ၎င်းအခန်းများမှာ ဗဟိုဆောင်ထက် ခေတ်ဆန်ပေရာ နံရံ၌ ကပ်ထားသည့် တောက်ပသော စက္ကူများနှင့် များလှစွာသော ဖယောင်းတိုင် များသည် ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်စအခါက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် သုန်မှုန်သော စိတ်ကို အတော်အတန် ကြည့်ရှုင်စေခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် ခန်းမကြီးမှ ထွက်၍ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်ကြသော အခါ၌ကား စိတ်နှလုံး ထိုင်မှိုင်းဖွယ် ကောင်းလှပေရာ၊ ၎င်းမှာ ရှည်လျား သော အခန်းကြီးဖြစ်၍ အိမ်သူအိမ်သားများသည် လှေကားတစ်စုံစုံ မြင့် သော စင်မြင့်ပေါ်မှာ ထိုင်ကြ၍ အစေခံများသည် အောက်ပိုင်းမှ ထိုင်ကြ ရလေသည်။ တစ်နေရာ၌ကား အထက်တွင် အတီးအမှုတ်သမားများ အတွက် စင်ကြီးတစ်ခု ရှိလေသည်။ ညစာ စားသောက်နေကြစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ကို စကား အနည်းငယ်မျှသာ ပြောကြလေရာ ပြီးစီးသောအခါတွင် ဘိလိယက် ခန်းသို့ ထွက်လာကြ၍ စီးကရက်တစ်လိပ်စီ သောက်ကြလေ၏။

ရီ ။ ။ 'နေရာကတော့ဖြင့် သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းလှတဲ့နေရာ မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးဗျို့။ နေမိလျှင်တော့ အကျင့်ရသွားမှာပါပဲ။ အခုတော့ ခပ်ခြောက်ခြောက်ပဲ။ ဒီအိမ်မျိုးမှာ တစ်ယောက်တည်း နေရတော့ ကျွန်တော့် ဦးလေးဟာ ခပ်တွန့်တွန့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အံ့သြစရာ မဟုတ်ပေဘူး။ သို့သော် ဒီကနေ့ညတော့ ခပ်စောစော အိပ်ပြီး မနက်ကျတော့ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် ဖြစ်ကြကောင်းပါရဲ့'

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာသို့မဝင်မီ ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးကို ဖယ်ရှား၍ အပြင်သို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုနေရာမှ ကြည့်လိုက်သော် အိမ်ကြီးရှေ့၌ရှိသော မြက်ခင်းကို မြင်နိုင်ပေရာ၊ ၎င်း၏ အခြားဘက်၌ သစ်ပင်အုပ်ကလေး နှစ်အုပ် ရှိလေ၏။ ပြေးလွှား လွင့်စဉ်လျက်ရှိသော တိမ်တိုက်များ အကြားမှ လတစ်ခြမ်းပွဲကလေး ထွက်ပြုလျက်ရှိရာ၊ ၎င်း၏ အေးမြသော အလင်းရောင်တွင် သစ်ပင်များ၏ အခြားဘက်၌ ကျောက်

ဆောင်ပုံများနှင့် ကွင်းပြင်၏ ချိုင့်ဝှမ်းသော အပိုင်းကို မြင်နိုင်ပေ၏။ ၎င်း ရှုခင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ဖွန်သုန်၍ ထိုင်းမှိုင်းသောစိတ်ကို ဖြေဖျောက်ရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိရကား ခန်းဆီးကို ပိတ်လိုက်လေ၏။

သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး ပိတ်လိုက်ခြင်းကား မဟုတ်သေးချေ။ ကျွန်ုပ် သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် တစ်ဖက်မှတစ်ဖက်သို့ ပြောင်းကာ စောင်း၍ ခရီးပန်း လျက်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိနေစဉ်၊ အလွန် တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေသော ည၌အချိန်မဲ့ကြီး၌ ထင်ရှားပီသ၍ လိုဏ်သံပါသော အသံတစ်သံကို ကြား လိုက်ရလေ၏။ ထိုအသံမှာ အစ်တစ်တစ်နှင့် ရှိုက်၍ရှိသော မိန်းမသံ ဖြစ်လေ ရာ၊ အောင့်အည်း၍ မရနိုင်အောင် ဝမ်းနည်းသည့် အသံမျိုး ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ထ ထိုင်၍ နားစိုက်ထောင်မိရာ၊ အသံမှာ အလွန် မစေးသဖြင့် အိမ်ကြီးအတွင်းမှပင် လာသည့်လက္ခဏာ ရှိပေသည်။ နှာရီ တစ်ဝက်ခန့်တိုင်တိုင် ကျွန်ုပ်သည် အာရုံစူးစိုက်ကာ နားထောင်သော် လည်း၊ နှာရီကြီးမြည်သံနှင့် နံရံတွင် နွယ်တက်သော နွယ်ပင် လှုပ်ရှားသံမှ တစ်ပါး မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရချေ။

နပ် ။ ။ 'ကျုပ်တော့ သဲသဲကွဲကွဲကြီး ကြားလိုက်ရတယ်၊ ရှိတင်
ကံ့ မိန်းမသံပဲလို့ ဧကန္တ ကျုပ် ပြောချင်တာပဲ'

ရီ ။ ။ 'ဒီအကြောင်းကို ခုချက်ချင်း မေးကြည့်ရမယ်'
ဆာဟင်နရီသည် ခေါင်းလောင်းထိုးခေါ်၍ ဘဲရိမိုးအား ကျွန်ုပ်တို့
ကြံတွေ့ ရသော အဖြစ်အပျက် အကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။

မိုး ။ ။ (မျက်နှာပျက်လျက်) 'ဒီအိမ်ထဲမှာတော့ မိန်းမ
နှစ်ယောက်တည်း ရှိပါတယ်။ တစ်ယောက်ဟာက ပန်းကန်ခွက်ယောက်
ဆေးကြောတဲ့ အစေ့ မိန်းမပါပဲ။ ဟိုဘက် အဆောင်မှာ အိပ်ပါတယ်။
ဒီမြင်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်မိန်းမပါပဲ။ ကျွန်တော့်မိန်းမရဲ့ ငိုသံ
မဟုတ်ကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော် အသေအချာ အာမခံပုံပါတယ်'

သို့ရာတွင် နံနက်စာ စားပြီးသောအခါ၌ ၎င်း၏မိန်းမကို ဆောင်ကူး
လမ်းကြား၌ တွေ့ရာတွင်၊ ဘဲရိမိုးမှာ မုသားသုံးကြောင်းကို ကျွန်ုပ် တွေ့ရ
လေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် နေရောင်သည် ထိုမိန်းမ၏ မျက်နှာပေါ်သို့
တာည့်တာည့်ကြီး ကျရောက်လျက်ရှိရာ၊ မပြုံးမရယ် တင်းမာသော မျက်နှာ
ထားနှင့် ကြီးကြမ်းသော မျက်နှာရှိ၍၊ မျက်လုံးများနီလျက် မျက်ခွံများ
ရှောင်ရမ်းနေသဖြင့် ယမန်ညက ငိုကြွေးသူမှာ ထိုမိန်းမပင် ဖြစ်ရချေမည်။
ယင်းသို့ဆိုလျှင် ၎င်း၏ လင်ယောက်ျားလည်း သိရမည် ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက်
နှင့် ဘဲရိမိုးသည် အလိမ်ပေါ်မည့် အရေးကို စွန့်စားလျက် မငိုကြောင်းနှင့်
ထွက်ဆိုခဲ့လေသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ပြုရလေသနည်း။ ထိုမိန်းမ
သည်လည်း အဘယ်ကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ငိုကြွေးရလေ
သနည်း။ ဖျော့တော့သော မျက်နှာနှင့် မုတ်ဆိတ်နက်ကြီးရှိသော လူချော
ဘဲရိမိုးနှင့် ပတ်သက်၍၊ ရုပ်ထွေးနက်ခဲ့သော အခြင်းအရာများ ရှိနေဟန်
ဟုပေ၏။ ချီရှင်လမ်းတွင် မြင်းရထားထဲ၌ ကျွန်ုပ်တို့ မြင်လိုက်ရသော
လူမှာ ဘဲရိမိုးပင် ဖြစ်လေသလော၊ မုတ်ဆိတ်မွေးကြီးမှာ ထိုမုတ်ဆိတ်ပင်
ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ဤအချက်ကို ကျွန်ုပ် ဘယ်ကဲ့သို့ တစ်ခါတည်း ရှင်းလင်း

အခန်း ၇

မဲရီးပစ်အိမ်ကြီးမှ စတေပလ်တန်တို့လူစု

ဆာဟင်နရီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် နံနက်စာ စားပွဲ၌ ထိုင်မိကြသောအခါ
အလင်းရောင်သည် ပြတင်းမုန်ကွက်များကို ထိုးဖောက်၍ အခန်းတွင်းသို့
ထိန်လင်းစွာ ဝင်လာရလေကား။ ယမန်နေ့ညက ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ကို
ထိုင်းမှိုင်းသုန်မှုန်ခြင်း ဖြစ်စေသော အခန်းမှာ ဤအခန်းပင် ဖြစ်သည်ဟု
ယုံကြည်ရန် ခဲယဉ်းသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေတော့၏။

ရီ ။ ။ 'အိမ်ကြီးရဲ့ အပြစ်မဟုတ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အပြစ်
ထင်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ။ ခရီးပန်းလာကြတာက တစ်ကြောင်း၊ လမ်းမှာ ချမ်းအေး
တာက တစ်ကြောင်းကြောင့် ဒီနေရာကို လန့်နေကြတာနဲ့ တူပါတယ်။
အခုတော့ ကျွန်တော်တို့က လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာကြလေတော့
ရွှင်ရွှင်ပျပျ ဖြစ်လာကြပြန်ပါပြီ'

နပ် ။ ။ 'ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲက ထင်တာသက်သက်တော့ မဟုတ်
ပေဘူး မှတ်တယ်။ မနေ့ညတုန်းက မိန်းမတစ်ယောက် ရှိုက်ပြီးငိုတဲ့ အသံကို
ကြားလိုက်မိသလား'

ရီ ။ ။ 'အိပ်လို့ မပျော်တပျော် ဖြစ်နေတုန်း ဒီလိုလို အသံမျိုး
ကြားလိုက်မိတယ် ထင်ပါရဲ့'

နိုင်ချေမည်နည်း။ ကျွန်ုပ် ပြုလုပ်နိုင်သော အလုပ်မှာ ဂရင်ပင် စာတိုက်ဖိုလ်ကို သွားတွေ့၍၊ အစမ်းရိုက်သော ကြေးနန်းကို ဘဲရိမှိုလက်ထဲသို့ အကယ်ပင် ပေးပို့ခြင်း မှန်ပါ၏လောဟု စုံစမ်းကြည့်ရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဘာဟင်နရီမှာ နံနက်စာ စားပြီးသော အချိန်တွင် များစွာသော စာရွက်တို့ကို စစ်ဆေး ကြည့်ရှုရန် အလုပ်ရှိပေရကား၊ စာတိုက်ဖိုလ်ထဲသို့ ကျွန်ုပ် သွားဖို့အတွက် အလွန် အခွင့်သာလှပေ၏။ သွားရသော ခရီးမှာ ကွင်းပြင်ကြီး၏ အစွန်အဖျားတစ်လျှောက်၊ ဂရင်ပင်ရွာသို့ လေးမိုင်ခန့်မျှ ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေရာ၊ စာတိုက်ဖိုလ်မှာ ထိုရွာ၌ ချီချည်စားစရာများ ချောင်းချသော ကုန်သည်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၍၊ ထိုကြေးနန်းအကြောင်းကို ကောင်းစွာ မှတ်မိလေသည်။

မိုလ် ။ ။ 'မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကြေးနန်းကို မစွတဘဲရိမှိုလက်ထဲသို့ ယောဒိက သူဝယ်ကလေးကို ပေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ဒီမလေဂျိမ်း၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းက ကြေးနန်းကို အိမ်ကြီးက မစွတာ ဘဲရိမှိုလက်ထဲကို ထည့်ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား'

ဂျိမ်း ။ ။ 'ဟဲ့တုန်းက မစွတာဘဲရိမှိုဟာ အိမ်ကြီး အပေါ်ထပ်မှာ ရှိနေလေတော့၊ ကြေးနန်းကို သူမယားလက်ထဲ ပေးထားခဲ့တယ် ခင်ဗျာ။ သူမိန်းမက ချက်ချင်း ပို့ပေးပါမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်'

နပ် ။ ။ 'မစွတာ ဘဲရိမှိုကို မင်း တွေ့ခဲ့ရဲ့လား'

ဂျိမ်း ။ ။ 'မတွေ့ခဲ့ဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြောသလို သူက အပေါ်ထပ်မှာ ရှိနေလို့ပါ'

နပ် ။ ။ 'သူ့ကို မင်း ကိုယ်တိုင် မတွေ့ရဘဲနဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ သူ ရှိတယ်လို့ ဘယ်နှယ် သိနိုင်သလဲ'

မိုလ် ။ ။ '(စိတ်တိုသော အမူအရာနှင့်) 'သူ ဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သူမိန်းမ သိမှာပေါ့ခင်ဗျာ၊ ကြေးနန်းကို သူ မရလို့လား၊ တစ်ခုခု မှားနေလို့ရှိလျှင် မစွတာဘဲရိမှို ကိုယ်တိုင်က တိုင်တန်းဖို့သင့်တယ်'

ကျွန်ုပ်သည် ဤအကြောင်းအရာကို ဆက်လက် စုံစမ်းသော်လည်း အကြောင်းတူးတော့မည့် လက္ခဏာ မရှိချေ။ ဟုမ်း(စ်)၏ ဆင်လုံးကလေးမှာ အချည်းနှီးဖြစ်၍ ထိုနေ့က ဘဲရိမှိုသည် လန်ဒန်မြို့၌ မရှိဟူသော သက်သေခံချက် မရှိကြောင်းမှာ ထင်ရှားနေလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် စဉ်းစား စိတ်ကူးရင်း တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့စဉ်၊ ကျွန်ုပ်၏ နောက်မှ ပြေးလာသော ခြေသံများနှင့် ကျွန်ုပ်၏ အမည်ကို ခေါ်လိုက်သည့် အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခေါက်တာမော်တီမှာကို တွေ့မြင်ရလိမ့်မည် အထင်နှင့် လျည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင်၊ နောက်မှ လိုက်ပါလာသူမှာ သူတစ်စိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာနှင့် တွေ့ရလေ၏။ ထိုသူမှာ သေးသွယ်သော ကိုယ်လုံးရှိ၍ မုတ်ဆိတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးစသည်တို့ကို ပြောင်စင်အောင် ရိတ်ထားသဖြင့် ချောမွေ့ သပ်ရပ်သော ဖျက်နှာ ရှိသည့်ပြင်၊ ဂုန်လျှော်ကဲ့သို့ အရောင်ရှိသော ဆံပင်နှင့် ချွန်သော မေးရိုးရှိလျက် အသက်မှာ ၃၀ နှင့် ၄၀ အတွင်း ရှိပေ၏။ ထိုသူ၏ ပခုံးပေါ်၌ သံဖြူသေတ္တာတစ်လုံး တွဲရရွဲဆွဲလျက် ရှိရာ၊ လက်ထဲ၌ကား လိပ်ပြာများ ဖမ်းရန်အတွက် အစိမ်းရောင် ပိုက်ကွန်တစ်ခု ကိုင်ထားလေသည်။

သူ ။ ။ '(မောဟိုက်စွာနှင့် ရှိုက်လျက်) 'ကျွန်တော့်ကို ရောင်တက်တယ်လို့လည်း မထင်ပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအရပ်သူ အရပ်သားတွေဟာက အရောတဝင် ခေါ်ငင် ပေါင်းသင်းတတ်ကြတဲ့ အလေ့အထ ရှိလေတော့ မိတ်ဆက်တာတွေ ဘာတွေ စောင့်မနေဘဲ ခေါ်ပါရ ပြောပါရစေ။ ကျွန်တော်ဟာ မဲရီးပစ်အိမ်ကြီးက စတေပလ်တန်ပါပဲ။ မော်တီမှာအိမ်ကို ကျွန်တော် ဝင်နေတုန်း ခင်ဗျာ ဖြတ်သွားတာကို ပြတင်းပေါက်မှနေပြီး ပြုလိုက်လို့ လမ်းချင်းလည်း တူတာနဲ့ မိအောင်လိုက်ပြီး မိတ်ဖွဲ့ဖို့ အကြံနဲ့ လိုက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဘာဟင်နရီမှာလည်း ခရီးပန်းလာခဲ့တာတွေ ပြောပျောက်လောက်ပြီ မှတ်ပါတယ်'

နပ် ။ ။ 'သူတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရှိပါတယ်'

တန် ။ ။ ‘သူတို့ အိမ်သားတစ်စုကို လိုက်ခြောက်နေတဲ့ ခွေး တစ္ဆေကြီး အကြောင်းတော့ ခင်ဗျား ကြားဖူးမှာပေါ့’

နုတ် ။ ။ ‘ကြားဖူးပါတယ်’

တန် ။ ။ ‘ဒီအရပ်က တောသူတောင်သားတွေဟာက သိပ်ပြီး ယုံလွယ်တတ်တာပဲ။ ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်မှာ ဒီသတ္တဝါကြီးတွေကို မြင်လိုက် ရဖူးပါတယ်လို့ ကျမ်းကျိန်နဲ့တဲ လူတွေ အပုံကြီးပဲ ခင်ဗျာ’ ဟု ပြော၍ ပြီးရယ် ခြင်း ပြုသော်လည်း၊ သူ၏မျက်လုံးများကို အကဲခတ်ရခြင်းအားဖြင့် သူသည် ၎င်းအကြောင်းကို ယခု ပြောသလောက်မက စိတ်ထဲ၌ အရေးယူလျက် ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ် ရိပ်မိလေ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ‘ဆာချာလစ်က လည်း ဒီသတင်းကို သူစိတ်ထဲမှာ ခွဲနေပြီး ယခုလို သေခြင်းဆိုးနဲ့ သေသွား ရှာတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိတာပဲ။ မစ္စတာရှားလော့(က)ဟုမ်း(စ်)ကတော့ ဘယ်လို ယူဆပါသလဲ’

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုစကားကို ကြားရသဖြင့် အံ့သြမိသော်လည်း ထိုသူ၏ တည်ကြည်သော မျက်နှာနှင့် ငြိမ်သက်သော မျက်လုံးများကို မြင်ရခြင်း အားဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်အား တမင်သက်သက် အံ့သြအောင် ပြုလိုသော ရည်ရွယ်ချက် မရှိကြောင်း ထင်ရှားပေ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍-

တန် ။ ။ ‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့က မသိချင် ပြုနေလို့ မဖြစ် နိုင်ပါဘူး ဒေါက်တာဝက်ဆင်၊ ခင်ဗျားရဲ့ စုံထောက်ကြီး အကြောင်းကို ခင်ဗျား ရေးထားတာတွေ ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ကြရလေတော့ ခင်ဗျားကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ သိနေကြတာပေါ့။ ဒေါက်တာမော်တီမာက ခင်ဗျားမှာမည်ကို ပြောပြကတည်းက ခင်ဗျား ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိတော့ တာပေါ့။ ခင်ဗျား ဒီရောက်နေတယ်ဆိုလျှင် မစ္စတာဟုမ်း(စ်)ဟာ ဒီအမှုမှာ စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အကဲခတ်နိုင်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် မစ္စတာဟုမ်း(စ်)ကိုယ်တိုင်က ဘယ်လို ယူဆတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သိချင်လိုပါ’

နုတ် ။ ။ ‘ဒီမေးခွန်းကိုတော့ ကျွန်တော် မဖြေနိုင်ပေဘူး မှတ်တယ်’

တန် ။ ။ ‘သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီကို လာဦးမှာတဲ့လား ခင်ဗျာ’

နုတ် ။ ။ ‘ခုတလောတော့ဖြင့် လန်ဒန်မြို့မှ မရွာနိုင်သေးပေ ဘူး။ ဒီပြင် အမှုတွေလည်း ရှိနေပါသေးတယ်’

တန် ။ ။ ‘ခွကျလိုက်လေ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဉာဏ်မမီနိုင်တဲ့ အချက်တွေကို သူကတော့ ရှင်းလင်းနိုင်မှာပဲ။ သို့သော် ခင်ဗျား စုံစမ်းတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်တာရှိလျှင် အားမနာပါနဲ့၊ ခိုင်းသာ ခိုင်းပါ ခင်ဗျာ’

နုတ် ။ ။ ‘ကျွန်တော်ကတော့ မိတ်ဆွေ ဆာဟင်နုရီဆီကို သက်သက်လာပြီး လည်တာပါပဲ။ အကူအညီတောင်းဖို့လည်း လိုမယ် မထင် ဘူး’

တန် ။ ။ ‘မှန်ပါပေတယ်။ ဖွင့်သင့်မှ ဖွင့်လို့၊ ပြောသင့်မှ ပြော မယ် ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးထားခြင်းဟာ နည်းလမ်းကျပါပေတယ်။ ကျွန်တော် က မလိုတဲ့နေရာမှာ ဝင်စွက်မိသလို ဖြစ်နေခြင်းကိုလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရိပ်မိပါတယ်။ နောက်နောင်လို ကျွန်တော် မစွက်တော့ပါဘူးလို့ ကတိထား ပါတယ် ခင်ဗျား’

ကျွန်ုပ်တို့သည် လမ်းမကြီးမှ ခွဲထွက်၍ ကွင်းပြင်ကြီးတစ်လျှောက် ဖြတ်သွားသည့် ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းခွဲကလေး ရှိလှည့်နေရာသို့ ရောက်ရောက်လာကြလေ၏။

တန် ။ ။ ‘ဟောဒီ လမ်းခွဲကလေးအတိုင်း လျှောက်လိုက်သွား လျှင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ “မဲရီပစ်” အိမ်ကို ရောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်နှမနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရအောင် တစ်နာရီလောက် အားလပ်လို့ရှိလျှင် လိုက်ခဲ့စေ ဖျင်ပါတယ်’

ကွင်းပြင်ကြီး ပတ်ဝန်းကျင်၌ရှိသော အိမ်နီးချင်းများကို ကျွန်ုပ်

စုံစမ်းစုံရန် ဟုမ်း(စ်)က အထူးတလည် မှာထားလိုက်ပေရကား၊ ကျွန်ုပ်သည် စတေပလံတန်၏ ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံ၍ လမ်းကလေးတစ်လျှောက် လိုက်သွားလေ၏။

တန် ။ ။ (အနိမ့်အမြင့်တို့ များလှ၍ အချို့နေရာ၌ ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုး ရှိနေသော ကျောက်ဆောင်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော ကွင်းပြင်ကြီးကို မျှော်ကြည့်ရင်း) 'ဒီကွင်းပြင်ကြီးဟာက သိပ်ပြီး အံ့ရာတွေ မဆုံးနိုင်ဘယ်တော့မှ မငြီးငွေ့နိုင်တဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးပါပဲ ခင်ဗျား'

နုပ် ။ ။ 'ဒီကွင်းပြင်ကြီးကို ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းကျေရဲ့လား'

တန် ။ ။ 'ကျွန်တော်တို့ရောက်တာ နှစ်နှစ် ရှိပါသေးတယ်။ ဒီအရပ်သားတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့လူစုကို ဧည့်သည်တွေလို သဘောထားကြတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့က ဘာချာလစ်ရဲ ရောက်ပြီးတဲ့နောက် မကြာမီ အတွင်း ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဝါသနာအလျောက် အနံ့အဖြား လျှောက်ကြည့်ထားလေတော့ ကျွန်တော်ထက် ပိုပြီးသိတဲ့လူ ခပ်ရှားရှား ရှိပါလိမ့်မယ်'

နုပ် ။ ။ 'အင်မတန် သိရှိတာက ဒီလောက်ပဲ ခက်ပါသလား'

တန် ။ ။ 'အင်မတန် ခက်ပါတယ်။ ဥပမာ မြောက်ဘက်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဟိုအနား ဒီအနားမှာ တောင်ပူစာကလေးတွေ ပြူထွက်လို့၊ စိမ်းလန်းတဲ့ အကွက်ကလေးတွေ ဟိုစာစံကွက် ဒီတစ်ကွက် ညှပ်လို့ မြင်ရတယ် ဟုတ်လား။ အဲဒါက ဂရင်ပင် ညွန်ပျောင်းကြီးပါတဲ့ဗျာ။ အဲဒီ အနားတစ်ဝိုက်မှာ လူဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ မြေတစ်လှမ်း မှားလိုက်လျှင် သေပါရောဗျာ။ မနေ့ကပဲ မြင်းကလေးတစ်ကောင် ညွန်ပျောင်းထဲ မျက်စိလည်ပြီး ဝင်သွားလိုက်တာ မထွက်လာတော့ဘူးဗျ။ ညွန်ထဲကနေပြီး ခေါင်းကလေး ပြုကြည့်နေတာကို ကျွန်တော် အကြာကြီး မြင်လိုက်ရသေးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ စုံးစုံးမြုပ်သွား ရှာပါလေရောဗျာ။ နွေတာလတောင်မှ

ဒီနေရာကို ဖြတ်ဖို့ရာ ဘေးအန္တရာယ် မကင်းလှဘူးဗျ။ မိုးများ ရွာထားတော့ ပြာစရာ မရှိတော့ဘူး။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ အလယ်ကောင် ရောက်သောင် သွားပြီး ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ပြန်ထွက်လာနိုင်တယ်။ သိပ်ဆိုးတဲ့ နေရာဗျာ၊ ဂရင်ပင် ညွန်ပျောင်းပါတဲ့'

နုပ် ။ ။ 'ခင်ဗျားတော့ ဖြတ်ပြီး ကူးနိုင်တယ်ဆို'

တန် ။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့၊ အင်မတန် ဖျတ်လတ်တဲ့လူများ သွားလာနိုင်တဲ့ လမ်းကလေး တစ်လမ်းနှစ်လမ်း ရှိတာကို ကျွန်တော် တွေ့ထားလို့ပေါ့'

နုပ် ။ ။ 'ဒီလောက်တောင် ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ နေရာမျိုးကို တာ့ကြောင့် ခင်ဗျား သွားချင်ရတာလဲဗျာ'

တန် ။ ။ 'ဟိုဘက်က တောင်ပူစာတွေကို မြင်ရဲ့လား။ အဲဒါတွေက အမှန်စင်စစ်မှာတော့ ညွန်ပျောင်းကြီးအထဲက ကျွန်းကလေးတွေပဲဗျ။ အဲဒီကျွန်းကလေးတွေမှာ အင်မတန် ရှားတဲ့ သစ်ပင်မျိုးနဲ့ လိပ်ပြာတွေ ရှိတယ်။ ဖြတ်ကူးတတ်တဲ့ လူအဖို့တော့ ရောက်နိုင်တာပဲ'

နုပ် ။ ။ 'အလိုလေးဗျာ၊ ဘာလဲမျိုး ဒါက'

ထိုခဏ၌ အရှည်ဆွဲ၍ ညည်းတွားသကဲ့သို့ အလွန် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် ကောင်းလှသော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရပေရာ၊ အသံမှာ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်တွင် နံ့ပြားစွာ တည်ရှိဟန်တူသဖြင့် မည်သည့် အရပ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်ဟု မပြောနိုင်အောင် ရှိနေပေ၏။ ထိုအသံသည် ကီးတိုးညည်းတွားသော အနေအထားမှ နက်သော ဟိန်းဟောက်သံ အဖြစ် သို့ ကျယ်ထွက်လာပြီးလျှင်၊ စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်ကောင်းသည့် တုန်ယင်သော ညည်းတွားသံအဖြစ်သို့ တစ်ဖန် နိမ့်ကျသွားပြန်လေ၏။ စတေပလံတန်သည် ကျွန်ုပ်အား ထူးဆန်းသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေလေ၏။

တန် ။ ။ 'ဒီကွင်းပြင်အရပ်ဟာ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ'

နုပ် ။ ။ 'နေပါဦး ဘာသံလဲဗျ'

တန် ။ ။ 'တောသားတွေ ပြောတော့ ဘတ်စကာမျိုလ်ခွေးကြီးက အစာတောင်းတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ အရင်က တစ်ခါနှစ်ခါတော့ ကြားဖူးတယ်။ ဒီလောက် ကျယ်ကျယ်တော့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး'

ကျွန်ုပ်သည် အစိမ်းကွက်ကြီးများ အနံ့အပြား ရှိနေ၍ အနိမ့်အမြင့်တွေ ပေါများလှသော ကွင်းပြင်ကြီးကို မျှော်ကြည့်စဉ် ရင်ထဲ၌ အေးခဲခဲ ခံစိမ့်၍ ကြောက်မိလေ၏။

နုပ် ။ ။ 'ခင်ဗျားက ပညာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်မို့လို့ ဆာကံတီးတောက်တဲ့ သတင်းမျိုးတွေကို အယုံအကြည် မရှိဘူး ဟုတ်လား။ ဒီလောက် ထူးဆန်းတဲ့ အသံဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပေါ်ထွက်လာတယ်လို့ သင်ပါသလဲ'

တန် ။ ။ 'နွံဗွက်ကြီးတွေ ရှိတဲ့ဒေသမျိုးဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံ ဘာမှ ထူးဆန်းတဲ့ အသံမျိုးတွေ ဖြစ်ပေါ်တတ်တာပဲ။ နွံဗွက်က အနည်ထိုင်လို့ လေလား၊ ရေကပဲ တက်လို့လား၊ ဘာလား မပြောတတ်ပါဘူး ခင်ဗျား'

နုပ် ။ ။ 'မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီအသံက အသက်ရှိတဲ့ သတ္တဝါရဲ့ အသံပဲဗျ'

တန် ။ ။ 'ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါထက် ဗျိုင်းအောက်သံ ကြားဖူးရဲ့လား'

နုပ် ။ ။ 'မကြားဖူးပါဘူးဗျာ'

တန် ။ ။ 'အို ဒီငှက်မျိုးက အင်မတန် ရှားတယ်ဗျာ၊ အင်္ဂလန် ဥြည်မှာ တုံးသလောက်ပဲ။ နို့ပေမဲ့ ဒီလို ကွင်းပြင်အရပ်မျိုးဆိုတာ ဖြစ်ချင်တာ ဖွဲ့စိန်နိုင်တာမျိုးပဲ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ဖြင့် ခုနက်က အသံဟာ ဗျိုင်းအောက် ပြည်တဲ့ အသံပဲလို့ ဆိုလျှင် မဟုတ်ဘူးလို့ မငြင်းဝံ့ပေဘူးလား ခင်ဗျာ'

နုပ် ။ ။ 'ကျုပ်တော့ဖြင့် တစ်သက်မှာ ကြားရဖူးတဲ့ အသံမျိုး တွယ်မှာ အထူးဆန်းဆုံး၊ မကောင်းဆိုးဝါးသံနဲ့ အတူဆုံးပါပဲဗျာ'

တန် ။ ။ 'ဟုတ်တယ်၊ ဒေသကလည်း မကောင်းဆိုးဝါး ရှိနိုင်

လောက်တဲ့ ဒေသပဲ။ ဟောဟိုက တောင်ကမ်းပါးယံမှာ ကြည့်လိုက်စမ်း၊ တောတွေလို့ ထင်သလဲ'

ထိုမတ်ဆောက်သော တောင်ကမ်းပါးယံ တစ်ခုလုံးတွင် အနည်းဆုံး ၂၀ ခန့်မျှရှိ၍၊ ပြာနွမ်းနမ်း အရောင်ရှိသည့် ကျောက်ကွင်းကြီးများဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက် ရှိလေ၏။

နုပ် ။ ။ 'ဒါတွေက ဘာတွေလဲ၊ သိုးခြံတွေလား'

တန် ။ ။ 'မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘေး၊ ဘီ၊ ဘင် အနွယ်အဆက်တွေ နေခဲ့တဲ့ နေရာတွေပါပဲ။ ဒီကွင်းပြင်ကြီးမှာ ရာဇဝင် မရေးမီက ရှေးလူတွေဟာ တော်တော်များများကြီး နေခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီနေရာမှာ ယခု ဘယ်သူမှ မနေကြလေတော့ ဟိုတုန်းက သူတို့ နေခဲ့ဖူးတဲ့အတိုင်း ရှိနေတာပါပဲ။ သူတို့ရဲ့ အိမ်တွေမှာ အမိုးမရှိတော့ဘဲ အကာအရံလောက်ပဲ ကျန်ရစ်တော့တာပေါ့။ အတွင်းဝင်ကြည့်လိုရှိလျှင် သူတို့ရဲ့ မီးဖိုတွေ၊ အိပ်တဲ့ ခုတင်တွေကိုတောင် တွေ့နိုင်သေးတယ်။ တစ်ဆိတ်လောက် ခွင့်ပြုပါဦး ဆင်ဗျာ'

ထိုခဏ၌ ပိုးဖလံတစ်မျိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှေ့၌ရှိသော လမ်းကလေးပေါ်တွင် ဖြတ်သန်းပျံသွားလေရာ စတေပလံတန်သည် အလွန် မပါးလျင်မြန်စွာ ပြေးလိုက်သွားလေ၏။ ပိုးဖလံသည် နွံဗွက်ကြီးရှိရာ မျို့ တည်တည့်ကြီး ပျံသန်းသွားလေရာ၊ ထိုသူသည် အနည်းငယ်မျှ မှုတ်ဆိုင်း ရပ်တန့်ခြင်းမရှိဘဲ ပိုက်ကွန်စိမ်းကြီးကို လေထဲတွင် ရမ်းလျက် မြှောက်ဖတ်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ခုန်ကူးကာ လိုက်ပါသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသူ၏ ပျတ်လတ် လျင်မြန်ခြင်းကို အံ့ဩခြင်းကားတစ်ဖက်၊ နွံဗွက်ကြီး ဖလံသို့ ခြေချော်ကျမည်ကို စိုးရိမ်ခြင်းကား တစ်ဖက်ဖြစ်လျက် တန်ရပ်ကာ ကြည့်နေစဉ်၊ ခြေသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ အနီး လမ်းပေါ်တွင် မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုကွင်းပြင်အရပ်တွင် မိန်းမဟူ၍ နည်းပါးသည် တစ်ကြောင်း၊

မစ္စတတေပလ်တန်၏ လှပခြင်းအကြောင်းကို ပြောသံ ကြားရဖူးသည် တစ်ကြောင်းကြောင့် ထိုသူမှာ မစ္စတတေပလ်တန် ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ် တပ်အပ် တွေးဆမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသော မိန်းမမှာ အမှန်ပင် ရုပ်ချောမောလှပသည့်ပြင် တူးခြားသော အင်္ဂါရုပ်လည်း ရှိပေ၏။ စတေပလ်တန် မောင်နှမနှစ်ယောက်တို့မှာ အလွန်တရာ ကွဲပြားခြားနားသော ရုပ်လက္ခဏာ ရှိပေရာ၊ မောင်ဖြစ်သူမှာ အသားမဖြူမညိုရှိ၍ ဖျော့တော့သော ဆံပင်နှင့် ပြာသောမျက်လုံးများ ရှိ၍၊ နှမဖြစ်သူမှာကား အင်္ဂါရုပ်တစ်ပြည်လုံး၌ ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ဖူးသမျှသော မိန်းမအပေါင်းတို့တွင် အညိုဆုံးဖြစ်၍၊ မြင့်မြင့်သွယ်သွယ်နှင့် တင့်တယ် ပြေပြစ်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ရှိလေသည်။ ထိုမိန်းမသည် ပါးပါးလျားလျားနှင့် မာနကြီးသော မျက်နှာမျိုး ရှိ၍၊ နာလွယ်တတ်သော စိတ်ရှိကြောင်း ထင်ရှားသော ပါးစပ်နှင့် လှပနက်မှောင် စူးစိုက်သော မျက်လုံးများ ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ် လှည့်ကြည့်လိုက်သည် အခိုက်တွင် ထိုမိန်းမသည် ၎င်း၏အစကိုအား ဝေးကြည့်နေပြီးနောက် ကျွန်ုပ် ထံသို့ သုတ်သုတ် လှမ်းလာခဲ့လေ၏။

‘ပြန်သွားပါ၊ လန်ဒန်မြို့ကို ချက်ချင်း ပြန်သွားလိုက်ပါ’ ဟု ကျွန်ုပ် အား ပြောလိုက်သဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်သည် အလွန် အံ့ဩစွာနှင့် မိန်းမကို ဝေးကြည့်နေမိလေ၏။

- နပ် ။ ။ ‘ဘာကြောင့် ကျုပ် ပြန်သွားရမှာလဲ’
- မ ။ ။ ‘(စိတ်အားထက်သန်လှသော လေသံဖြင့်) ‘ကျွန်မ ရှင်းပြီး ပြောမနေနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ ခိုင်းတာကို လုပ်စမ်းပါ။ လန်ဒန်ကို ပြန်သွားပြီး ဘယ်တော့မှ ဒီအရပ်ကို မလာခဲ့ပါနဲ့’
- နပ် ။ ။ ‘ကျုပ်က အခုမှ ရောက်ကာ ရှိသေးတယ်’
- မ ။ ။ ‘တယ်ခက်တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ပဲကိုး၊ ကိုယ့်အကျိုး

အတွက် သတိပေးတာကိုမှ ကိုယ်မသိဘူးလား။ လန်ဒန်ကို ပြန်သွားလိုက်ပါ။ ဒီကနေ့ည သွားပါ။ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဒီအရပ်မှာ မနေနဲ့၊ ထွက်သွားလိုက်ပါ။

ဟော အစ်ကိုလာပြီ၊ ကျွန်မ ပြောတာတွေကို တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောနဲ့နော်။ ဟော ဟိုက သစ်ခွပန်းကလေးကို တစ်ဆိတ်လောက် ခူးပေးပါလားရှင်၊ ဒီအရပ်မှာ သစ်ခွပန်းတွေ သိပ်ပေါတာပဲ။ ရှင် ရောက်တာက နည်းနည်း မတောင် နောက်ကျနေပြီ’

စတေပလ်တန်သည် ပိုးဖလဲနောက်သို့ မလိုက်တော့ဘဲ လက်လျှော့၍ ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ ပြန်လာလေ၏။

တန် ။ ။ ‘(မကြည်ဖြူသော အသံမျိုးနှင့်) ‘အလို ဘားလ်လား

- မ ။ ။ ‘ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ သိပ်မောလာတယ် မှတ်တယ်’
- တန် ။ ။ ‘အေး၊ ဆိုင်ကလိုပိုက်ဒေါ်တဲ့ ပိုးဖလဲမျိုးတစ်ကောင်ကို လိုက်ဖမ်းလာခဲ့တယ်။ ဒီကောင်မျိုးဟာက အင်မတန် ရှားတယ်၊ မမိလိုက်တာ နှစ်နာလိုက်တာကွာ’

စတေပလ်တန်သည် အရေးမကြီးလှသော အမူအရာနှင့် စကား ပြောသော်လည်း၊ မိန်းမနှင့် ကျွန်ုပ်အား မရပ်မနား တစ်လှည့်စီ ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

တန် ။ ။ ‘တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်က မိတ်ဖွဲ့ပြီးပြီ မှတ်တယ်၊ ဟုတ်လား’

- မ ။ ။ ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီဒေသမှာရှိတဲ့ လှလှပပ အရာတွေကို မြင်ရဦးတာ နည်းနည်း နောက်ကျနေတယ်လို့ ကျွန်မက ဆာဟင်နရီကို ပြောပြနေရတယ်’

- တန် ။ ။ ‘မင်းက သူ့ကို ဘယ်သူ မှတ်နေလို့လဲ’
- မ ။ ။ ‘ဆာဟင်နရီတတ်စကာဗျီလ် မဟုတ်ဘူးလား’
- နပ် ။ ။ ‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာ ဝက်ဆင်ပါတဲ့’

ထိုအခါ ၎င်းမိန်းမ၌ စိတ်ရှုပ်သွားသော မျက်နှာထား ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့လိုက်ရ၏။

မ ။ ။ 'အလွဲလွဲ အချော်ချော်တွေ ပြောမိကုန်ကြပါပြီ' တန် ။ ။ '(ဖူးစိုက်စွာ ကြည့်လျက်) 'ပြောမိရအောင် ဘယ်လောက် ကြာကြာ တွေ့ကြရသေးလို့လဲ'

မ ။ ။ 'ဒေါက်တာဝက်ဆင်ကို ကျွန်မက ဧည့်သည်လို စကား မပြောဘဲ ဒီအရပ်သား တစ်ယောက်လို စကား ပြောနေမိတယ်။ သူ့အပိုတော့ သစ်ခွပန်းပေါ်ချိန် စောသည်ဖြစ်စေ၊ နောက်ကျသည်ဖြစ်စေ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒါထက် ကျွန်မတို့အိမ်ကို လာလည်ဦးမယ် မဟုတ်ဘူးလား ရှင်'

ကျွန်ုပ်တို့သည် အနည်းငယ် လမ်းလျှောက်ကြ၍ မဲရီးပစ်အိမ်ကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေရာ၊ ထိုအိမ်ကြီးမှာ ရှေးအခါက မြင်းခွာများ မွေးမြူသူ တစ်ဦး နေထိုင်ခဲ့ဖူး၍ လေတဟောဟော တိုက်ခတ်သော အိမ်ကြီးဖြစ်၍ ယခုအခါ၌ နေအိမ်အဖြစ်နှင့် ခေတ်အလျောက် သင့်တင့်အောင် ပြင်ဆင်ထားရှိလေသည်။

အိမ်ကြီးမှာ သစ်သီးခြံကြီးဖြင့် ခြံရံလျက်ရှိသော်လည်း သစ်ပင်များမှာ ၎င်းဒေသ၏ ထုံးစံအတိုင်း မသန်စွမ်းဘဲ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ရှိနေသဖြင့် သာယာခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ ကုတ်အင်္ကျီနွမ်းကြီးကို ဝတ်လျက် ပိန်ခြောက်ကြဲလိုသော အစေခံယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးရာ ထိုလူ၏ အင်္ဂါဂုဏ်မှာ ထိုအိမ်ကြီးနှင့် အလွန် လိုက်လျောလှပ၏။ သို့ရာတွင် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်မိသောအခါ၌မူကား၊ ကျယ်ဝန်းသော အခန်းကြီးများတွင် သိုက်မြိုက် တင့်တယ်သော အိမ်ထောင်ပစ္စည်းတို့ဖြင့် ခင်းကျင်း ပြင်ဆင်ထားသည်ဖြစ်၍၊ မစ္စတီပတ်တန်၏ လက်ရာကို ကျွန်ုပ် အကဲခတ်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ မျှော်ကြည့်၍ ကျောက်ဆောင်များဖြင့် မျက်စိတစ်ဆုံး ဖြန့်ကြဲလျက်ရှိသော ကွင်းပြင်ကြီးကို တွေ့မြင်ရသောအခါ၊ ဤပညာတတ်သော မောင်နှင့် ချောမောသော နှမတို့သည် မည်သို့သော ကြံရွယ်ချက်ဖြင့် ထိုအရပ်သို့ လာရောက် နေထိုင်ကြသည်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ရှိလေတော့၏။

တန် ။ ။ '(ကျွန်ုပ် စိတ်ကူးကို ခိုင်မာဟန်လက္ခဏာနှင့်) 'ဒီနေရာမှာ ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်လို့ ဆိုချင်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့တော့ ဒီနေရာမှာ နေထိုင်ဖို့ မလိုအပ်ဘူး။ ပျော်ပါးတယ်... ဟု ပြောသော်လည်း မိန်းမ၏ အသံမှာ ပြောသော အတိုင်းပင် မလိုက်လျောပေ။

တန် ။ ။ 'ကျွန်တော်က ဟိုမြောက်ပိုင်းမှာ ကျောင်းတစ်ကျောင်း ပျဉ်းမားတယ်။ လူငယ်တွေနဲ့ ပေါင်းသင်းရတာ ကျွန်တော်ကတော့ သိပ် မသဘောကျတာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ကံက မကောင်းလေတော့ ကျောင်းထဲမှာ ကူးစက်တတ်တဲ့ ရောဂါတစ်ခု ဖြစ်ပြီး ကျောင်းသားသုံးယောက် သေဆုံးသွားတယ်။ ဒါကတည်းက ကျောင်းဟာ နာလန်မထူနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် ရင်းနှီးအောင် ငွေကလေးတွေ ဆုံးရှုံးကုန်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းပျက်သွားတာ မိမိသဘောပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ရုက္ခဗေဒပညာနဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အကြောင်းအရာ ပညာများကို လိုက်စားချင်လေတော့ ဒီဒေသမှာ ကျွန်တော် လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေ ရှိနေတာပဲ။ ကျွန်တော့်နမကလည်း ကျွန်တော်လို ဝါသနာပါတာပဲ။

'ကျွန်တော်တို့မှာ စာအုပ်တွေ ရှိတယ်။ လေ့ကျင့်စရာတွေ ရှိတယ်။ မိမိလိုစားလောက်တဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒေါက်တာဖော်တီမာကလည်း သူ့နေရာနဲ့ သူတော့ ပညာရှိ တစ်ယောက်ပေါ့။ ကွယ်လွန်သူ အများစုကလေးများဟာလည်း ချီးမွမ်းထိုက်တဲ့ အပေါင်းအဖော်တစ်ယောက်ပဲပေါ့။ သူနဲ့ ကောင်းကောင်းကြီး ကျွမ်းကြလေတော့ ကျွန်တော်တို့ကဖြင့် သိပ်နမမြောတာပဲ။ ဒီနေ့ညနေ ခင်ဗျားတို့အိမ်ကို လာပြီး ဆာဟင်နရီနဲ့ မိမိကနေ ပြုရလျှင် နယ်ကျွန်းလွန်တယ်လို့များ ထင်မလားဗျာ'

နုပ် ။ ။ 'သူကလည်း သိကျွမ်းရလျှင် ဝမ်းသာမှာပါပဲ'

တန် ။ ။ 'ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လာကြမယ်လို့ ပြောထားနှင့်ဗျာ။ ဒီဒေသမှာ နေသားတကျ မရှိသေးခင် ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူ့

အတွက် တတ်အားသမျှ ကူညီလိုပါတယ်။ ဒါထက် အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ကျွန်တော် စုဆောင်းထားတဲ့ လိပ်ပြာမျိုးတွေကို ကြည့်စမ်းပါဦးလား။ ဒေါက်တာ ဝက်ဆင် ကြည့်စရာတွေ ကြည့်ပြီး နေ့စာစားကြဖို့ အချိန်တော် နေမှာပါပဲ။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်၏ လူထံ ပြန်ရောက်ချင်လှပေပြီ။ ကွင်းပြင်ကြီး၏ နှလုံးမသာမယာဖွယ်သော ရှုခင်းနှင့်၊ ဘတ်စကာဗျိုလ် အိမ်သူအိမ်သားများနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ထိုအသံဆိုးကြီးကို ကြားရခြင်းတို့သည်၊ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို ညှိုးငယ်ညစ်ညူးခြင်း ဖြစ်စေခဲ့လေသည့် ထိုအခြင်းအရာများအပြင်၊ မစ္စတတေပလ် တန်၏ သတိပေးချက်မှာလည်း လွန်စွာ ထင်ရှားသေချာလှ၍ စိတ်အား ထက်သန်ခြင်းလည်း ရှိပေရကား။ နက်နဲကြီးကျယ်သော အကြောင်းကြီး တစ်ခုခု ရှိရမည့်အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် ယုံမှားသံသယ မရှိခဲ့ချေ။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နေ့စာစားရန် တားဆီးခြင်းကို ငြင်းပယ်၍ စိတ်ထဲ၌ မရေရာသော ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဘတ်စကာဗျိုလ် အိမ်ကြီးသို့ လာခဲ့သည့် မြက်ခင်းလမ်းကလေးအတိုင်း ပြန်လာခဲ့လေ၏။

အခန်း ၈
ဒေါက်တာ ဝက်ဆင်၏
ပထမ အစီရင်ခံချက်

ဘတ်စကာဗျိုလ်အိမ်ကြီး
အောက်တိုဘာလ ၁၃ ရက်။

ပီကဲရွှေကြီး ဟုမ်း(၆)

ကျွန်ုပ် ပဒင်္ဂက ပေးပို့သော စာမျက်နှာနှင့် ကြေးနန်းများကို ဖတ်ရှုရခြင်း အားဖြင့်၊ ခြောက်ဆွေ၊ ပြီးငွေဖွယ်ကောင်းသော ဤအရပ်၌ ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းအရာ အားလုံးကို သိရှိရပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤအရပ်၌ ကြာရှည်စွာ နေရလေလေ၊ လွင်ပြင်ကြီး၏ ကျယ်ပြန့်ခြင်းနှင့် ကြမ်းကြမ်းနှင့် နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းသော အခြင်းအရာသည် စိတ်နှလုံးကို ထိခိုက်စေခဲ့လေသည်။ လွင်ပြင်ကြီးအလယ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခေတ်ဆန်သော အင်္ဂလန်ပြည်၏ အထိမ်းအမှတ်များကို မေ့ပျောက်၍၊ ရာဇဝင်မရေးမီက မျှူးလူများ၏ နေအိမ်များနှင့် လက်ရာများကိုသာ စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိလေကော့သည်။ လမ်းလျှောက်သွားစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်တို့၌ လွန်လေပြီးသော ရှေးလူများ၏ နေအိမ်များ၊ သင်္ချိုင်းများနှင့် ကျောက်တိုင်ကြီးများကို တွေ့မြင်ရပေသည်။ ဤမျှလောက် မြေဩဇာ ညံ့ဖျင်းသောအရပ်တွင် ရှေးလူများသည် အမြောက်အမြား စုရုံးနေထိုင်ခဲ့ကြခြင်းမှာ အလွန်ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

ဆာဟင်နရီနှင့် ၎င်း၏ အခြေအနေအကြောင်းကို ရေးသား ဖော်ပြရမည့်အံ့။ လွင်ပြင်အရပ်၌ ထောင်မှ လွတ်ထွက်သွားခဲ့သော အကျဉ်းသမား

ရပြည်စာအုပ်တိုက်

အကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ကနည်းငယ်မျှသာ ဖော်ပြခဲ့ဖူးလေသည်။ ထိုသူသည် ယခုအချိန်၌ ဤအမှုမှ လုံးလုံး လွတ်မြောက်သွားပြီဟု ယုံကြည်ဖွယ် အကြောင်းများစွာ ရှိပေသည်။ ထိုသူ လွတ်ထွက်သွားသည်မှာ ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်ခန့်ရှိပြီး ဖြစ်သော်လည်း ထိုသူကို တွေ့လည်းမတွေ့ရ၊ သတင်းလည်း မကြားရပေ။ စင်စစ်မှာ ထိုသူသည် ဤအရပ်၌ ပုန်းအောင်းရန်အတွက် အခက်အခဲရှိမည် မဟုတ်ချေ။ ကျောက်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော တံ တစ်တံတွင် ပုန်းအောင်းနေပါက ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ရိက္ခာအတွက် မူကား အခက်အခဲရှိမည် ဖြစ်ရာ၊ လွှင့်ပြင်မှ သိုးတစ်ကောင်ကောင်ကို ဖမ်း၍ စားစို့သောလျှင် နည်းလမ်းရှိလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုလူသည် ဤအရပ် မှ ထွက်ခွာသွားပြီဟု ယူဆနေကြပေရာ၊ ဤအရပ်၌ရှိသော တောသု တောင်သားတို့မှာလည်း စိတ်ချလက်ချ အိပ်နိုင်ကြလေသည်။

အဖြစ်အပျက် အသစ်တစ်ခုမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏မိတ်ဆွေ ဆာဟင်နန် သည် အိမ်နီးချင်း မစ္စစတေပလ်တန် အပေါ်၌ အတော်ပင် စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိလေသည်။ ၎င်းမိန်းမမှာ ချောမော၍ စွဲမက်လောက်သော ရုပ်လက္ခဏာ ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပေ။ နှမ၏ ရုပ်အဆင်းမှာ အရှေ့တိုင်းသူဆန်ဆန် ရှိနေသည်ဖြစ်၍ အေးအေးဆေးဆေး ရှိလှန်းလှသော အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ရုပ်လက္ခဏာနှင့် များစွာ ခြားနားခြင်း ရှိလေသည်။ သို့ရာ တွင် အစ်ကိုဖြစ်သူ၌လည်း အမြင်အေးသလောက် အတွင်း၌ ပြင်းထန်သော စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိသည့် အထိမ်းအမှတ်များ တွေ့ရပေသည်။ နှမသည် စကား ပြောစဉ်အခါ အစ်ကို၏မျက်နှာကို အစဉ်မပြတ် လှမ်းကြည့်၍ အကဲခတ် တတ်ခြင်းကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့်၊ အစ်ကိုဖြစ်သူသည် နှမအပေါ်၌ ဩဇာ စူးရှထားသည့် လက္ခဏာ ရှိပေသည်။ အစ်ကိုသည် နှမအား ကြင်နာသည်ဟု ယုံကြည်၏။ အစ်ကို၏ မျက်လုံးမှာ တင်းမာသော အရိပ်နိမိတ်ရှိ၍၊ ၎င်း၏ ပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းတို့ကို အမြဲစေ့၍ ထားတတ်ခြင်းကို ထောက်ခြင်းအား ဖြင့်၊ အနိုင်ယူလို၍ ခက်ထန်သော စိတ်သဘောရှိဟန် တူပေသည်။ ဤလူ

ကို ခင်ဗျားတွေ့ ရလျှင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည်ကို တွေ့ရပေလိမ့် မည်။

စတေပလ်တန်သည် ပထမနေ့တွင် ဘတ်စကာဂျီလ်အိမ်ကြီးသို့ လာ၍၊ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် လူဖိုက်ကြီးဟူ၍ကို အကြောင်းပြု၍၊ ထို အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဖြစ်ပွားသည့် မူလရင်းဒေသသို့ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်လုံးကို ခေါ်သွားပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနေရာသို့ မရောက်မီ ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်၍ ဝိုင်ပေါင်းများစွာ သွားရသည်ဖြစ်ရာ၊ ၎င်းနေရာမှာ စိတ်နှလုံး ညစ်ညူးဖွယ် ကောင်းလှသည်ဖြစ်၍ ၎င်းအတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ထိုနေရာကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်တန် လောက်ပေ၏။ အဖုအထစ်များသော ကျောက်ဆောင်ကြီး နှစ်ခုတို့ ၏ အကြားမှ ထွက်လာကြ၍ ကျယ်ပြန့်သော ကွက်လပ်တစ်ခုသို့ ရောက်ကြ ပေသောအခါ၊ ၎င်းနေရာမှာ “ဂွမ်းမြက်” ခေါ် မြက်ခင်းတို့ဖြင့် ပွေးပွေးဖြူလျက် ရှိ၏။ ကွက်လပ်၏ အလယ်၌ အဖျားချွန်တက်သော ကျောက်တုံးကြီးနှစ်တုံး ရှိသဖြင့် အလွန် ကြီးမားသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်၏ အစွယ်ကြီး နှစ်ချောင်းနှင့် သဏ္ဍာန်တူ၏။ တွေ့မြင်ရာသမျှသော ရှုခင်းမှာ အတ္ထုပ္ပတ္တိ တွင် ဖော်ပြပါရှိသည့်အတိုင်း အလုံးစုံ ကိုက်ညီလျက် ရှိလေသည်။ ဆာဟင် နန်မှာ လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားသည်ဖြစ်၍၊ မကောင်းဆိုးဝါးတို့သည် လူမှုကိစ္စ တို့တွင် ပါဝင်စွက်ဖက်သည် ဆိုခြင်းကို ယုံကြည်ပါသလောဟု စတေပလ် တန်အား တစ်ကြိမ်မက မေးမြန်းလေသည်။ ဆာဟင်နန်သည် ခပ်ပေါ့ပေါ့ စကားပြောသော်လည်း အကယ်ပင် စိတ်ပါဝင်စားကြောင်း ထင်ရှားပေ သည်။ စတေပလ်တန်သည် မေးခွန်းများကို သတိနှင့် ပြေဆိုလေသည်။ သို့ရာတွင် ဆာဟင်နန်သည် အားနာသည့်အတွက်ကြောင့် စိတ်ထဲရှိသမျှ ကို ထုတ်ဖော်၍ မပြောကြောင်း သိမြင်နိုင်ပေ၏။

ထိုနေရာမှ အပြန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မဲရီးပစ်အိမ်ကြီး၌ ခနုဇာ ဖားသောက်ကြလေရာ၊ ထိုနေရာတွင် ဆာဟင်နန်သည် မစ္စစတေပလ်တန် နှင့် ပထမဦးစွာ သိကျွမ်းကြလေသည်။ ဆာဟင်နန်မှာ မစ္စစတေပလ်တန်ကို

မြင်လျှင်မြင်ချင်း စွဲမက်ဟန် တူလေရာ၊ ယင်းသို့ စွဲမက်ခြင်းမှာ တစ်ဖက်
သက် ဟုတ်ဟန် လက္ခဏာ မရှိချေ။ အိမ်သို့ ပြန်လာကြရာတွင် ဆာဟင်နီ
သည် မစ္စတောပလီတန် အကြောင်းကို အဖန်တလဲလဲ ပြောလာခဲ့ရာ၊
ထိုနေ့မှစ၍ ၎င်းမောင်နှမနှစ်ယောက်တို့နှင့် မတွေ့ရသောနေ့ဟူ၍ မရှိခဲ့ချေ။
ထိုမောင်နှမသည် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်တွင် ယနေ့ည ညစာစားကြမည်ဖြစ်ရာ၊
နောက်တစ်ပတ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့က သူတို့ထံ သွားကြဖို့ စီမံနေကြလေသည်။
အစ်ကိုဖြစ်သူသည် ထိုသူနှစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မည်ဆိုလျှင် သဘောတူ
လိမ့်မည်ဟု မှတ်ထင်ဖွယ် ရှိသော်လည်း၊ ဆာဟင်နီက ၎င်း၏နှမအား
ဂရုတစိုက် ပြုမူခြင်းကို တွေ့ရသည့်အခါ၊ အစ်ကိုဖြစ်သူသည် ပြင်းပြင်း
ထန်ထန် သဘောမတူသော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ကြည့်နေသည်ကို တစ်ကြိမ်
မက ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ရဖူးလေသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူသည် ၎င်း၏နှမအား
အလွန်တရာ ချစ်ခင်သည်မှာကား ယုံမှားဖွယ် မရှိသည့်ပြင်၊ နှမ မရှိလျှင်
တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိငြီးငွေ့လျက် ကျန်ရစ်မည်ကား မှန်ပေသည်။
သို့ရာတွင် ထိုအတွက်ကြောင့် ဤမျှလောက် လျှမ်းလျှမ်းတောက် သင့်လျော်
သော လက်ထပ်မှုကို ကန့်ကွက်လိုက်မည် ဆိုပါလျှင် ကိုယ်ကျိုးသက်သက်
ကြည့်လွန်းရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။

လွန်ခဲ့သော ကြာသပတေးနေ့ည၌ ဒေါက်တာမော်တီမှာသည်
ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူ နေ့စာစား၍ စတောပလီတန် မောင်နှမနှစ်ယောက်သည်
ထိုနောက်တွင် ရောက်လာကြလေရာ၊ ဆာဟင်နီ၏ တောင်းခံချက်အရ
ဒေါက်တာသည် ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ထင်းရှူးပင်တန်းကြားသို့ ခေါ်သွား
၍၊ ထိုည၌ ဖြစ်ပျက်ပုံ အခြင်းအရာတို့ကို ပြသလေ၏။ ထင်းရှူးပင်တန်း
ကြားမှာ ရှည်လျား၍ နှလုံးမသာယာဖွယ် ကောင်းလှပေရာ၊ လမ်းတစ်ဖက်
တစ်ချက်တွင် ကျဉ်းမြောင်းသော မြက်ခင်းများ ရှိ၏။ လမ်းအဆုံး၌ကား
တံခိုက်တစ်ခုရှိ၍ လမ်းခုလတ်၌မူ ဆာချာလ်စ်က ဆေးထိပ်ပြာချထား
ခဲ့သည်ဆိုသော တံခါးတလေး ရှိပေ၏။ တံခါးပြင်ဘက်၌ကား ကျယ်ပြန့်

လှသော ကွင်းပြင်ကြီး ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်မှာ ခင်ဗျား၏ တွေးဆပုံကို
ခက်ရှည် အပြစ်အပျက်ကို စိတ်ထဲ၌ ထင်မြင်အောင် ဆင်ကြည့်မိသေး၏။
အဘိုးကြီးသည် တံခါးဝ၌ ရပ်လျက်မှစ၍ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော
အရာဝတ္ထု တစ်ခုသည် ကွင်းပြင်ဘက်မှ ၎င်းထံသို့ လာလည်သည်ကို တွေ့
မြင်ရသဖြင့်၊ အပြင်းအထန် ထိတ်လန့်သည်နှင့် ပြေးမိပြေးရာ တစ်လျှောက်
တည်း တန်းပြေးရာတွင် ဖတ်ဖတ်မော့၍ ထိုးလဲသေဆုံးရှာ၏။ ထိုနေ့ရာ
သည်ကား သူဖြတ်ပြေးသော သစ်ပင်တန်းကြား လမ်းရှည်ကြီးပေတည်း။
တာကို ကြောက်၍ ပြေးရသနည်း။ လွင်ပြင်ထဲမှ သိုးထိန်းမွေးတဲ့လား၊
သို့တည်းမဟုတ် ကြောက်ခမ်းလိလိ ကြီးမားလှသော ရွေးတစ္ဆေနှက်ကြီး
ပေလော။

နောက်ဆုံးစာကို ရေးပြီးသည်နောက် အခြားအိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်
ကို ကျွန်တော် တွေ့ရပါသေးသည်။ ထိုသူမှာ ကျွန်တော်တို့ တောင်ဘက်
လေးမိုင်ခန့်ခေးသော အရပ်ရှိ လက်ဖက်တောဟောလ်အိမ်ကြီး၌ နေသော မစ္စတာ
ဖရန်ကလင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူမှာ မျက်နှာနီနီ ဆံပင်ဖြူဖြူ၊ စိတ်တိုတတ်၍
လူကြီးပိုင်းအရွယ်သို့ ရောက်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဗြိတိသျှ ဥပဒေ
ပညာ၌ ဝါသနာပါသူဖြစ်၍ တရားတပေါင် တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် ငွေးကြေး
ပြောက်ပြားစွာ ကုန်စမ်းခဲ့ဖူးပါသည်။ တရား တွေ့ရခြင်းကို ဝါသနာပါသည့်
အလျောက် နှစ်ဖက်နှစ်လမ်း ရှိသည်အနက် မည်သည့်ဘက်ကိုမဆို ထောက်ခံ
အားပေးရန် အသင့်ရှိသည်ဖြစ်ရာ၊ ထိုသူအဖို့၌ တရားတွေ့ရခြင်းသည်
စရိတ်ကုန်များသော ဖျော်ဖြေမှုတစ်ခု ဖြစ်နေခြင်းသည် အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါ။
ဥပဒေမုအပ ထိုသူသည် ကြင်နာတတ်၍ သဘောကောင်းသော လူ
တစ်ယောက် ဖြစ်ပေရာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်၌ရှိသော လူများအကြောင်းကို စေ့စုံ
အောင် ဖော်ပြရမည်ဟု ခင်ဗျားက အသေအချာ မှာထားလိုက်သောကြောင့်
ဆာလျှင် သူ့အကြောင်းကို ထည့်သွင်း ရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခု
တလော၌ ဤလူကြီးမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း အချိန်ဖြုန်းလျက် ရှိပါသည်။

သူသည် နက္ခတ်တာရာတို့ကို လေ့လာရန် ဝါသနာပါသည့် အလျောက် မှန်ပြောင်းကောင်းကြီးတစ်ခု ရှိသည်ဖြစ်၍ သူ၏ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်၌ လျောင်း ပြီးလျှင်၊ ထွက်ပြေးသွားသော အကျဉ်းသမားကို တွေ့လိုတွေ့ငြား သဘော နှင့် ကွင်းပြင်ကြီးကို မှန်ပြောင်းကြီးဖြင့် တစ်နေ့လုံး စောင့်ကြည့်လျက် ရှိပါသည်။ ထိုသူသည် ကျွန်တော်တို့၏ ပျင်းရိငြိုးငွေ့ခြင်းကို ပြောပျောက် စေ၍ ကျွန်တော်တို့ လိုအပ်သော ဖျော်ဖြေမှုကို ပေးနိုင်ပေသည်။

လွတ်သွားသော အကျဉ်းသမားအကြောင်း၊ စတေပလ်တန် မောင် နှစ် အကြောင်း၊ ဒေါက်တာမော်တီမာအကြောင်း၊ လက်ဖတေဟောလ်မှ ဖရန်ကလင် အကြောင်းတို့ကို နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ဖော်ပြခဲ့ပြီး၍၊ အထူး အရေးကြီးသော ကိစ္စအားဖြင့် ဤစာကို လက်စသတ်ပါ ရစေတော့။

ခင်ဗျား သိသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်မှာ အအိပ်ဆတ်သော လူ တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ၊ ယမန်ည၌ နာရီပြန်နှစ်ချက် အချိန်လောက်တွင် ကျွန်တော်၏ အခန်းအနီးမှပြတ်၍ လျှို့ဝှက်စွာ လျှောက်သွားသော ခြေသံကို ကြားရသဖြင့် နိုးပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှထ၍ တံခါးကို ဖွင့်ပြီး လျှင် အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်ပါသည်။ ရှည်၍နက်သော အရိပ်ကြီးတစ်ခု သည် ဆောင်ကူးလမ်းကြားတစ်လျှောက် တန်းလျက် ဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။ ၎င်းအရိပ်မှာ လက်၌ ဖယောင်းတိုင်ကို ကိုင်လျက် ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက် သွားသော လူတစ်ယောက်၏အရိပ် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ လူလုံးကို သာ မြင်ရသော်လည်း သူ၏အရိပ်ကို ခန့်မှန်းခြင်းအားဖြင့် ဘဲရီမိုးဖြစ်သည် ဟု သိရပါသည်။ သူသည် ထောင်မြောက်လေးပါးကို ကြည့်လျက် အလွန် ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်သွားလေရာ၊ သူ၏ အမူအရာမှာ အပြစ်ရှိ၍ ပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုး ပြုလုပ်နေကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။

ဆောင်ကူးလမ်းမှာ ခန်းမကြီးပတ်လည် ပြုလုပ်ထားသော လသာ ခေတင်ဖြင့် ဖြတ်လျက်ရှိရာ၊ ၎င်းကို ကျော်လွန်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ဆက်လျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ သူ့ကွယ်သွားသည်တိုင်အောင် စောင့်နေပြီးမှ

ရာပြည့်အုပ်စိုက်

တစ်ဖန် သူ့နောက်သို့ လိုက်ပါသည်။ လသာဆောင်ကို ကျွန်တော် ကွေ့လာ စဉ်၊ သူသည် တစ်ဖက်၌ရှိသော ဆောင်ကူးလမ်း၏ အဆုံးသို့ ရောက်နေ၍၊ အခန်းတစ်ခန်းသို့ ဝင်သွားသည်ကို ဖွင့်နေသော အခန်းတံခါးမှ ပေါ်ထွက် သော အလင်းရောင်အားဖြင့် မြင်လိုက်ရပါသည်။ ထိုအခန်းများ အားလုံးမှာ လူလည်း မနေ၊ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂများလည်း မရှိသောကြောင့် သူ ဝင်သွားသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ရန် သာ၍ ခဲယဉ်းပါသည်။ ကျွန်တော် သည် ဆောင်ကူးလမ်းကြား တစ်လျှောက် ခြေသံမကြားရအောင် တွားသွား၍ တံခါးထောင့်မှ ချောင်း၍ ကြည့်ပါသည်။

ဘဲရီမိုးသည် ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ဝပ်လျက် ဖယောင်းတိုင်ကို ပြတင်းမှန် အနီးကပ်လျက် ကိုင်ထားပါသည်။ သူ၏မျက်နှာ နံဘေးတစ်ခြမ်း မှာ ကျွန်တော်တက်သို့ လှည့်လျက်ရှိရာ၊ သူသည် မှောင်မည်းလျက်ရှိသော ကွင်းပြင်ကြီးကို မျှော်ကြည့်နေစဉ် သူ၏ မျက်နှာထားမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရအံ့ဟု မျှော်လင့်ဟန်နှင့် တောင့်တင်းလျက် ရှိပါသည်။ အာရုံ စူးစိုက်လျက်က မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင် ရပ်လျက် ကြည့်နေပြီးနောက်၊ သူသည် နက်နဲစွာ ညည်းညူ၍ စိတ်တိုသော အမူအရာနှင့် မီးတိုင်ကို ငြိမ်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အခန်းသို့ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့ရာ၊ များမကြာမီ အတွင်း လျှို့ဝှက်စွာသွားသော ခြေသံများသည် ကျွန်တော်၏ အခန်းအနီးမှ ပြတ်၍ ပြန်သွားပါသည်။ အတန်ကြီးကြာ၍ ကျွန်တော်မှာ မေးခနဲ ဖြစ်သွားစဉ် တစ်နေရာမှ သော့ခလောက်တွင် သော့တံလှည့်သည့် အသံကို ကြားရသေးရာ၊ မည်သည့်နေရာမှ လာသော အသံဟူ၍လည်း မပြောနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်မှာ မည်သို့သော အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ဟု မတွေးနိုင် သော်လည်း၊ ဤထိုင်းမှိုင်းသော အိမ်ကြီးအတွင်း၌ လျှို့ဝှက်သော အခြင်း အရာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပျက်နေခြင်းမှာကား သေချာပေရာ၊ ဤပြဿနာကို ကျွန်တော်တို့သည် အမြန်နှင့်အနှေး ဖြေရှင်းနိုင်ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။